

MIKOR A LÉLEK ÜNNEPEL

A „NÉVTELEN SZELLEM” TANÍTÁSAI ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

KIADJA:

MAGYAR SZELLEMBÚVÁROK PESTI EGYLETE

BUDAPEST, 1938

TARTALOMJEGYZÉK

KARÁCSONY	3
AZ IGE TESTTÉ LETT	3
DICSŐSÉG ISTENNEK!	7
EGY GYERMEK SZÜLETETT	15
HÚSVÉT	22
ISTEN ÁLDOZATA KRISZTUSBAN	22
AZ ÚRVACSORA MISZTÉRIUMA	29
I.	29
II.	35
A FELTÁMADÁS ÜNNEPÉN	44
„A JÓ PÁSZTOR ÉLETÉT ADJA JUHAIÉRT”	47
PÜNKÖSD	61
PÜNKÖSDI TÜZEK	61
AZ „ÉG ÉS FÖLD ELMÚLNAK”	68
A SZENTLÉLEKTŐL VALÓ ÚJJÁSZÜLETÉS	74

KARÁCSONY

AZ IGE TESTTÉ LETT

Az Ige fogalma. — Az ember önmagától éppúgy nem képes visszafordulni, mint a lendítő kerék. — Mi a különbség a formai hit és a lélekben való hit között? — Akiknek szemében a Megváltó születése csak „történelmi mozzanat”. — Kik állhatnak meg Isten előtt?

Dicsőség Neked, mennynek és földnek hatalmas Istene, dicsőség Neked, szeretet Istene, ki Atyánkká lettél a te egyszülött Fiad által, akit elküldtél érettünk, hogy megkeresse, ami elveszett, és megtartsa, ami veszendőbe ment. Dicsőség Neked, aki elküldted a te szent Fiadat, a mi Megváltónkat, aki világosság a te világosságodból, szeretet a te szeretetedből, akiben nekünk lenyújtottad az üdvösséget, az engesztelést, a bűnbocsánatot.

Dicséret és dicsőség legyen Neked, Megváltónk, aki lehajoltál a szegény, elbukott emberiséghez; dicséret és dicsőség legyen Neked mindörökké, hogy felvetted a nehéz, gyötrelmes testi életet, felvetted a nyomorúságot, a szenvedést és a halálnak nehéz törvényét. Dicséret és dicsőség legyen Néked azért a szeretetért, amely Tégedet minderre képesített, amely minderre az önmagadat megtagadó munkára előhívott az Atya szeretetéből. Minden lélek dicsőítse és dicsérje a szeretet Istenét, aki ezzel a cselekedetével, ezzel az irgalmasságával megbizonyosította, hogy ő van, Ő volt, és ő lesz mindörökké azoknak Istene, akik Őt keresik, akik Őt félik, akik az ő igazságát várják, világosságát keresik, hogy megtalálhassák az életet, amelyet Te nyújtasz nekik a hit által, az által a hit által, amely új eget és új földet teremt a részükre: új eget és új földet az ígéret szerint, amelyet Te az elbukott, Tőled eltántorodott emberszemléknek adtál. Mert ígéretet adtál, hogy nem maradnak mindörökké a halálban, a kárhozatban, hanem elküldöd értük a Szabadítót, aki elvezeti őket ismét az öröm és a dicsőség világába, ahol Te élsz és lakozol: elvezeted őket, és ott tartod őket, hogy ismét el ne bukjanak, el ne essenek, és el ne távolodjanak Tőled. Oh, Urunk, Megváltónk, akiben ez az ígéret megteljesedett, terjeszd ki minden teremtetett lélek felett a te szeretetedet, a te irgalmasságodat, és vonj minden lelket ennek az üdvözítő ígéretnek beteljesülése felé, nyisd meg minden lélek zárját és hasd át világossággal szeretettel, istenfélelemmel, Istent kereső érzéssel, hogy mindnyájan megtalálhassák az ő Istenüket és Teremtőjüket Benned, hogy mindnyájan részesülhessenek a második teremtésben, az Általad való újjáteremtésben.

Üdvözítő Jézusunk, szállj le hozzánk, és szállj le mindazokhoz, akik Tégedet keresnek, akik Rólad tudnak, akiknek a lelkében hiányok vannak: töltsd be azokat a te irgalmasságoddal, a te szereteteddel, hogy mindnyájan megismerjenek Téged, és Általad az Atyát, a szeretet Istenét, aki mindnyájunkat hív, aki mindnyájunkat vonz az üdvösség felé Általad, Ámen.

*

„Az Ige testté lett és lakozott miköztünk.” Isten Igéje testté lett.

Tudjátok-e, testvéreim, mi az Ige? A ti nyelvetekre nehéz azt helyesen lefordítani. Körülbelül azt mondhatnám, hogy az ige olyanfélét jelent, mint: lényeg. Ez a szó azonban nem fedi teljesen azt a gondolatot, amelyet ezzel mondani akar a magát kifejező szellem. Isten lényege az igazság, az igazság pedig nem más, mint a szeretet. Isten szeretetében benne van az akarát, a boldogítási vágy. Isten azért teremtette a szellemeket, mert az ő szeretete kényszerítette Őt a teremtés munkájára. Tehát ha a szeretet ilyen nagy és erős hatalom, akkor ő a lényeg; és ha a szeretet a lényeg, az ebből származó minden cselekedet, minden gondolat, minden törvény ennek mind kifejezője; ezt nevezhetnénk az *igének*. Tehát kezdetben csak az ige volt. Ez az ige Istennél volt, és az Isten Maga volt az ige. A teremttség óriási megnagyobbodásával Isten egész Lényege — hogy úgy mondjam — kiterjeszkedési lehetőséget nyert ezáltal, és Istennek tökéletes tulajdonságai ott élnek, hatnak és teremtenek

tovább emberi értelemmel felfoghatatlan valóságokat. Az ember az ő értelmével képtelen az Isten Lényegébe behatolni, mivel még a saját életét és annak lényegét sem képes felfogni, csak az életben, az életem keresztül érzi és tapasztalja az Isten különböző tulajdonságait, amelyeket a maga lelkén, mint hatásokat észlel, ezeknek örül, ezek következtében érez boldogságot, és képes önmagából is hatásokat kibocsátani. Ámde az ember lelkét, mivelhogy messze esett Istentől, az Isten Lényege, az Isten Lelke nem tudja átjárni, nem tudja átvilágítani, és így boldogtalanság, szomorkodás és nyomorúság az élete. És ez az élet teher neki, mert bárhogy igyekezzék, bárhogy akarja, bárhogy erőlködik, semmiképp sem tudja megtalálni azt, amire a lelke vágyik, ami végett tulajdonképpen teremtett: a boldogságot. Minél messzebb hajol el Istentől az emberi lélek, annál kevésbé tudja ezt az érzést önmagában megtalálni, annál kevésbé képes ezt előidézni. Ehelyett az érzés helyett mind sötétebb gondolatok, mind több szomorúság és szenvedés követi minden megmozdulását, amit a létben, a létért küzdve véghezvisz. Az ember lelkének semmije sem hiányzik, csupán Isten, akitől eltávolodott. Istennel, Istenben mindent megtalál, mert hiszen Isten az ő lelkének kiteljesedése; Isten tulajdonságaiban, kisugárzásaiban és törvényében öröm, boldogság várja őt. Azonban az ember az ő elesettsége folytán nem tudja, mely úton és hogyan keresse, és hogyan találhatja meg az elhagyott irányt. *Egy nála sokkal erősebb ismeretlen hatalomnak kell segítségére jönnie, hogy meggyógyítsa és visszafordítsa őt addigi irányától, amelyet lelki elfordultságában követ, hogy meggyógyítsa, és más irányt mutasson neki.*

Ti emberek vagytok, és egy pillanatra talán ezt gondoljátok magatokban: miért ne lehetne megfordulnunk, miért ne lehelne megtalálnunk önmagunktól is azt az irányt?! *De én azt mondom, hogy ez lehetetlen.* Mint ahogy, ha egy óriási kereket az erő folyton-folyvást egy irányban hajt előre, a kerék önmagától nem tudja a haladási irányát megfordítani: az egész emberiség és szellemvilág sem tudja elfordult irányát megváltoztatni, bármilyen erősen akarja is. *Kell lennie egy más hatalomnak, egy más iránynak, ami őt lendületében feltartóztatja, és más irányú lendületet ad neki.* Ez a másirányú lendület máshonnan nem jöhet, mint Istentől, a Teremtőtől. Ő az, aki megállíthatja a rohanó üstökösöt, és más irányt mutathat neki, más pályát szabhat eléje; Ő az, aki hatalmas teremtőerejével más irányt adhat az emberi léleknek is; Ő az, aki megállíthatja a világot a maga rohanásában, feltartóztathatja és más irányt, más pályát szabhat neki. De mivel az emberi léleknek szabadakarata van, és ezt a szabadakaratot mint isteni ajándékot magával hozta és magánál tartja mélyen elesett állapotában is, Isten ettől a szabadakarattól nem fosztja meg mélyen elbukott gyermekeit, hanem kegyelmével lehajol hozzájuk, és elküldi értük szent Fiát, hogy valakik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem örök életet nyerjenek. Ez a hit külső forma szerint meg is van a világon. Igen, az emberek hisznek, elhiszik, hogy Isten lehajolt hozzájuk, elhiszik, hogy elküldte értük a Szabadítót, a Messiást. Hiszen az egész világon az ő nevét hirdetik a karácsonyi harangok, az ő földre szállását dicsérik és dicsőítik gyönyörűséges énekekben és hangszereken olyan művésziességgel, amilyen a fejlettségüktől csak kitelik; de csodálatos mégis, hogy mindez csak elmúló, elfoszló gyenge fény ahhoz képest, amit a mi Urunk, amit a mi üdvözítőnk vár az őt követőktől. A harangok hívják a lelkeket, és az emberek szája tele van a megszületett Megváltó dicsőítésével, de múlnak a napok, évről-évre elmúlik Krisztus születésének évfordulója, és az emberek csak megmaradnak bűneikben. Miért kell ennek így lennie? Hiszen a mi Urunk, a mi Megváltónk nem ezért szállt le a földre, nem ezért öltözött testbe az Ige, hanem azért, hogy az emberek lelkeit újjáteremtse, átváltoztassa, életüknek világosságával új irányt adjon, és bevilágítsa az emberek lelkét, hogy megismerjék Istent Atyjuknak, s megismerjék az életet; nem a földi, küszködő, gyötrődő életet, hanem megismerjék az isteni élet örömét, gyönyörűségét; megismerjék a szeretet boldogító áramát, amely nem tesz kivételt nagy és kicsiny közt, tökéletes és tökéletlen közt, hanem egyformán szétárasztja boldogító melegét és éltető erejét, hogy minden fejlődhessék, minden emelkedhessék felfelé.

És az emberek tudják, értik és érzik ezt, mert hiszen az Ige testté lett, és itt hagyta Isten

igazságát, itt hagyta Isten akaratát az emberek közt, és ő Maga is itt maradt az ige szellemében, hogy örködjék, hogy munkálkodják azon a munkán, amelyet Ő kezdett meg olyan hosszú idővel ezelőtt. Azt mondja az Úr: Nem a felhők felett várom én a te kiáltásodat. Én az érzések világában lakom, és figyelem a ti érzelmi megmozdulásokat, vajon milyen irányban mozdulnak azok meg: a szeretet, vagy a gyűlölet, az igazság, vagy a hamisság irányában-e? Krisztus megszületett, letette mennyei dicsőségét, hogy elvegyüljön köztetek, miköztünk, bűnben alásüllyedt szellemek közt; elvegyüljön, hogy mindenkit elérjen a szava, és mindenki megértse Őt, hogy senki se lásson Benne egy Tőle messze eső valakit, és ne legyen egy lélek se, akinek részére hozzáférhetetlen volna, hogy mindenkinek adhasson valamit. Ennek következtében nincs egy szellem sem, akit, ha megtér és Hozzá siet, ő fel ne emelne. És az emberek mégis megmaradnak a külsőségek mellett és Ő ma ugyancsak elmondhatná, hogy „*ez a nemzetség csak az ajkával tisztel engem, de szívében idegen tőlem*”. Bár a földi emberek tudják és látják, hogy a Megváltó születésétől kezdve a legkisebbé, a legszegényebbé, a legelhagyatottabbá tette Magát, mert lám a bölcsenek, a hatalmasoknak, a gazdagoknak gyermekei selyem bölcsőben születnek és növekednek, de az Úrnak születésétől kezdve nincs hol a fejét lehajtania: és a világ mégis a gazdagság után, a halalom után törtet, az emberek mégis elveszik egymástól, amit csak erőszakkal és furfanggal el lehet venni; az önzés mégis orgiákat ül az emberi lelkek társadalmában, a gyűlölet most is éppen úgy szedi áldozatait, mint azelőtt; a testiség és a hazugság éppen úgy diadalmában úszik, sőt talán még azok közt is, akik az ő egyszerűségét hirdetik. Ó, mikor tér meg az emberiség, mikor nyitja fel a szívét, hogy benne a Megváltónak otthont adjon, hogy meleg helyet kínáljon fel a megszületett Istengyermekeknek?! Mikor lesz ez a föld Krisztus otthona, mikor mondhatja el, hogy az enyéim közé jöttem, és ők befogadtak engem, mert a szívüket kitárták előttem, és megosztották velem hajlékukat?! Mikor jön el az az idő, amikor Krisztus nem könnyező szemekkel, hanem a meglepedettség és a boldogság tekintetével tarthat szemlét az ő egyháza felett?!

Mert a Krisztus egyháza sem az egyik, sem a másik, hanem Krisztus egyháza a szeretet egyháza, ahol meghallgatják Királyuk szavát, ahol engedelmeskednek az ő parancsolatainak, ahol a szeretet az a megmásíthatatlan törvény, amely minden lelken és minden szíven uralkodik, és egygyé tesz mindent, a mélységeket betölti, és a magasságokat lehordja. Csakis ebben a vallásban, ebben az igazságban, ebben az egyházban lesz Ő otthon, ez lesz az övé, erre vár, ezt emeli fel Ő Magához. Testvéreim, nem akar ez feddés és dorgálás lenni, csak az igazság megvilágítása. Azon a napon, amikor ti Krisztus gyülekezetének valljátok magatokat, azon a napon, amikor a Krisztus jászolához járultok, a Krisztus bölcsőjéhez zarándokoltok lélekben, határozzátok el magatokat, hogy Krisztust elfogadjátok Királyotoknak, és engedelmeskedtek az ő törvényének, az ő parancsolatának, amely így szól: „szeressétek egymást”; ne legyen köztetek nagy és kicsiny, ne legyen köztetek első és utolsó, ne legyen köztetek bölcs és tökéletlen, mert a *szeretetnek mindent ki kell és ki lehet egyenlítenie*, a szeretet mindent meg tud gyógyítani, a szeretet mindent fel tud emelni, mindent tökéletessé tud tenni. *Mert ő a szeretet Királya, az ő országa nem e világból való, az ő országa Isten országa; Isten országa pedig a szeretet világa, mert „Isten úgy szerette e világot, hogy az ő egyetlen egyszülött Fiát küldte el, hogy valakik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem örökéletet nyerjenek.”* És ha Isten úgy szerette e világot, amely világ bűnös, Tőle elfordult és mélyen alázuhant szellemek csoportjából alakult, és ő ezekhez a Tőle messze elpártolt ember- és szellemcsoportokhoz szeretettel és kegyelemmel nyúlt le, hogy meggyógyítsa fájdalmaikat és szenvedéseiket, kielégítse béke és szeretet után való vágyakozásukat: nektek is meg kell tanulnotok ezt a törvényt, nektek is uralkodóvá kell tennetek az életetekben ezt az igazságot, nektek is munkásaivá kell lennetek ennek a szeretetnek, — ha Krisztushoz akartok tartozni. Mert „*erről ismerlek meg titeket, hogy az én követőim vagytok.*” Oh, nem a külső élet, a külső forma, nem a hatalmas templomok hirdetik az ő dicsőségét a földön; bármilyen

művészi zenével és énekléssel dicsérik is Őt, bármennyire összetartsák is az emberek millióit az ő nevében: az nem az ő községe. Az ő községébe az Isten előtt mélyen meghajló, alázatos és engedelmes lélek és a lélekben munkálkodó szellem tartozik, aki lehajol a nála kisebbhez, gyengébbhez, és munkálkodik, dolgozik azokért, akiket magánál kisebbnek és gyengébbnek lát; aki igyekszik felemelni az alacsonyan lévőket, igyekszik meggyógyítani a fájdalmas szívűket, igyekszik megtanítani a tudatlant, és mindezt az önmaga feláldozásával, az önmaga odaadásával, a szeretet oltárára tett áldozattal.

Ez az a község, amely az övé, ez az a nagy cselekedet, amely megpróbálja az ember lelkét, hogy vajon csakugyan megértette-e az Isten ígéjének testbeöltözését, kikelt-e a lelkében az a mag, amelyet Ő az ígében elszórt? Hiába hirdeti valaki Isten igazságát, a Megváltó földre születését, még ha angyalok nyelvén szólna is, ha nincs benne szeretet, és nem cselekszi az Isten akaratát: a szeretet távol van az ilyen embertől. És mivel a szeretet távol van tőle, nem ragadhatja meg a kegyelmet, amellyel Hozzá is lehajol az Úr, mert az ilyen ember nem képes felismerni a jászolban fekvő Kisdedben a hatalmas Teremtő Isten Gyermekeit, mivel annak megjelenése egyszerű, gyámoltalan, igénytelen, semmitmondó; nem kíséri sem fény, sem ceremónia, sőt *„nincs neki hol a fejét lehajtania”*. Az ember felébredt lelkében kell élnie ennek a szeretetnek, ennek a megértésnek, hogy cselekedetté erősödjék, cselekedetté érlelődjék az a hit, amellyel megérti, hogy minden tudása, minden bölcsessége, minden gazdagsága és hatalmassága mellett olyan kicsiny, olyan nyomorúságos állapotban van, hogy Istennek le kellett hozzá hajolnia és kicsinnyé kellett lennie, hogy őt megtalálhassa lelki eltévelyedtségében. Mert hiszen, ha valaki bölcs és tudós is az Isten dolgaiban, de a szíve nem tud szeretetet érezni, hiába akarja, mégsem tudja megérteni Isten cselekedeteit, nem tudja megérteni Krisztus áldozatát. Az ilyen ember nem tudja megérteni, miért öltözködött Isten ígéje testbe, mert nem tudja megérteni Istennek azt a nagy titkát, ami Őt erre a cselekedetre indította. Titok ez, testvéreim, mindaddig, míg Isten fel nem nyitja mindnyájótok szívét, és bele nem sugározza az ő Szentlelkének világosságát, hogy megérthessétek az ő áldozatát. Amikor azonban megértettétek, akkor áldani és dicsőíteni fogjátok azt a szeretetet, amely testbe öltözött, hogy nektek isten igazságát és szeretetét hirdesse itt, ebben a Tőle messze esett világban. Amikor a ti lelketek megérti ezt a szeretetet, amikor már elkezdi gyakorolni, akkor kezd elöttetek megvilágosodni Krisztus, akkor kezditek érteni az Igét, akkor kezd kibontakozni elöttetek a nagy titok; csak akkor hajoltok meg igazán az előtt a betlehemi bölcső előtt, hogy Előtte leborulva s az egész lelketeket, egész lényeteket megalázva lélekben és igazságban imádjátok őt.

Míg ez meg nem világosodott elöttetek, addig ti is csak a külvilág szerint látjátok Őt, a szerint gondolkotok, a szerint elméltetek a betlehemi bölcső felett. Ameddig a ti lelketekben is nem hódít tért a szeretet, és nem emelkedik minden más érzésnél magasabbra, úgy hogy minden mást semminek vélték a mellett a nagy érték mellett, amelyet a szeretetben találtok, amelyet a szeretettel fedeztetek fel; addig ez csak „történelmi mozzanat” marad a részetekre, és addig nem építhetitek az örökkévalóságban ezzel az ígéjével a ti örökkévaló ott-honotokat. Csak amikor megértettétek, akkor épül fel a lelketekben a cselekvő hit, és ezzel a cselekvő hittel együtt bontakoznak ki elöttetek a titkok, amelyek munkálkodnak, hogy nektek örökkévaló otthont építsenek Isten országában az által a kegyelem által, amely részetekké lett az ismeret és az odaadás folytán. Tehát oda kell adnotok a szíveteket, hogy a szeretet áthassa és kibontsa azokból az Istennel szembehelyezkedő érzésekből és gondolatokból, amelyek titeket a ti régi irányotokhoz fűznek, amelytől nem tud a lelketek elszabadulni, mert azok a bűnök és tévelygések erősebbek, mint ti. Sokkal erősebbek, mint ti, mert hiszen azok tartanak benneteket fogva; azok nem engedik kibontakozni a lelketek jóra és igazra való törekvését. A bűn nem enged benneteket győzedelmeskedni, az tartja a lelketeket a küzdőtéren. Mert erős a bűn, ti azt magatok nem vagytok képesek legyőzni. Tegyetek le tehát mindent Krisztus jászola elé, ami titeket a külső, földi világban fogva tart, amit emberi énekek kedvel, amit az emberi

én nagyra tart és értéknek ismer el. Kérjétek őt, a szeretetnek testbeöltözött Hírnökét, hogy oldja el lelketeket a bűntől, gyógyítsa meg a szíveteket, hogy a bűn és a tévelygés ne tarthasson benneteket fogva. Fogadjátok el őt irányítónak, vezetőnek a ti életekben, hogy a lelketeket megtisztíthassa és felemelhesse az ő Atyjához, a ti Atyátokhoz, hogy ott mindentől elszakadva, úgy, ahogyan az Isten megteremtett titeket, abban a tisztaságban, abban a ragyogásban állhassatok meg mellyel ő öltöztette fel a lelketeket. Mert ha Ő felruház benneteket mennyei köntőssel, elszakítva lelketeket a bűntől, és ti elfogadjátok, ezt a köntöst akkor abban megtaláljátok a lelkek békéjét, erősségét, bölcsességét és világosságát. Amikor a ti lelkek így fel lesz öltöztetve az ő kegyelméből, akkor megállhattok Isten előtt, hogy őt dicsőítsétek mindörökké az ő országában.

DICSŐSÉG ISTENNEK!

Minden bölcső lakója egy szent titkot rejt magában. — Minden emberi lélek a javulás céljával ölt testet. — A Szeretetnek mindenről le kell mondania, hogy a bűnös lélekhez hozzáférhessen. — A Megváltó jászolbölcsőjének néma tanítása. — Csak egyetlen út van a szabadulásra: a kicsinyigényűség útja. — A szenvedéses élet nem az Istentől való elvetettségnek, hanem az erőnek a jele. — Az élet javai többnyire az ellentét szolgálatában állanak. — Kik ismerik fel a Megváltót? — Két világ él a földön, amelyek nem vesznek egymásról tudomást. — Akiket a végítélet vihara elsodor.

Dicsőség legyen Neked mindenkor, örökkévaló Istenünk és Atyánk, aki elküldötted a te szent Fiadat e sötét világba, ahol a bűn és a tévelygés olyan erősen beárnyékolta a lelkeket, hogy nem láthattak és nem találhattak meg Téged! Te megszántad őket tévelygésükben és nyomorúságukban, és leküldted őt, a mi Urunkat, hogy általa visszahívd a Tőled messze elesett emberszemléket, a száműzötteket, akik a boldogságból, békességből kiűzettek, mert megrontották a te szentségedet, a te szeretettörvényedet, amellyel Te felettük élsz és uralkodol, hogy boldogságot árasz az életükbe, hogy ezzel a boldogsággal megnövekedve nagyokká, hatalmasokká lehessenek, mikorra a fejlődésüket befejezték. Áldott légy, örökkévaló Isten, aki nem hagytad el az elesetteket, hanem segítségükre siettél, és elküldted a Megváltót, akit az idők kezdetén megígértél, hogy Rajta keresztül tudomást vehessünk Rólad, aki vagy, élsz, uralkodol és visszavársz minket. Dicsőség legyen Neked mindörökké! Szálljon a mi imádságunk, a mi hálaadásunk a le trónod zsámolyához, mint örökké égő áldozati füst, amely beragyogja és körülfogja a Te szent Nevedet az emberek lelkében, hogy ott, mint egy szentélyben álljon az, és Te azon keresztül vigasztald, erősítsd és kormányozd őket azon az úton, amelyet Te mutattál a mi Urunk által. Áldott légy, Istenünk, mindörökké! Küldd el az emberek szívébe a megígért békességet, hogy befogadják a te szent Fiadat az ő emberi értelmükön keresztül, és nyisd meg az ő szívüket annak a szeretetnek, annak az igazságnak befogadására, amelyet Te akarsz adni az emberek világának, hogy ez a békesség, amellyel Te őket megajándékozta, csakugyan az ő lelkük fejlődésére, nagyra növelésére olyan mennyei, égi nevelő atmoszféra legyen, amely őket tisztábbakká, igazabbakká és tökéletesebbekké teszi. Oh, küldd el hozzájuk a békesség lelkét, áraszd rájuk a békesség áldását, hogy ez őket minden olyan törekvésükben megfordítsa, ami őket a kárhozat útján lejjebb és lejjebb süllyesztené. Küldd el a békességnek lelkét, hogy meggyógyítsa őket a bűnből, a sötétségből, a zavarból, hogy meglássák az egyenes utat, és ezen az egyenes úton haladjanak, nem tekintve sem jobbra, sem balra, sem hátra, hanem csak egyenesen előre, Feléd, akitől jó a segítség, az erő és az áldás.

Áldd meg Uram a mi imádságunkat, a mi ünneplésünket és szenteld meg azt az órát, amikor Veled foglalkoznak a földi emberek! Emeld fel a lelküket, és tisztítsd meg a szívüket minden tévelygéstől, hogy a te szent Fiad bölcsője mellett egyszerű, kicsiny gyermekek legyenek, hogy minden tévelygéstől megtisztulva otthon érezhessék magukat az életnek abban a

kicsiny szakában, azokban a napokban, amelyekben a te nagy, szent ígéreted végbement. A világtörténelem legkiemelkedőbb időpontja ez; az örökkévalóságból fénylő csillagként ragyog ki ez az idő. Kérlek Téged, jó Atyám, add, hogy ez az ő lelkiükben is olyan mély nyomokat ásson, amelyekben az Irántad való engedelmisség, a hódolat és az Általad küldött szeretet olyan nagy mennyiségben elférjen, hogy soha többé ne tévedhessenek el arról az útról, amelyet Te mutattál nekik, Ámen.

*

Üdvözlünk mindnyájan titeket, akik egybegyűltetek az ünneplésre, hogy a ti szívetek szép érzéseit lerakhassátok a mi Üdvözítő Jézusunk jászolbölcsője elé, ahonnan az emberhez az első és mindörökre szóló nagy tanítás elindult. Amikor egy kicsiny gyermek bölcsője előtt megálltok, földi szemetek nem lát mást, mint egy kicsiny emberpalántát, aki gyámolításra, táplálásra szorul, azoknak a gyámolítására, akik körülötte vannak. Hiszen az ember, amikor a világra születik, önmagával tehetetlen, önmagán segíteni nem tudó kicsiny lény, aki még az életnek mindazokat a szükségleteit is csak lassan-lassan vonja magához, amelyek a testének növekedésére, fejlődésére valók. **Minden bölcső lakója egy nagy és szent titkot hordoz magában:** minden piciny, gyámolításra szoruló gyermek az Isten gondolatának, Isten akaratának egy-egy megvalósító eszköze itt a földön, akire az Élet vár, akitől az Élet azokat a megvalósítandó dolgokat várja, amelyek a világot tökéletesebbé, jobbá, igazabbá teszik. **Minden emberlélék azzal a céllal jön a földre, hogy mindazt a jót és igazat, amit szellemvilági állapotában elhatározott, megvalósítsa itt ezen a földön, hogy ezáltal szellemi jókkal gazdagítsa az életet, önmagáról pedig leolvassza az élet küzdelmében azokat a tévelygésbe vivő gondolatokat és érzéseket, amelyek árnyként lepik be szellemvilági életének útját,** és mint boldogtalanságoknak és szenvedéseknek lehetőségei kísérik őt és útját állják annak, hogy megrögzíthesse a létét a szellemvilágban. Ti valamennyien tudjátok, hogy a földi élet nem csupa öröm és boldogság, hanem a sok küzdelemmel, gyötrődéssel és csalódással felváltva csak egy-egy kevés öröm, egy kevés boldogság és még kevesebb megelégedés jut osztályrészül a föld lakóinak. De azt nem tudjátok — mivelhogyan nincs betekintésetek a szellemvilágba s így nem láthatjátok — hogy milyen a testétől megvált szellem élete, aki már tisztán látja mindennek az értékét, és látja, hogy az, ami jó és igaz, itt kelendő, érte mindent megszerezhet magának, ellenben minden, ami a jónak és igaznak csak utánzata, értéktelen ronggyá, porrá és hamuvá válik, ha valóságnak hitte is azt földi életében, és ha ennek a hazugságnak, ennek az utánzatnak szentelte az életét.

Mint valami óriási jajkiáltás, mini valami örökké tartó segítségkérés hallatszik a bűnbeesett szellemek segélykiáltása, hogy valamiképpen meggyógyulhassanak a tévelygésből és birtokába juthassanak annak az igaz jónak, ami örök értékű kincs, amelyre föl lehet építeni a boldogság és békesség hajlékát, hogy benne a lélek megpihenhessen, növekedhessen és végérvényes otthont találjon magának. Ez a nagy jaj, ez a nagy kétségbeesés az Istent dicsőítő legszebb és leggyönyörteljesebb ének komor kíséretként morajlik a mindenségben folyton, mióta a bűnbeesés megkezdődött. Az isteni szeretet, amely szájalommal és szomorúan tekint a sötétbe hullott világok felé, kezdettől fogva sem hagyta ezt a nyomorúságot, ezt a segélykiáltást vigasztalás nélkül, hanem ígéretet tett a bűnbeesetteknek, hogy nem hagyja őket mindörökké a kárhozatban, a nyomorúságban, hanem elküldi értük a Vigasztalót, aki őket meggyógyítja a bűnből, és visszavezeti a boldogság világába. Az idők kezdetén, amikor ez az ígéret elhangzott, megkezdődött a munka: az alázuhantak után való lenyúlás, az áldozattétel, a szeretetnek örökkévaló munkálkodása, amely folyton csak boldogítani és örömet fakasztani van hivatva. Lehullott az első könnycsepp a nyomorúság láttán, és azóta a szeretet folyton könnyezik, folyton áldoz, folyton munkálkodik, folyton lemond; lemond a saját örömről és boldogságáról a tévelygések, a hamisság, a hazugság tűzének máglyáin égeti el a maga örömét, boldogságát. Fokról-fokra vetkőzi le a mennyei Szeretet a fénylő ruhát Magáról, míglen a fénylő ruha helyett koldusrongyok, mennyei, ragyogó hajlék helyett pedig egy istálló

nyomorúsága lesz osztályrésze, hogy ott kapcsolódjék össze a bűnbeesett emberek világával, hogy ott a sötétségben, a szenvedésben fejezze be a nagy áldozatot, hogy mindent, mindent odaadjon az ellentét világának, az ellentét eszméjének, amit csak odaadhat, ami az övé volt, hogy ezen keresztül hozzáférjen azoknak szívéhez, akiket meg akar menteni, akiket meg akar váltani, akik be vannak börtönözve a bűn és a tévelygés szövevényébe, hogy a boldogságra vágyó lelkek megérthessék az ő akaratát, az ő gondolatát, és ezen keresztül meghallhassák az ő hazahívó szavát. Hosszú az út, ameddig a megváltó Szeretet mindent levet magáról, ami az övé. Minden rétegen keresztül oda kell valamit adnia, minden rétegen keresztül le kell mondania valamiről, ami szép, ami igaz, ami boldogító; mindent oda kell adnia a szenvedést és nyomorúságot előidéző hatalomnak, hogy beengedje Őt a maga világába. Mert a tévelygés szelleme uralkodik és hatalmat tart fenn a maga részére azok felett a lelkek felett, akik az ő hálójába beleestek.

Nézzetek szét a világban, és mondjátok meg, vajon akik tudnak Istenről, akik hallottak a Megváltóról, akik beszélnek az ő viselt dolgairól, akik úgy vélik, hogy istentiszteletet tartanak, de amellet semmiről lemondani nem tudnak, közelebb vannak-e Hozzá?! Vajon megértik-e Őt azok, akik kicsiny nézeteltérésekért haraggal, átokkal és bosszúval felelnek, akik mástól mindent el akarnak venni, hogy mindenek felet ők rendelkezzenek?! Vajon megértik-e azok az Isten Lelkét, akik hideg szívvel mennek el a nyomorúság mellett, és nem mozdul meg a szívében a szánalom érzése, amikor szenvedőt, amikor nyomorgót látnak? Vajon megérti-e őt az az ember, aki a másik embert bosszúból vagy önzésből beletaszítja a nyomorúságba, a szenvedésbe, és nem jut eszébe, hogy a szeretet törvénye tartja fenn a világot?! A szeretet az, ami kiengeszteli a bűnt, ami felolvasztja a tévelygés sötétségét; a szeretet az, ami melegséget és életet ad az elhalt világokba, ami világosságot gyűjt az emberi értelemben, s általa az értelem üdvös dolgot cselekszik, az élet tökéletesebb formáját valósíthatja meg. A szeretet az, ami az emberi lélek erkölcsi felfogását megtisztíthatja, megjavíthatja, és a tévelygés sötétségét és szenvedést okozó akaratát megbéníthatja. A szeretet az, ami munkálkodik, ami táplál, mert szeretet nélkül semmi sem élhet. A szeretetnek valamilyen formában meg kell nyilatkoznia, hogy élet maradhasson a földön, mert *ha a szeretet kihal, ha a szeretet megszűnik, akkor minden a halát merevségébe esik*; szeretet nélkül nincs fejlődés, nincs haladás, nincs tökéletesedés. A szeretet pedig a szomorúság és szenvedés e világában másképp nem juthat szóhoz, csak lemondás árán. A szeretet a lemondást *hossa* magával, mert amely szeretet nem tud lemondani a maga érdekeiről, a maga előnyeiről, az önmaga boldogításáról: az önzésről, az nem szeretet, az csak egy vágy a szeretet után, amely minden szívben, minden lélekben élni akar. Azonban ha a szeretetet a testi érdekek különböző formái megfojtják, akkor ez a szeretet csak, mint kicsiny csíra marad meg az élet végéig, és úgy viszi azt vissza a szellemvilágba az, aki magával hozta.

Jöjjetek tehát mindannyian, földi testvéreim, és tanuljatok Tőle, a földre szállt Szeretettől, aki mindenét, ami az övé volt, fokról-fokra feláldozta, aki mindent odaadott, és Ő Maga jászolban pihen, a világba való belépése kicsiny, jelentéktelen. Tanuljátok meg tőle az egyszerűséget, a minden földi dicsőségvágytól való mentességet, a minden földi előnyről való lemondást. Hiszen Ő mindennel bírt, mindennel rendelkezett, és mégsem tartott meg Magának semmit, ami a Maga boldogítására, kényelmére, előnyére szolgálhatott volna. Ő mindezeket megvetette, mindezeket semminek tekintene, csak hogy a te lelkedhez hozzáférhessen, aki nyomorult vagy, aki elhagyatva érzed magadat, aki szegény vagy, akinek szenvedés jut osztályrészül, aki csalódtál az életben, akinek mindenről le kell mondanod, akinek a keresztet kell hordoznod. Hiszen Ő mindennel bírt, mindennel rendelkezett, maga is szeretne boldog lenni, és szeretne a világnak is boldogságot nyújtani. Titeket tanít, embertestvéreim, mindnyájótokat, akik szeretnétek valamit cselekedni, hogy a világ jobbá legyen, akik szeretnétek valamit adni és valamit kapni abból a romolhatatlan jóból és igazból, amely mindnyájótok részére fenn van tartva; akik a Megváltó szegényes jászolbólcsője

mellett megálltok, hogy egyszerűséget, lemondást, szeretetet és bölcsességet tanuljatok Tőle. Mert ez az egyetlen módja a szenvedésektől, a nyomorúságoktól, fájdalomtól és csalódásoktól való menekülésnek. Mert ha valaki ragaszkodik a világhoz, a világ javaihoz, dicsőséghez, a pompához, a hatalomhoz, a kiváltságokhoz, ragaszkodik a fényhez: az magához vonzza az árnyékot is, amely a fényt kíséri. Hiszen itt a változások világában csak ideiglenes tartózkodása van az ember lelkének, hogy mindazt a tévelygést levetkőzze magáról, amely benne hosszú-hosszú idők óta felhalmozódott. Ez az időleges élet arra való, hogy a lélek itt hagyhassa mindazokat a hiábavalóságokat, mindazokat a hiú reménységeket és azokat a ferde célokat, amelyek itt a földi életben annyira lekötik, mivel a tévelygés fedelme ezen keresztül tartja fogva a lelkét, hogy az igazság felé ne forduljon, hogy észre ne vegye az Isten hívó szavát, azt az igazságot, amely szerint megszerezhetné magának a romolhatatlan boldogságot, azt az árnyék nélkül való fényt, amely a lelket egyszer és mindenkorra boldoggá teheti.

Itt a múlandóság világában szeretitek a kellemes és szép életet, az úgy vonz titeket, mint a mágnes a vasszilánkot. Ti is szeretnétek boldogok lenni, ti is szeretnétek megelégedettek lenni, ti is szeretnétek a harmónia boldogságát élvezni; ti is szeretnétek a békességet: és mind ezek, mint délibáb, mint káprázat lekötik a lelketeket. És ti keresitek a módot, hogyan lehetne mindazt megvalósítani, miképp lehetne az életet boldogabbá, kellemesebbé tenni; ezt érzitek a múlandó világban testeteknek minden idegszálával, ehhez vagytok hozzákötve, erre vágytok, ez a ti álmatok, a ti törekvésetek, csak az utakat és módokat nem tudjátok, hogy ezt hogyan valósíthatjátok meg. Azt kell tapasztalnotok, hogy amikor a magatok boldogságát, a magatok javát egy mozdulattal megvalósítani próbáljátok, ez a mozdulat más ötnek, tíznek, száznak, vagy százezernek a boldogtalanságát, nyomorúságát és szerencsétlenségét idézi elő. Azt a kis megelégedettséget, azt a kicsiny örömet, amelyet a káprázat világában el tudtok érni, nagy, igen nagy árnyék kíséri, és ha van a lelketekben szeretet, ha a szívetekben fejlődésnek indult ez a kicsiny, mennyei palánta, akkor az mindaddig nem bír nyugtot találni, míg ezt az árnyékot el nem törlik. Ez a mennyei palánta nem hagy békét, egyre suttog, gondolatokat és érzéseket sugároz a lelketekbe, az életetekbe, hogyan cselekedhessetek úgy, hogy árnyék nélkül való fény és olyan megelégedettség vegyen körül titeket, amely másoknak is boldogságot nyújt. S akkor kétségbeestek és elkedvetlenedtek, mert nem látjátok a lehetőségét, hogy ezt hogyan valósíthatjátok meg. Vagy pedig elfogadja a szívetek azt a végkövetkeztetést, hogy ez „így van, és nincs másképp” — és az önzés még vastagabb burkot von a lelketek körül, és még hidegebb szívvel tekintetek a szenvedőkre, még kevesebb szánalmat éreztek mások iránt, és a kárhozat felé vezető vágyaitok még jobban megszorodnak. Elzárkóztok a szeretet cselekedetei elől, önzökké lesztek, nem érint többé titeket semmi, elfogadjátok azt, hogy ez a világ rendje, és ezen sem ti, sem más nem tud változtatni. Mikor idáig juttok a gondolataitokban és cselekedeteitekben és ezt valósítjátok meg földi életetekben, még messzebb estek a boldogság lehetőségétől. Mert ha a sorsotok ma a napfényes oldalon nyújtott nektek létlehetőséget, a holnap napon, amely a Gondviselés kezében van, az árnyékos oldalra kerültök; és ha ma ti vagytok azok, akik mást szenvedtetek, holnap ti szenvedtek még többet, még nagyobbat azoktól, akik a napfényes oldalon sütkéreznek, és ugyanabban a tévelygésben élnek, hogy mindörökké tart ez az ő előnyös állapotuk.

Nincs tehát menekülés semerre, bármelyik ajtót nyitogatjátok; a ti lelketek természete, a ti életvágyatok kerget, hajt titeket a felé a boldogság felé, amelyet valaha a mennyben megízleltetek. Ez kerget, ez hajt a felé a békesség felé, amelyben a lelketek szétterjesztheti a képességeit, hogy telehintse maga körül a mindenséget termékeivel. A ti életvágyatok az, ami nem hagy békén titeket, hogy az isteni akaratot, az isteni gondolatot megvalósítsátok. Ezt a gondolatot, ezt a vágyat vigyétek magatokkal oda a Megváltó jászolbölcsőjéhez, ezt a vágyat rakjátok le eléje, és ezzel a vággyal adjátok Neki dicséretet és dicsőséget; ezt vigyétek oda, mint a lelketeknek igaz értékét, hogy Ő áldja és szentelje meg, és ő fogja az ő kicsiny kezébe

a ti lelketeknek ezt a tiszta és igaz felé való törekvését, hogy megtanuljátok az első szót, amely arra az útra vezet titeket, amelynek neve tökéletesedés, kiengesztelődés, megtisztulás, megigazulás, megszentelődés és majdan megdicsőülés. Erre az útra egyedül csak Ő tud titeket elvezetni, erre az útra csak ővele léphettek, mert Ő ezen az úton jött hozzátok. Tehát ha az ő részére más út nem maradt fenn, akkor egészen biztosak lehettek felőle, hogy nem is létezik más út, amelyen visszajuthattok a mennyei hazába, szerető Atyátokhoz. *Ezen az úton az első lépés, az első lecke a lemondás, az egyszerűség, az élettől szemben való kicsinyigényűség.* Semmit se várjatok az élettől; a földi, testi előnyök, minden, ami múlandó, semmit érő, könnyen elfoszló ködkép és káprázat csupán; csak az a valóság, amit az ember a jó és igaz felé való vágyódáskép hordoz a lelkében. Ez pedig Krisztussal összekapcsolódva a mindenről való lemondást hirdeti, az egyszerűséget, a kicsinyigényűséget és az élet harcának ezekkel a fegyverekkel való megharcolását. Vajon az Isten azokat vonzza-e inkább Magához, akiket áldásaival halmoz el, vagy azokat, akiknek az élet küzdelmeit kell magukra venniük, s nyomorúságokkal és szenvedésekkel kell harcolniuk? Hol itt az igazság? Ki tudná megmondani, ki tudná az igazságot emberi gondolatokkal, emberi megítélésekkel kibogozni, hogy Isten melyiket szereti jobban, melyik van Hozzá közelebb?!

Ilyen gondolatokat, ilyen feltevéseket ti a magatok részéről ne is tartogassatok a lelketekben. Nektek csak egy igazság adatott, amelyen el lehet indulnotok, az, hogy a mi Urunk hontalanságban, szegénységben kezdte meg az életpályáját, leszállt a legmélyebbre, a legsötétebb éjféltbe, hogy a mennyei nap világosságát hintse szét az emberiség sötétségébe, hogy a világosság megtörje a sötétség hatalmát. Ő azért jött, hogy az igazságot megtisztítsa és elkülönítse a hamisságtól, hogy az igazság ott állhasson az emberek lelki szemei előtt, hogy az emberiség felismerje az igazságot, és különbséget tudjon tenni jó és rossz közt. Aki Isten szerint akar élni, az előtt nem lehet más példa, mint amit a mi Urunk adott az ő születésével és életével. Tehát a szegénység, a szenvedés, a nyomorúságokkal való küzdés *nem* az elhagyatottságnak, nem az Istentől való elvettetésnek, hanem az erőnek a jele. Mindvégig hűen megállni és kitartani az Isten igazsága mellett: ez az ember kötelessége a múlandó világban. Akik pedig azt hiszik, hogy a nyomorúság, a szenvedés az Istentől való elvettetés jele, azok nem Istentől valók, hanem a sátán és a tévelygés szellemének a hálójában vannak, azért nem tudják megkülönböztetni a jót a rossztól, az igazat a hamistól. Mert akik nem találják meg; a Krisztus születésében azt a nagy igazságot, amelyet Ő hirdetett, és amely mindvégig fennáll és fennmarad, azok nem találják meg az örök Istentől való elhivatottság eszméjét abban a jászolban fekvő kicsiny Gyermekekben, azok megmaradtak az ő emberi, téves igazságaik mellett, és azok nem találják meg az utat a földről a mennybe. A kicsinység, a szegénység, az elvetettnek látszó állapot, amelyben Ő a világba lépett, arra tanítja az embert, hogy legyen az élettől szemben tartózkodó, mert az élet javai nagyobb részben az ellentéteszme szolgálatában állanak, az tartja azokat a kezében, és az viszi kísértésbe az ember lelkét. Ez az a mérleg, amelyen megméri a földi embert élete végén, és vagy könnyűnek találják, vagy pedig érdemesnek az örökéletre. Kik azok, akik felismerik a jászolban fekvő kicsiny gyermekben a mennynek és földnek Urat, kik azok, akiknek a lelkében a mennyei énekek visszhangra találnak, kik azok, akik felismerik a föld tulajdonságaiba beburkolt lelkekben, szellemekben azt a mennyei fényt, *amely értéket sugároz a földre?* Csak azok, akik Isten Lelkétől vezéreltetnek.

Kik azok, akik felismerik a betlehemi bölcsőben Izrael Messiását, a világ Megváltóját, kik azok, akik odamennek és tisztességet tesznek neki? Kétezer év alatt a világ nem változott. Külső arculata megváltozhatott, de az emberi lelkek gondolatai, érzései és törekvéseinek rugói ugyanazok a világ kezdetétől fogva: *akiket Isten Lelke vezérel, azok felismerik a világ Megváltóját; az egyszerűek, a kicsinyek, akik a világi tudományokban nem játszanak szerepet, akiket „pásztorok” néven ismertek, azok megismerték őt. A pásztorok egyszerűek; nincsenek igényeik, nem uralkodnak másokon; a természetben, a természettel*

összekapcsolódva élnek, és így könnyebben meghallják az isteni szózatot, az angyali szózatot, mert az ő lelkükben semmi sem temette el, semmi sem halványította el a mennyei örömet. Akik a világi tudományt, a világi hatalmat mindennél többre becsülik, és minden erővel annak megszerzésére és megtartására törekszenek, azok a heródesek. Az ilyenek, még ha nem is élvezik a földi előnyöket, de mindenesetre nagyon vágyódnak azokra. Óh, ezek mélyen alusznak ezen az éjszakán, amikor az Isten nagy ígérete teljesebbé megy; ezek felett az ilyen nap is elmúlik, és ők nem látják az éjszakában azt a vezető csillagot, amely az egyszerűeket és a bölcseket elvezeti a nagy ígélet beteljesedéséhez, Krisztus megszületéséhez. A heródesek nem látnak semmit, nem tudnak semmit ezekből az égi titkokból, amelyek az ő lelkük sorsát is igazgatják, amelyek az ő testi és lelki sorsukat is megváltoztatják, és más irányba terelik. Akik a hiúság köntösébe öltözködve tetszelegnek, a dicsőséget hajszolják, a káprázat tükrébe tekintenek, és önmagukat nagyoknak, ragyogóknak, csillogóknak látják abban a keretben, amely keretet a természettörvény adott az életüknek, azok — bár tudják, hogy a káprázat mindvégig nem tart — mégis gögösen ragaszkodnak a ma öröméhez, a ma adottságához, amely őket kiemeli az áltagból, és hírnévvel, dicsőséggel övezi körül. Ezeknek nincs gondjuk arra, hogy a titkokat keressék és kutassák, amely titkok olyan sok-sokezer évvel ezelőtt már ott álltak, mint ígéretek az emberiség lelke előtt. Akik a maguk önzésétől üzelve mindent a magukénak akarnak tudni, akik nem akarnak maguknál nagyobbat és hatalmasabbat látni, azok minden gondolatukkal ehhez a lehetőséghez kapcsolódnak; a napnak minden percét kihasználják, minden előnyt megszereznek akár erőszakkal, akár ravaszsággal, hogy e múlandó, kicsiny létben biztosítsák maguknak azt, hogy ez az érzés kiélhesse magát, és e szerint lehessenek boldogok, mert az ő elgondolásuk, az ő érzésük szerint a boldogságot csakis így nyerhetik el.

Óh, ezek sem juthatnak a Krisztus jászolához, még akkor sem, ha művészi énekléssel és csillogó ceremóniákkal áldoznak, vagy vélnék áldozni a szeretet Istenének; ezek ajkukon hordják a Krisztus Nevét, de a szívükbe nem fogadják be az ő tanítását, az első nagy tanítást: az egyszerűségnek, a lemondásnak a tudományát.

És most lássuk, hogy vajon azok, akik várják az Úrnak eljövetelét, az Isten ígéletének beteljesését, akik napról-napra készülnek rá — mert hisznek abban, hogy az Isten az ő ígéletét beteljesíti — csalódnak-e, ha ennek az ő hitüknek feláldozzák azokat az előnyöket, amelyekkel őket a földi élet elárasztotta? Csalódnak-e abban, ha a szeretetnek, a jónak és igaznak feláldozzák ezeket az előnyöket? Ők a lelkükben érzik a szeretet melegét, és minden gondolatukkal és törekvésükkel azon vannak, hogy ennek az érzésnek, amelyet ők jónak ismernek, feláldozzák a múlandó jókat, annak dacára, hogy sok megrovásban és rosszállásban van részük, amiért ezeket feláldozzák. De vajon csalódnak-e, engedi-e őket az isteni szeretet csalódnani? Nem! Még akkor sem, ha ez a beteljesülés nem abban a formában következik be, ahogy ők elképzelték. Hiszen Izraelben is sokan voltak, akik várták a Messiást, hogy kiszabadítsa őket az elnyomatás alól, és naggyá tegye ismét Izraelt, felszabadítván őket azok alól a nehéz nyomorúságok és megaláztatások alól, amelyekben a római uralom alatt részük volt. A nemzetüket és hitüket szerető lelkek közül bizonyára sokan voltak, akik csodát vártak, akik azt várták, hogy őket, mint népet, mint nemzetet, mint kiválasztottakat szabadítja meg a Messiás a pogányok hatalmaskodása alól. De íme, az isteni kegyelem mást cselekszik, nem pedig azt, amit az ember a test szerint tud értékelni. Az isteni kegyelem a test szerint való törekvést semmivé teszi, mert kicsiny, jelentéktelen állapotban születik meg az Ég és a föld Ura, a Szabadító, és nem szabadítja meg a testi Izraelt a pogányok hatalmaskodása alól, nem teszi nagy néppé, nem építi ki a félreértett ígéletet. Ennél nagyobb, *dicsőségesebbet cselekszik: a lelket* akarja megszabadítani a bűn rabsága alól. Mert hiszen a bűn nemcsak a zsidó, vagy a római népben, hanem a világ összes nemzeteiben el van hatalmasodva, és Isten nemcsak egy népet, az ő kiválasztott népét, hanem a világ összes népeit keresi, hogy üdvösséget kínáljon fel nekik. És hogy ezt megtehesse, meghagyja a kiválasztott népet abban

a nyomorúságban, abban az alárendeltségben, abban a szenvedésben, amely alatt nyögött, sőt az ő egyszülött Fiát küldi el, hogy ezt a nyomorúságot, ezt az elvetettséget Magára vegye, hogy a test világában sínylődök, a *lélek világába menekülhessenek, ahol az Úr szava szól*, ahol az ember meghallhatja az ő Istenének szavát.

Mert a test világa nem alkalmas arra, hogy az Isten szavára visszhangot adjon. A test világa a testé, a tévelygések emberéé, az Isten szava pedig a lélekhez szól, az örökéletre előhívott szellemhez. Az Úr az Írások szerint Betlehemben született meg, de azért mindenki tudomást vesz Róla, aki lélek szerint kiválasztatott, de senki sem vesz tudomást Róla azok közül, akik test szerint élnek. Két világ él ebben az egy világban, és ez a két világ nem vesz egymásról tudomást. Ti is így vagytok, testvéreim: ti is két világban éltek. De ti, akik megértettétek az Isten szavát, akiknek a lelkében visszhangot keltett az Isten szava, ti igyekeztek az Úr bölcsőjéhez, hogy ott tisztességet adjatok a megszületett Megváltónak, mert hiszen ti azt tudjátok, hogy az Ige lett testté, az Isten ígérete ment teljesedésbe. És ha a ti tudásotokat, a ti örömtöket a világ értéktelen semminek tartja is, ti mégis azért vagytok kiválasztva Istentől, hogy erről tudomást szerezzetek, hogy rajtatok keresztül a világ is tudomást szerezhessen Róla. Ti kiválasztottak vagytok, nem azért, mintha érdemesebbek volnátok a többi embereknél, hanem *csak azért, mert a ti lelketek alkalmasabb arra, hogy az Úr szavát meghallja*. A ti lelketekben visszhangot kelt az Úr igéje, az Úr igazsága; tehát elsősorban nektek kell meggyógyulnotok a tévelygésből, a hiábavalóságból; elsősorban nektek kell megtanulnotok az első leckét, az *egyszerűséget és lemondást*, hogy a ti lelketek ne időzzék a hiábavalóságokban, a hiábavaló törekvésekben. És mivelhogy nem lehet a testnek és a léleknek egy cél felé haladnia, mert a testi ember és a lelki ember két különböző úton jár, azért szükséges megértenetek, hogy nektek, mint lelkeknek, más utat jelölt ki az Isten, mert titeket a ti Atyátok haza hív a szeretet világába, a mennyei otthonba. Előttetek áll a választás: nektek is választanotok kell az egyszerűség, a kicsinység és a lemondás útja, vagy a test útja közt. Mert a kétféle embernek törekvései szerint el kell választatnia, mivel az utolsó idő közel van, és nem lehet mindvégig a bűnök világában időznötök, mert titeket az Úr hazahív a mennyei otthonba. Az alacsonyabb szférákból vissza kell térnetek; újból meg újból próbára kell megszületnetek, hogy vajon a lelketek mit választ, a múlandó értékeket-e, vagy az örökkévalókat; hogy Krisztushoz tartoztok-e, megértitek-e az ő akaratát, az ő célját, és az ő munkásaivá lesztek-e, vagy pedig a múlandó világ munkásaivá?

Isten hív titeket egyszer-kétszer-háromszor, sőt hétszer és hetvenhétszer is; de ne felejtsetek el, hogy már sokszor éltetek, és *már sokszor hallottátok az Isten szavát*. De mivelhogy a lelketek nem tudott választani a múlandó és az örökkévaló közt, azért küldtetek újból próbára ide a földre, hogy válasszatok a múlandó és az örökkévaló értékek közt. Ha az örökkévalót választottátok, akkor oda kell adnotok magatokat egész lelketekkel az Úr ügyének; ha pedig a világot választottátok, akkor a világ ajándékai, a természettörvény előnyei ott állanak a részetekre. Ezekbe az ajándékokba azonban, még ha igaz úton szerzitek is meg, bele kell dolgoznotok az egész lelketeket, a lelketek minden törekvését, minden igyekezetét, és az eredményt, a boldogságot mégsem élvezhetitek árnyék nélkül. Emeljen bár fél titeket a világ a legmagasabb polcra, árásszon el a legnagyobb dicsőséggel és hírnévvel, legyetek bár hatalmasok és nagyok: egyszóval bármilyen nagyot adjon is a világ nektek, mindez múlandó, mert holnap már a fénynek árnyékában ébredtek fel. Ha tehát helyesen választottatok, és a lelketekben visszhangzik az Isten szava, akkor siessetek oda a Megváltó jászolbölcsőjéhez, és rakjátok le minden vágyatokat, minden akaratotokat, minden magatokban való bizakodásotokat, mindent, ami titeket e múlandó világhoz fűz, és akkor megnyílnak a lelki szemeitek, és meglátjátok az angyalokat, akik örökké dicsőítik az Istent, amiért az ő egyszülött Fiát odaadta a világ megmentésére és megszabadítására. És akkor a ti lelketek is odaáll a dicsőséget zengő angyali kar mellé, és a magatok felkínálásával, a magatok feláldozásával ti is dicsőséget tesztek a megszületett Megváltónak, mert átérzi a

lelketek, hogy csak ez az egyetlen út van, amelyen megtisztulhat és megigazíthat, ha t. i. a mulandóból átvisz valami értéket az örökkévalóságba, hogy azok az értékek ott megdicsőülve, megszépülve és igazzá válva mintegy örökkévalóságot nyerjenek. Akkor felveszitek a küzdelmet az Úr ügyéért, felveszitek a keresztest, a lemondás gondjait, és lemondtok mindenről, csakhogy őt egész lelketekkel, egész szívetekkel szolgálhassátok a mulandó világban.

És akkor a lelki szemeitekkel meglátjátok, hogy amit a mulandóból, mint ajándékot az Úr lábaihoz raktok, hogyan változnak át azok a mulandó dolgok örökkévaló értékekké, és a ti gondjaitok hogyan válnak fénylő királyi palástokká, mert az Úr igazsága, az Úr szeretete átformálja, újjáteremti a lelketeket, és vele együtt minden, amit magatokénak hittetek, ami előttetek kívánatos volt, amit szerettetek, mennyei értékűvé válik. *Azonban hiába mondom mindezt azoknak, akiknek nincsenek füleik a hallásra*, hiába beszélek azoknak, akik még magukban számolgotva azt mondják: nem lehet mindezt megtenni, ez mind csak beszéd, ezek mind csak szavak, frázisok; a valóság, az élet mást diktál, és az embernek élnie kell a maga életét. Akik nem tudnak számot vetni a maguk emberi életével, azok nem ragadtatnak ki innen az Istent dicsőítő angyali karokkal, azoknak a lelke itt marad, mert ahelyett, hogy belevegyülnének az Istent dicsérő ének hangjaiba, a maguk emberi érdekeivel alkudoznak. Ezeknek a lelkük nem tudja átérezni az Isten szeretetét, az Isten igazságát, azért itt kell maradniuk, nem jöhetnek velünk, nem emelkedhetnek fel, mert még nem képesek odaadni a mulandó életük értékeit. Ezeknek újra meg újra meg kell születniük egészen addig, ameddig a kegyelem ideje tart, ameddig a kegyelem érdemesnek tartja újra meg újra megjelentetni őket az Isten világosságának napja alatt. Mert a halál nem vált meg, nem tesz tisztává senkit; a halál csak elválasztja egyiket a másiktól, úgy, mint ahogyan az olvasztókemencében az arany különválik a salaktól. Szóval az-élet értékeit a halál csak betakarítja. Igen, az élet értékeit, a lelketeknek nagy, nemes, szép, igaz és tiszta elhatározásait gyűjtjük mi egybe, és rakjuk le a Krisztus jászolához. Amennyi ilyen tiszta, igaz és nemes elhatározást tud az élet a lelketekből kiolvasztani, amennyi szeretetet, mint mennyei értéket tud kitermelni, annyi a ti tulajdonképpeni értéketek. A többi csak salak, csak a halál martalékaul szánt értéktelen semmi. *Akiknek a lelkéből pedig ezek az igaz érzések nem tudnak kitermelődni, azok itt maradnak, és elviszi őket a forgószél, amely a világot megtisztítja és átalakítja.* Azért tehát, testvéreim, a ti lelketek érzéseivel gyűljetek össze, és adjatok hálát a mi Urunknak, Istenünknek, aki elküldte az ő egyszülött Fiát, és megtanította az embert arra, hogy különbséget tudjon tenni az örökkévaló és a mulandó közt.

Ő vezeti az emberi lelkeket az igazság útján az Atyához, ahol minden kiengesztelődik, ahol minden megszépül, ahol minden mennyei formában, mint új teremtés áll elő, ahol mindenki otthont talál, ahol mindenki boldog lesz, ahol mindenki elhagyja a bűneit, tévelygéseit és a velük járó szenvedéseit; ahol a különböző népek és nemzetek, a különböző fajok felismerik egymást Istennek abban a gondolatában, amelyet rájuk bízott, hogy azt magukban mind tökéletesebben és tökéletesebben kialakítsák, és egy nagy, örök békességben, harmóniában és megértésben mindörökké dicsérik Istent, az Atyát, aki elküldötte az ő egyszülött Fiát, hogy mindeneket megkeressen, akik elvesztek!

EGY GYERMEK SZÜLETETT

Senki sem képes magát kivonni az összesség hatása alól. — Ebből a tömegszuggerációból kiemelni az emberiséget: jött Krisztus. — A Paradicsomból való kiűzetéskor kapott Ígéret benne él az ember minden sejtjében. — A Messiásra vonatkozó ígéret a próféták jövendöléseiben. — Kik ismerik fel Krisztust? — Az emberek csak apró eszközei a láthatatlanban dübörgő eszméknek. — A világ átalakulás küszöbén áll. — Minden ember életében történnek csodák. — Vannak, akik Krisztushoz jutnak, bárha földi életükben nem is hallottak Róla. — Hogyan épül meg a szellem mennyei hajléka? — A test minden bölcsessége szenvedések csíráját rejtí magában. — Aki Krisztusé, annak újrászületésre nincs szüksége.

Dicséret és dicsőség a mi teremtő és megtartó Istenünknek és az ő egyszülött Fiának, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak, aki eljött, hogy minket megkeressen és megtartsa, felemeljen és megmutasson az ő Atyjának, az örök Igazságnak, akinek arcát bűneink miatt egészen addig nem láthatjuk, ameddig az ő áldozatában meg nem tisztulunk, míg minden engedetlenség, minden bűn ki nem tisztul a lelkünkől. Lelki szemeinket elhomályosították a tévedések és bűnök, s így az igazságot meg nem ismerhetjük; bemohosodtak a lelkeink, hogy az igazság szemeit meg nem hallhatjuk: begyepesedtek a szíveink, úgyhogy a szeretet cselekedeteiben fel nem loboghat, s nem érezheti meg azt, amit ő cselekedett és cselekszik mindvégig érttünk. Azért legyen dicséret és dicsőség a mi Urunknak, hogy eljött és megkeresett minket, kiemelt a szakadékokból, jó lefelé vezetett, tiszta forrásvizet mutatott meg, amely felüdíti a lelkünket, újjáteremt a szívünket, megmos, megtisztít bűneinkből, hogy meghallhassuk a mi Istenünk szavát, megláthassuk az ő arcát, hogy újra gyermekeivé lehessünk, hogy visszatérhessünk Hozzá Krisztus vezénylete alatt. Áldott legyen a mi ma született Megváltónk, aki minden ember lelkét ismeri, aki minden ember lelkét keresi, várja, hívja Magához; áldott legyen mindörökké a mi szívünkben, a mi lelkünkben, hogy ez az érzés kihasson a teremtett világra, és egybegyűjtse a világ mind a négy széléről azokat, akik eltévedtek és nem találnak haza, hogy az Őt dicsőítő egy érzéssel, egy gondolattal összefogódzkodva vonulhassunk végig mindazokkal, akik haza vágyanak az atyai otthonba, a szeretet melegébe.

Dicsérjük és dicsőítjük őt mindörökké, akik megismertük Őt, és Róla beszélünk, őt hirdetjük mindaddig, amíg egyetlen lélek lesz, aki elfordult Tőle, és még nem találta meg Őt. Hirdetjük az ő igazságát, aki törvényt tart fenn, s megmásíthatatlan hatalommal uralkodik a világ felett, hogy ezt a hatalmat félje és rettegje minden teremtett lélek, és ennek a hatalomnak engedelmeskedjék, hogy mindnyájan megtérve, az egész teremtett világot egy hatalom, egy erő, egy igazság tartsa össze, hogy ez az igazság, mint egy újjáteremtett Föld, mint egy újjáteremtett világ őt dicsőítse, őt magasztalja mindörökké! Amen.

*

Ebben az órában egy kis elmélkedést akarok tartani számotokra, hogy a ti lelketekben is hasonló érzések, hasonló gondolatok támadjanak, mint amilyen gondolatok bennünk, a mi lelkünkben törekednek felfelé, hogy az Isten trónusát, mint tömjénillat vonja be és lengjen körül az a hála, az a szeretet, amellyel minden teremtett lélek, aki megismerte Isten igazságát, adódik az ő Teremtőjének, a mi Istenünknek. Egy Gyermeke született, egy Gyermeke. Mióta a paradicsomi világokból száműzték a vétkező szellemeket, mióta a világok benépesedtek ezekkel a vétkező szellemekkel, azóta sok gyermek született a világra, és mindegyik elhozta a maga kis világát, a maga lelkét. Mert hiszen minden gyermek egy-egy titok, minden gyermeknek növekedése titkok sorozatának kibontakozása, egy-egy nagyszerű élet, amely nyomot hagy a világban, s olyan képet rajzol a láthatatlanba, amely örök időkre visszatükrözi majd azokat a cselekedeteket, érzéseket és gondolatokat, amelyeket végiggondolt és érzett előző földi életében, utána szellemvilági életében. Külön gondot fordítok a földi életre, mert hiszen a szellemvilági állapot már sokkal közelebb van az igazsághoz, sokkal közelebb van a felismeréshez, mint a földi élet. A földi élet nagyon fontos, testvéreim; azt mondhatnám, hogy sokkal fontosabb, mint a szellemvilági élet, mert hiszen minden egyes mozzanat, amelyet a

földi életben átéltek, amely belőletek új érzéseket, új gondolatokat csíhol ki, más elmúlt érzések és gondolatok eredménye. Mindig változik a kép, mindig mások lesznek azok a behatások, amelyek újat, eddig még nem tapasztaltat hoznak létre azokban az életfordulatokban, amelyek mind az egyes egyéneket, mind az összességet új hatásokkal árasztják el.

Hiába akarja ugyanis az ember magát kivonni az összesség életéből, hatásaiból, erre nem képes, mert egyik lélek úgy össze van fonódva a másik lélekkel, mint ahogy a test sejtei össze vannak fonódva azzal az egy étellel, amely átjárja és fenntartja az egész testet, és egy gondolatnak, egy érzésnek, egy akaratnak engedelmességre készíti. Senki sem vonhatja ki magát az összesség hatásai alól; és valaki a földre születik, felveszi magára az összesség terhét azokban a hatásokban, amelyek őt viszik, és előbbre segítik a céljához, amelyet születése előtt, mint szellem vagy önkaratúlag vett magára, vagy pedig az a törvény tüzte eléje, amely törvény őt hordozza, amely alól magát kivonni képtelen.

Egy Gyermeke született, akiről már a paradicsomi világokból való kiűzetéskor szó volt, akit Isten megígért, akire hosszú-hosszú időközön keresztül vágyakozott lelkében az emberiség. Az egész emberiségről, mint egyről beszélek. Tekintsétek az egész emberiségei apró sejtek csoportjának, amelyek a testet: az összememberiséget alkotják. Ez a test: az összememberiség Isten akaratát, Isten gondolatát, Isten célját van hivatva a természetben megmunkálni. Azért teremtett Isten szellemeket, hogy az ő isteni dicsőségének és szeretetének egy folyamát létesítse, amely folyamnak megtelítése, kiteljesedése annak minden egyes részecskéjét, minden különálló teremtett szellemét teljes boldogsággal árasztja el. Azonban ha ez a folyam szabad akaratából nem marad meg a neki kijelölt mederben, hanem eltávolodik, elidegenedik attól, amit részére Teremtőjének akaratára megszabott, akkor ez a folyam kiönt, s olyan állapotokat hoz létre, amelyeket Teremtője nem akart, amelyeket nem szabott eléje, amelyeket nem lett volna szabad létrehozni, mert ez nem Isten akaratára, nem Isten elgondolása volt, hanem azokkal az erőkkel és hatalmakkal való visszaélés következménye, amelyeket Isten helyezett bele a teremtett világba, gyermekeinek összességébe. Az ilyen áradat nem-kívánatos eredményt hoz létre, és azért Isten ezeket a törvénytelen egyedeket, csoportokat kiűzte a Paradicsomból, vagyis abból a boldogságból, amelyet ő folyton-folyvást áraszt azokra, akik Vele egyek maradtak, akik az ő gondolatát és akaratát továbbviszik, továbbfejlesztik. Amikor azonban Isten a törvénytelen szellemeket kizárta, már akkor eleve gondoskodott arról, hogy őket ismét összegyűjtse, ismét Magához szólítsa; már akkor megígérte, hogy nem hagyja őket mindörökké a törvénytelenességben, hanem küld olyan lehetőséget, olyan segítséget a számukra, amelyeket megérthetnek és a maguk részére felhasználhatnak, s ezáltal ismét Magához vonzhatja, törvényesítheti, ismét gyermekeivé fogadhatja őket. Ez az ígéret hosszú-hosszú ideig ott maradt a lelkükben, és ezalatt bennük hatást váltott ki, mint ahogy bármilyen kicsiny legyen is az orvosság, ha az ember beveszi, az a testének minden egyes sejtjében létrehozza azt a hatást, amelyet egy gyógyszer az emberi testben kiválthat, és amikor az a hatás a sejteket áthatja, akkor kapnak új erőre, s folytatnak új ténykedést, így az az ígéret, az a várakozás, az a vágyódás szintén ott maradt minden egyes ember lelkében, és annak a hatását hordozza még a legmesszebbre elesett bűnös is; annak az ígéretnek a megvalósulása az az álom, amelyet a boldogságról szőtt magában.

Mindenesetre, ha Isten nélkül, ha az Isten iránt való engedelmisség nélkül alakítja ki a lélek boldogságvágyát, akkor eltávolodik arról az útról, amelyen a vágyát el is érhetné. Ezt hordozza magában minden egyes lélek a Paradicsomból való kiűzetése óta. És ez nem halványul el, ez nem kopik el, ez nem fakul el soha, mert folytonosan ébren tartja az ember lelkét a vágyódás a boldogságra, a nyugalomra, a békére; arra a hatalomra, amelyre őt Teremtője elhívta, arra a meglepedésre, arra a kielégülésre, amelyet csakis ott és akkor fog elnyerhetni, amikor visszatalált Teremtőjéhez, Istenéhez. Ez a boldogság utáni vágy az, ami nem hagyja őt békében, hanem arra ösztönzi, hogy minden lehetőt megtegyen, hogy a

boldogságot elérhesse. Egyik bűnből a másikba, egyik tévedésből a másikba kergeti-hajszolja ez a vágy, és az eredmény mindig egyik szenvedésből, egyik csalódásból a másikba való alázuhanás. Ez a vágy hajtja a lelket az életbe, a változások világában való megtestesülésbe, mert az a reménység, hogy végül elérheti a boldogságot, nem hagyja békén, s folyton nyugtalanítja; ez él ott a lélek minden rejtett részében, sőt amikor rajta a fluidok sűrű embertesté tömörülnek, ott *él a testének is minden sejtjében, minden parányában*. Ez az emberekben élő vágy teremtette meg azokat az eszméket, azokat az elgondolásokat, amelyek mint a szélvész ragadják magukkal az embertömegeket. Minden eszmének, minden elgondolásnak ki kell élnie magát, valóra kell válnia, és ebben a valóra-válásban szét kell esnie alkotó elemeire, azokra a lelki érzésekre, amelyek létrehozták, tömörítették, naggyá, erőssé és hatalmassá tették. Az emberiségnek szenvedéseken, tévelygéseken keresztül kell megérnie arra a gondolatra, arra az eszmére, amely a láthatatlan világban uralmat tartott fenn a lelkek csoportjai felett.

Sok tévedésnek kellett valósággá válnia és leromboltatnia, hogy az ember megcsalódjék bennük, szenvedjen, féljen, rettegjen tőlük, hogy rájöjjön arra, hogy nem az volt a boldogító gondolat, nem az volt a boldogító eszme, amelyben békéjét, nyugalmit, reményei megvalósulását megtalálhatja, hanem újat kell keresnie, új érzéseket, új gondolatokat kell kitermelnie a lelkéből, új igazságot kell keresnie, amely fényével, világosságával megmutathatja neki az utat a boldogság felé.

A választott nép prófétáin keresztül mind közelebbivé és közelebbivé válik ennek az ígéretnek a megvalósulása: sőt egészen határozottan, közelebbit mondanak a későbbi próféták: Dávid, Ézsaiás és Zakariás, és azok, akik hittek, akiknek lelkében már kialakult ennek az ígéretnek a megvalósulása, az a lehetőség, amely előkészíti a puha ágyat az Isten ígéretének megvalósulásához, hogy eljön a Messiás, a Szabadító, aki kivezeti népét a tévelygések útvesztőjéből, a boldogtalanság országából, a siralomvölgyből, és elvezeti a mennyei otthon felé, a győzelem, a boldogság felé, örökös harcban él az ember; minden és mindenki ellensége, és nem tudja, hogy csak egyedül önön magának az ellensége; mert hiszen ha önmagában le tudja győzni tévelygését, sötétségét, Isten ellen való lázongását, akkor minden mellette áll, minden segíti őt, s akkor ő mindent hatalma alá hajthat, mert Istennel minden lehetséges. De ameddig az emberi lélek még nem képes önmagában a tévelygését legyőzni, ameddig még nem képes magában az igazság világosságát felismerni, addig hiába fordul bármerre, hiába fordul az ég csillagai felé, a nap fényessége felé, hiába fordul a mélység felé, a sötétség felé: égető kérdéseire nem kap választ, mert nem is kaphat. Nincs sehol senki, aki Isten hangját meghallhassa, a pozitív igazságot megérthesse; az embernek a saját szívébe kell tekintenie, az önmaga lelkében kell Istent megtalálnia, az önmaga lelkéből kell Isten szavának, mint visszhangnak kicsendülnie, hogy meghallhassa azt, és annak nyomán elindulhasson.

Ameddig ezt a visszhangot nem találja meg, addig folyton elégedetlenkedik, mindenben gátat lát, amely őt visszatartja a cselekedettől, visszatartja a boldogságától. Az emberi léleknek minderre meg kell érnie. A választott népet is — amely már elejétől fogva ki volt szemelve arra, hogy a Szellem szavát meghallhassa, az Isten szavát, az Isten akaratát megérthesse — ki kell vezetni azokból az útvesztőkből, amelyekbe a saját lelke vágyai vitték bele, amelyeket a saját lelki tévelygése épített fel, amelyekben elsáncolta magát — amelyekben még most is tévelyeg — és mindenki tévelyeg addig, amíg fel nem ismeri az Úr Jézusban a Messiást, a Várva vártat, a Megígértet. Ameddig valaki fel nem ismeri őt, addig a test útvesztőiben bolyong, addig a test, a külső ember tudományába téved bele, és ebben a tudományban, ebben a bölcselkedésben próbáltatják meg, itt akad fenn, mert itt nem hallja, nem találja meg azt a pozitívumot, amelyet *a lelkében kellene éreznie: Isten szavát. Isten igazságát*.

A megígért Messiás megszületett, akiről a próféták beszéltek, akiről Isten ígéretet tett,

akiért mindannak történnie kellett, ami megtörtént, mert el kellett készíteni a lélekben azt a helyet, ahová majd az Isten ígését bevetheti. Megszületett a Messiás. A nép, amely hosszú évezredekig várta, mélyen alszik a test sötétségében, a test tudatlanságába messze beásva magát és nem vesz tudomást a Messiás születéséről. *De az egyszerű emberek, a bölcsek és a próféta-lelkek ébren virrasztónak, várják Isten ígéréteinek megvalósulását.* Akik hisznek, akik lélekben felkészültek, azoknak Isten tudomásul adja az ígélet beteljesülését, mert lám a bölcsek messze Keletről meglátták a Messiás csillagát, az ő tudományukkal kiszámítják azt, hogy a csillagok járása szerint ebben és ebben az időben kell megszületnie az Isten Fiának. Ők látják és tudják, hogy a föld nagy átváltozáshoz készül, az égitestek járása megmutatta nekik, az ő szellemüknek az utat, hol, merre, mit keressenek, hogy megtalálják az Isten Fiát, aki új korszakot nyit a föld életében, amely a régít a lomtárba veti; új világosságot gyújt, új eszméket, új igazságokat hoz. Ezek az igazságok elvezetik az emberi lelket azokhoz az állomásokhoz, amelyek felfelé, Isten felé mutatják az utat, s felbontják azokat a homályosságokat, amelyeket az emberi tévelygés és a szellemi elesettség hosszú időközön keresztül, az Istentől való eltávolodás idejétől kezdve, sűrű szövevényként épített maga körül. Ez az új világosság új szférákat teremt, amelyek boldog pihenőt, békességes megnyugvást nyújtanak azoknak, akik elkészültek, mert hittek Isten ígéréteinek. Isten beszédének; új világokat teremt, új lehetőségeket nyit; átvilágítja a test, a sötétség hatalmát a lélek világosságával, s átfinomítja a lélek érzéseit a szellem világosságával, az Isten világosságával, amelyet a szellem fog fel.

Ezek a bölcsek megtalálták a Megváltó bölcsőjét, a jászolbölcsőt. Az egyszerű lelkek: a pásztorok, akiket az angyalok figyelmeztettek, akik mennyei jelenést láttak, akik fültanúi voltak az Isten dicsőségét hirdető angyali éneknek, szintén oda találtak a betlehemi jászolbölcsőhöz. Azok a próféta-lelkek, akik hosszú időközön keresztül imádkoztak, mert hittek az Isten ígéréteiben, álomban meginttettek, és a lelkük érzésein keresztül felismerték az Isten Fiát, a Megváltót, és bizonyosságot tettek Róla. És mindazok a szegények, akik várják az enyhülést, akik várják a békességet, hozzájutottak a megismeréshez, az új világossághoz, hozzájutottak Istennek az emberekhez való közeledéséhez, mert megéreztek azt, mert hitték azt és vágytak arra. Ellenben a hatalmasak, a nagyok, akik fényezésben és dicsőségben éltek, akik bíborba és bársonyba öltözködtek, mélyen alusznak ezen az éjszakán; ők nem tudnak arról, hogy megszületett a Megváltó. Nem tudnak róla, hogy a világ új fordulóba kezdett, nem tudnak róla, hogy a régiiek elmúltak, és új kor következik, mert ezek mélyen elvonultak a test sáncai mögé; körülsáncolták magukat hatalommal, testi jóléttel, göggel, büszkeséggel, gyűlölettel, és amikor hírt vesznek arról, hogy megszületett a várva-várt Messiás, ellenségévé válnak, és az ellentét indíttatásából üldözik a Világmegváltót, a világ újjáteremtőjét, mert az új a réginek ellensége.

Mindezek a múltban zajlottak le, de nem múltak el, folytatódnak most is.

Hiszen *az emberek csak kicsiny, apró eszközei azoknak az eszméknek, amelyek a láthatatlanban dübörögve rombolnak és alkotnak új világokat;* népek, nemzetek sorsát rombolják le, és új boldogságokkal, új álmokkal, új színekkel festik meg a jövőt. *Új eszmék, új gondolatok ébresztik fel az emberek lelkének vágyait, hogy elérhessék a boldogságot. Az emberek csoportjainak érzései, gondolatai összefolynak, összeolvadnak, és óriási tömeget alkotva élnek, uralkodnak nemcsak az emberek világában, hanem a láthatatlan világban is, ahol mindezek az összeolvadások, mindezek a kialakulások végbemennek, és sietnek a felszínre, hogy dübörögve, rohanva éljék ki magukat, és hozzák bele az új világba, amit ők reményekben, gondolatokban érzésekben kialakítottak maguknak. Ezek a naggyá lett gondolat-tömegek fogják meg az emberi lelkeket és viszik-sodorják magukkal a népeket, mint óriási hadi szekerek, amelyeket az akarat és a vágy hajt, kerget előre az emberek világában, hogy amit ellenségüknek hisznek, amit az érvényesülésük akadályozóinak tartanak, mindazt legázolják és megsemmisítsék. Mikor azután ezek is kiélték magukat, akkor ez az*

eszméáramlat is elemeire bomlik, s az emberi lélek megcsalódva, sírva, jajgatva és szenvedve igyekszik menekülni belőle.

Hány új eszme mozgatta már meg az embereket, akik a boldogság utáni vágyukat akarták kielégíteni a földön! Mindannyiszor halomra hullva, megcsalódva, sírva és jajgatva zuhantak alá kikutathatatlan mélységekbe. És minél sötétebbek voltak az eszmék, annál mélyebb szakadékokba vonszolták magukkal azokat az emberszemléket, akik magukéinak vallották, az életerejükkel táplálták s valósággá lenni segítették azokat.

Mint már többször mondtam, most is ismétlem, hogy *átalakulás küszöbén áll a világ*. Új eszmék, új gondolatok tömörülnek, és száguldják át a láthatatlan világot, bekebelezve magukba azokat az emberi lelkeket, akik elvesztették szemük elől az isteni világosságot, akik nem értik meg, mert nem is érthetik meg *az Isten hangját*. Hiába konganak a harangok, hiába szólaltatják meg őket a szent éjszakán, *hogy hirdessék Krisztus születésének örömnepét*; ezek az emberlelkek a testbe ágyazva, a test vágyainak rabjaiként ezekben a gondolatokban is azt keresik, hogy mi kedvez a testüknek, mi segíti elő a vágyaikat. Testies gondolatikba, tévelygéseikbe beletapadva összetévesztik a formát a lényeggel; a lényegyet elvetik, a formát pedig megtartják, és Krisztus nevével ajkukon indulnak abba a harcba, amelyet az ellentét szít, amelyet az ellentét vezet azzal a gondolattal és akarattal, hogy Isten gondolatait, Isten eszméit hatástalanokká tegye az emberi lelkek világában.

Az ellentét szítja az elégedetlenséget, a gyűlöletet, a meg nem értést, a félreértést, a hiúságot, az uralomvágyat: a testiséget szólítja munkába, a testi ösztönt, az érzékiséget állítja sorompóba, mert minden árnyalat megfelel az ő céljának, hogy azzal gátakat emeljen az isteni gondolat megvilágosító munkája elé. És az emberek nem is gondolják, nem is hiszik, hogy míg a külsőnek áldoznak, addig a bensőjük szegény marad, mert az életük múlandó napjaiban nem a szellemi igazságot, nem az isteni akaratot engedik érvényre jutni, hanem a test igazságát, amelyen keresztül az ellentét vezeti őket. Ezek az emberek nem hallják meg az Isten szavát, ezek az emberek megmaradnak a külső formáknál; ünnepet ülnek, a test ünnepe. Karácsonyi ünnepet rendeznek a gyomornak, és a lélek eltévelyedésére, lelket mételyző szórakozásokra áldoznak, mert szerintük ez a fontos dolog az életben. Ezek az emberek elvesztik a léleknek azt a vezető ösztöni érzését is, amely őket a szellemiek felé terelné, és Isten nevével ajkukon Krisztus emlékének *emberi* ünnepet rendeznek. A külső keretet, a formát megtartják, de a szellemiekre nem fordítanak gondot, mert hiszen messze vannak attól, hogy a szellem szózatát meghallhassák!

Hiába keresik-kutatják így az okot kétezer esztendő elmúltával, amikor ajkukra veszik az angyali ének szavát: „*dicsőség a mennyben Istennek és békesség a földön az embernek*”, hogy miért nincs hát békesség a földön az embernek? Mert nem adnak dicsőséget a lelkükben Istennek, azért nem tudják megteremteni a békességet. Mert csak az ajkukkal tisztelik az Istent, csak a szájukra veszik azokat az ígéket, de a szívükben nem engednek át egy kicsiny helyet a jászolban szendergő Istennek, az Isten, egyszülött Fiának, hogy kivezethesse őket testi tévelygéseikből. Pedig ha már a megszületett Krisztusnak nem adnak helyet a szívükben, hogyan adhatnának helyet az ígéknek, amelyeket ő hozott megmentésükre?! Hogyan tudnának engedni annak az igazságnak, amely a test megtagadását és a kereszt felvételét hirdeti, hogyan követhetnék Őt végig az úton, amelyet ő mutatott az embereknek: a lemondásnak, a szeretetnek útján, amikor eddigi egész magatartásuk tiltakozik azok ellen a gondolatok és eszmék ellen, amelyeket Ő hozott a mennyből a földre?!

Testvéreim, tielétek csak ilyenkor rajzolódik ennek a folyamatnak a képe, de mi a láthatatlan világban napról-napra, évről-évre szemléljük ugyanezeket a végbemenő történéseket; szemléljük, hogy mennyire nem ismeri fel a szenvedő ember az ő megszületett Megváltóját, mennyire nem készíti el számára a helyet a szívében, mennyire készületlen a lélek az ő igazságának befogadására, mennyire készületlen arra a vigasztalásra, amelyet a szenvedésekben, a csapásokban és megpróbáltatásokban nyújt az Isten szava az embereknek,

hogy felemelje őket, mennyire készületlen az igazságok felismerésére, amelyeket Isten lépésről-lépésre az élet útjára szórt! Minden *ember életében* történnek csodák. Minden ember életében fordulnak elő élmények, amelyek a láthatatlan világról, a láthatatlan igazságokról, azokról az eszmékről beszélnek, amelyek a föld kerekiségén szét vannak hintve, amelyek egybegyűjtik a világ négy széléről azokat a megtérő lelkeket, akik keresik és kutatják az Isten igazságát. *Ezek az emberlelkek, amikor megtérnek, letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a békesség hazájában, az Isten országában,* még ha nekik nem is hirdették ezeket a megtörtént dolgokat, de a lelkük elkészült rá, hogy ezeket bármely pillanatban bevegye, magáévá tegye. Mert vannak emberek, akik csak egyszer hallanak az igazságról, az Isten igazságáról, és a lelkük azonnal megnyílik annak, és attól a perctől fogva nem engedik ki a kezükből, hanem keresik, kutatják Krisztus igazságát, s azt az ígét, amelyet Ő hagyott itt, befogadják szívébe, a lelkükbe. És Krisztus lakozást vesz ezekben a lelkekben, és véghezviszi ezeken a kicsiny tudatlanokon és majdnem együgyűeken az Ő nagy akaratát. Ezeket elhívja az Úr az ő országába, míg azokat, akik tudnak ezekről az eseményekről, tudnak az igazságról, de a lelküket nem készítik el, hogy az élő Krisztus, az élő isteni igazság benne munkálkodhassék és újjáteremthesse a lelküket, s átformálhassa a gondolataikat, az érzéseiket olyanokká, amilyenekre a Teremtő Istennek szüksége van, hanem megtartanak a lelkük vágyaiból valamit maguknak, s nem adják át egészen a szívüket, a lelküket, mert élni akarják az ő emberi, testi életüket, érvényesíteni az ő testi céljaikat, kialakított testi igazságukat, amelyek nem tűrik meg a lélek, a szellem irányítását, — Krisztus elejti.

Nem is lehet ez másképp, mert ezek az emberek a szellem igazságát kinevetik, legyilkolják és erőtlennek állítják. *„Ember segíts magadon, ember cselekedjél, és Isten is megsegít”* — így beszélnek, és a saját bölcsességükbe helyezik bizalmukat. Isten ezeket a „nagyokat”, ezeket a lélekben fejletteket, elhatalmasodottakat megszégyeníti, összetöri azáltal, hogy a tudatlant felemeli, a magának bölcslet pedig elveti.

Ma ugyanaz a történet megy végbe a lelkek világában. A hívők is — t. i. akik magukat hívőknek, vallásos embereknek, sőt szellemhívőknek állítják, akik azt hiszik, hogy az ő igazságukkal a mennyek kapuit bevehetik és győzelmesen vonulhatnak be oda — gögjükben és elbizakodottságukban sokszor kénytelenek visszavonulni, sokszor kénytelenek belátni, hogy — bár évekig a szellemvilág kapuja előtt álltak, de csak azért, hogy ott az ő egyéni dicsőségük, becsvágyuk kielégülését keressék, „adtak-vettek”, felfuvalkodva önmagukat „nagy“-nak tartva lekicsinyelték azokat, akik később jöttek — azok Isten hívó szavára bejutottak a mennyei kapukon, ők pedig kint maradtak, és kint maradnak mindvégig. Miért van ez így? Azért, mert *Isten nem személyválogató*, mert Istent nem lehet megvesztegetni, Isten a szíveket és a lélek mélyét vizsgálja; Isten az elrejtett érzéseket, azoknak a reszkető vágyait szemléli, akik az ő ígéreterre támaszkodva várják elhívásukat, bebocsáttatásukat, várják az Isten ígéjének megvalósulását, mert hisznek abban. Az ilyen szerény lélek gondosan ápolja, munkálja a lelkének kapcsolatát Istennel; félve és rettegve keresi- kutatja az Isten törvényét, Isten akaratát, hogy annak engedelmeskedve betöltse azt, és úgy közeledjék évről-évre a betlehemi jászolbölcsőhöz, hogy ott letegye a megszületett Megváltó elé az ő lelki ajándékait, azokat a megvilágosodott gondolatokat és érzéseket, amelyeket neki időközönkénti elmélyülésében az isteni Lélek adott, s vele a hitét megvilágosította, megerősítette és munkába állította, hogy mindinkább elveszen a külső ember érdeke, vágya, gondolata, és mindinkább a belsőben, a lélek, a szellem világában keresse a boldogság utáni vágyának megvalósulását. És amikor lélekben elmerülve így napról-napra, percről-perere megvalósítja magában az Isten ígét, fokozatosan elhal a földi test vágya; a földi célok, a földi törekvések homályba vesznek, mert lassan-lassan megáldoztatnak a szeretet oltárán. És amint ezeket feláldozta, amint fokról-fokra összeroskad a test vágyainak, törekvéseinek épülete, úgy emelkedik ki a mennyei épület, amelyet Isten az ő szent Lelkével épít meg annak a kicsiny, parázsló áldozati tűznek a világánál, amelyet az emberi lélek folyton-folyvást,

napról-napra táplál azokkal az érzésekkel, amelyek a múlandó ének kedveztek.

Ez a mennyei épület, amelyet Isten épít a Szentlélek által, mind nagyobb és tágasabb lesz, s benne mind több és több halmozódik fel az Isten kegyelmének ajándékaiból. És amikor elkövetkezik az idő, amikor a megpróbáltatások, a csapások, az érthetetlen történések előhívják a lélek erőit, akkor látja az emberi lélek, hogy Isten milyen hatalmas, nagy, mennyei épületet emelt az ő kicsiny áldozati oltára fölé, úgyhogy ebbe az épületbe békén elvonulhat azok elől a viharok elől, amelyek őt a külső, testi világban megbotránkoztatásul, megpróbáltatásul és csapásul környezik. Testvéreim, ebbe a kicsiny világba helyezték át a megszületett Krisztus bölcsőjét. Ne keressétek kint világban, ne ünnepeljete a testnek, a test szokásainak, a külső formának, hanem helyezték a ti ünnepléséteket ide, ebbe az épületbe, amelyet Isten emelt a ti lelketek áldozati oltára fölé. Itt ünnepeljete, itt dicsérjete és dicsőítséte Istent, aki mindenki számára külön-külön ajándékozta az ő szent Fiának megváltó munkáját. Mindenki külön-külön érezze meg a lelkében, hogy a megszületett Krisztus él, növekedik és uralkodik benne. Fogadjátok be Őt, a megszületett szellemi Krisztust, aki itt él körülöttetek a láthatatlan világban, aki szól hozzátok, aki ismeri mindegyikötök lelkét, gondolatát és érzéseit, és türelemmel várja, mikor nyílik meg a szívetek, hogy Őt egész isteni mivoltában befogadja. Mert ha csak a külső emlékeknek áldoztok, és csak úgy emlékeztek, úgy ülitek meg évről-évre Krisztus születésének ünnepét, mint egy megtörtént, egy elmúlt dolgot, akkor ti sem vagytok különbek, mint a külső, világi emberek, akiket hiába gyűjt össze a harang szava, ők még mélyen alusznak.

Ti ébren figyelve várjátok az ő zörgetését, az ő szavát, s készítsétek elő a lelketeket, nyissátok ki a lelketek ajtaját, hogy bevonulhasson oda az ő igéjével. És akkor megnyílik előttetek az örökkévaló titkok titka, Istennek szentélye, s ti onnan, mint Istennek bőségszaru-jából annyi világosságot, annyi dicsőséget, annyi erőt, annyi győzelmet, annyi bátorságot éreztek a lelketekbe áradni, hogy úgy érzitek, nem vagytok képesek a lelketekben mindazt elraktározni. Mert hiszen Isten olyan bőségesen árasztotta és árasztja folyton-folyvást a világra az ő áldásait, az ő szeretetét, az ő meleg, hívogató szavait, hogy az emberi léleknek minden gondolatával, minden érzésével készenlétben kell állnia, hogy mindazt felfoghassa, amit egy életen keresztül Isten nyújt feléje, amivel Isten kínálja őt. Nem kell várnotok egy új testi élet eljövetelére, mert hiszen kétezer évvel ezelőtt egy Gyermeke született, akin keresztül a menny világossága lesugárzott a Földre, akin keresztül a szabadulás elközelgett azokhoz a megkötözött lelkekhez, akik ebből a testiségből, a testiségnek minden kínjából, gyöttrődéséből és fogságából szabadulni kívánnak. *Mert a testiség rabság*, a testnek minden elgondolása, minden bölcsessége szenvedést rejtő teher. Ne óhajtsátok, ne várjátok hát a testnek újból való megszületését, *mert nektek arra nem lesz szükségetek*; hiszen ha Isten kiemeli a szenvedések világából a lelketeket a fényre, a világosságra, s a vágyaitok elérésére segít benneteket, akkor boldogok lesztek, s a ti vágyaitok tényleg betöltetnek. Mit keresnétek itt a holtak világában, az árnyak világában?! Miért keresnétek itt a mennyei sugarakat, amikor már ti magatok is sugarakká váltatok?! Hiszen rajtatok keresztül Isten sugárzik alá a sötétség világába.

Higgyetek, bízzatok, várjátok, reménykedjete. Isten mindnyájótokhoz elközelgetett, mindnyájótok lelkében megszületik az Úr, a Megváltó, és véghezviszi a nagy csodát bennetok, rajtatok, a ti életeteken. Hogy hogyan és mint történhetik ez, azt ő végzéseiben fenntartja Magának; de bárhogy történik is, Isten vezet titeket, Isten adja meg a lelketek táplálását, amikor megadja az alkalmakat, amelyek titeket mind közelebb és közelebb emelhetnek Hozzá. Higgyetek, bízzatok, várjátok; legyetek engedelmesek mindvégig; keressétek az ő útjait, és a Gyermeke-Jézus, a Gyermeke, aki ma született, a mennyek világába vezet titeket. És akkor elfelejtete a földön, a sötétségben, a sivárságban való bolyongásokat, mert Isten eltöröl minden könnyhullatást a szemetekről, eltöröl minden fájdalmat, minden szenvedést, sőt azok emlékeit is a lelketekről. Miért keresnétek a sötétség világában a reménységetek megvalósulását? Isten felé emel Ő velünk együtt titeket

mindnyájótokat, ha hisztek, ha várjátok és követitek Őt mindörökké. A Lélek, az Isten Lelke veletek van, szólít titeket; feleljetek rá a lelketek érzésével, s az Isten Lelke megvilágít nektek mindent. Ne aludjatok, ne zárjátok be a szemeiteket, hanem álljatok ébren és vigyázon azon az őrhelyen, ahová állítottak; vigyázzatok az Isten dolgaira. Isten igazságaira, s ne álljatok szóba az ellentéttel, mert titeket is elcsal a csábítás, a meg nem értés szelleme, titeket is szétszór a félreértés lelke, titeket is ellenségként állít szembe egymással a gyűlöletnek lelke. Hiába mondjátok: „*én Krisztusé vagyok*”, hiába mondjátok, hogy „*én hiszek a halál utáni életben*”, ha Krisztust nem követitek, a világ fejedelme kiterjeszti felettetek hatalmát, és megrövidíti a munkátok eredményét, gátat emel elétek, megrémít titeket, és sötét felhőként áll elétek, eltorlaszolva az álatokat.

De Krisztusban, Krisztussal átszelitek hitetekkel a felhőt, és a lehetetlent is lehetővé teszitek, — nem ti, hanem Krisztus, aki bennetek él. Fogadjátok Őt be, álljátok körül az ő jászolbólcsőjét, adjatok hálát, hogy megszületett az Úr, hogy lehozta a világosságot, hogy ti is megismerhettétek, és ebben az új korszakban az ő csillagának világosságánál léphettek előre. Mert ha nem az ő csillagának világosságánál, hanem annál a sugárnál léptek előre, amelyet a világ tudásának lidércfénye nyújt, akkor ti is visszamaradtok, ti is eltévedtek, és összeszed titeket annak a nagy, örök elégedetlenségnek, annak a Molochnak szelleme, amely a mélységbe zuhan, mert meg van írva felőle, hogy letaszítatik, és mindazokat magával viszi, akik az életükben ennek a cselekedetei után indultak, ennek a tanácsára cselekedtek. Szedjétek tehát tele világossággal magatokat a betlehemi csillag fényénél, és kövessétek a megszületett Krisztust az ő növekedésében, hallgassátok az ő tanítását, tegyétek magatokévá azt, vegyétek fel az ő keresztyét, és menjetek át Vele a halálból az életbe!

HÚSVÉT

ISTEN ÁLDOZATA KRISZTUSBAN

A bűnbocsánat és megigazulás feltételei. — A bűnbánat nagy fontossága. — Csak alázatossággal lehet legyőzni az ellenlétet. — Minél többet tud a lélek, annál mélyebben belemerülhet a tévelygésbe. — A hit kufárai. — Csak a szellem viheti bele a világba a boldogság elemeit. — Mivel az élet minden pillanatának ki van szabva a maga feladata, így a ma a múltnak semmi hiányát nem pótolhatja. — Miután mindent Isten tesz jóvá, ennélfogva mi teljesen az Ővéi vagyunk. — Aki szeretetből megbocsát, az önmagából ad valamit. — Isten mindenkit megpróbál, mielőtt fiává fogadja.

Ebben az órában, testvéreim, egy messze a szellemibe nyomuló igazsághoz akarlak benneteket vezetni, a *bűnbocsánathoz*, annál is inkább, mivel ti az elkövetkező ünnepen az Úr asztalához érzitek magatokat hivatalosaknak, szükséges tehát, hogy a lelketek felöltözködjék abba a kegyelmi ruhába, amelyet nektek Isten engeszteléseképp ad, ha igaz bűnbánattal tekintetek a saját lelketekbe, az egész életeteket ezen a szemüvegen keresztül veszitek bírálat alá, és ezen az alapon átdolgozzátok. De ne az elkövetkező szellemi életben, hanem itt a múlandó életben kezdjétek áldolgozni az életeteket, és hozzáformálni magatokat Istennek ahhoz az igazságához, amely a lelketek megmentésére adatott. Megbánás nélkül nincs bocsánat, bocsánat nélkül nincs engesztelés, engesztelődés nélkül nincs tisztulás, tisztulás nélkül nincs megigazulás, megigazulás nélkül nincs megszentelődés. Boldogoknak mondalak titeket, akik érzitek a lelketekben azt az ébredést, amely megnyitja előttetek az örökkévalóság világát. Ez az ébredés az, ami titeket egymás létállapotba hív, mert ez az ébredés új világosságot gyújt a lelketekben, ez az új világosság új feladatokat tűz elétek, ezek az új feladatok pedig új eszközöket tesznek szükségessé, s nektek ezekkel az új eszközökkel bánni kell tudnotok. Nincs megállás a természetben, sem itt, sem az örökkévalóságban; folytonos munkálkodás, folytonos előrehaladás, folytonos ismeretszerzés, folytonos ered-

mények követik egymást. Ezeket az igaz és maradandó eredményeket kell megszereznetek, hogy magatokénak mondhassátok azt a boldogságot, amelyre a lelketek vágyódik.

En a földi ember lelki szemei elé a bűnbánatot állítom oda, mint első mozzanatot, mint a felébredt szellemnek az összehasonlításból eredő első megállapítását. Mert hiszen az igazság megismerésével a földi ember lelkében szükségképpen fel kell ébrednie az összehasonlításnak az Isten végtelen jósága és igazsága, és a saját fogyatékosága, tévelygése és tökéletlensége közt. É akkor szükségképpen fel kell eszmélnie arra a tudatra, hogy ezt az óriási távolságot valamivel át kell hidalni, össze kell valamivel kapcsolni. Isten szerette e világot, szerette az ő bűnbe esett gyermekeit, mielőtt még azok bármiféle felismeréshez vagy beismeréshez juthattak volna. Isten az ő kikutathatatlan, megmérhetetlen, mélységes, titokzatos nagy szeretetével mindent megtett, hogy amikor a bűnből felébredő lélek egy kicsit tájékozódni kezd, ott találjon mindent maga előtt készen. Így a földi embernek nincs más kötelessége, csak kinyújtani a kezét ezek után az Isten által adott ajándékok után, hogy ezeket a magáéinak nevezhesse. Mi hát az, ami az embert mégis olyan óriási távolságra űzi Istennek ajándékaitól? Mi az, ami elválasztja attól, hogy magáéinak mondhassa mindezeket a nagy értékeket, amelyeket Ő a felébredő ember számára készen tart? Az emberi lélek tévelygése, bűnös természete, tévedésre való hajlandósága, ferde okoskodása és homályos látása az, amely miatt nem tudja felismerni, ami igaz, ami jó, ami az ő üdvösségére való. Bűnös természetéből kifolyólag a tévelygés útját választja, és így messze elkerüli azokat a lehetőségeket, amelyeknek révén összeköttetést szerezhetne azokkal a kegyelmi ajándékokkal, amelyek számára készen állanak. Az embernek tévelygésre való hajlandósága és bűnös természete az az óriási akadály, az az áthidalhatatlan mélység és messzeség, ami távol tartja az embert Istentől és a boldogságtól.

Pedig Isten mindent megtett, mindent elvégzett, a Szeretet testbe öltözött, a Szeretet ember által felfoghatatlan nagy áldozatot hozott, önmagát adta oda, hogy feloldja és felbontsa a bűnt és annak következményeit, hogy megsemmisítse azokat a rétegeket, amelyeken keresztül hiába akar, hiába próbálkozik a lélek a jóhoz, az igazhoz hozzáférni, mert a hazugság szelleme, a tévelygés lelke elfödi az igazságot, és az ember, a megfertőzött természetű lélek nem látja azt, ami az ő üdvösségére való volna. Az embernek csak a szívében elrejtett alázatossággal lehet ezekhez a mennyei nagy értékekhez közelítenie; csak az alázatosság az, ami mindent legyőz, *csak az alázatosság az, aminek segítségével a tévelygés szelleme legyőzhető.* Ismét csak ide vezetlek titeket az alázatossághoz. Alázatosság nélkül nincs beismerés, alázatosság nélkül nem lehet igaz bűnbánat sem az ember lelkében. A bűnbánat pedig nem más, mint az emberi lélekben az igazság megismerése folytán megkezdődött erjedés, amely erjedés kemény küzdelmet hoz létre az ember belső világában. Mert hiszen meg kell küzdenie a göggel, meg kell küzdenie az önzéssel, a szeretetlenséggel, a testiséggel; meg kell küzdenie a tévelygés hazug szellemével, amelyeknek mindegyike sűrű szövevényként összefonódva mintegy búvóhelyet alkot, ahová a bűnös lélek elmenekülhet az igazság világossága elől. Mert hiszen nem áll az emberi léleknek rendelkezésére sehol semmiféle hely, ahová elmenekülhessen, mint csak a saját maga által alkotott labirintvilág, az eszméknek, gondolatoknak, érzéseknek mindmegannyi kivájt barlangjai, ahová mindazok a gondolatok és érzések elmenekülhetnek, amelyeket a megismerés világosságán keresztül az igazság küld kutatva az ember lelke felé. Ki ne érezte volna még a lelkében azt a dorgáló, rosszálló intést, amely így beszélt hozzá: „most nem helyesen cselekedtél, most nem az igazság szelleme szerint jártál el, most megint szembehelyezkedtél Isten igazságával, most nem cselekedtél Isten akarata szerint, most megbántottad a szeretetet, most megbántottad Isten törvényét, most félremagyaráztad az igazságot, hogy az neked legyen kedvező, s hogy a te igazságod, a te kedvenc gondolatod elmenekülhessen valahová, a lelkedben egy barlangot készítettél, ahová duzzogva visszavonulhass az igazság kutató és kereső világossága elől”?!

Ameddig az emberi lélekben ezek a barlangok nincsenek lerombolva, ameddig ezek a téves

igazságok nincsenek felégetve, ameddig az ember védi a maga igazságát, és mentegeti magát az isteni igazság előtt, addig nem ért közel ahhoz a mindent feloldó, mindent felbontó hatalomhoz, mert elrejtőzködött ezekben a barlangokban Isten szeme elől. Hogy meg ne láthassa, hogy felelősségre ne vonhassa az Isten Szelleme, az Igazság szelleme, azért alkot magának az ember a saját lelkében hazugságokból ilyen rejtekhelyeket, és az én odamenekül, ott időzik, ott várja az elkövetkezőket; időközönként ott szövi magának a lepleket, amelyekkel a saját gyengeségeit, bűneit, hibáit és gyarlóságait takargatja. Minél fejlettebb a lélek, minél többet tud, minél nagyobb a világossága, annál csillogóbb lepleket tud a maga részére szöni, mert hiszen beleszövi abba az igazság ismeretének szálait is. *Ezekkel a csillogó leplekkel takargatja azután a maga hibáit Istennel, embertársaival és szellemtestvéreivel szemben.* Pedig ameddig az emberi lélek arra törekszik, hogy ezek mögé a takarók mögé elvonulhasson, addig hiába kutatja a jót, hiába kutatja az igazat, az ő részére a Krisztussal való találkozás még nem más, mint azoknak a kufároknak a Krisztussal való találkozása, akik a jeruzsálemi templom elő részében az áldozati állatokat árulták, *akik ott kereskedtek a szentség és az igazság takarója alatt!* És vajon ez a találkozás mit hozott azok részére? Olvashattatok: kötélből ostort csinált és kiüzte őket a templomból, s ezt mondta nekik: „*Ne tegyétek az én Atyámnak házáat latroknak barlangjává*“. A kalmárkodók, a kufárok tudták, hogy a törvény megparancsolja, hogy áldozatot kell hoznia annak, aki az Isten színe elé akar járulni, de *ők ebből az áldozatból a maguk számára hasznot húztak, és még el is hitték magukról, hogy ők helyesen és jól cselekszenek.* Beültek a templomba és azt hitték magukról, hogy ők a külső törvény szerint jól cselekszenek, mert hiszen a Jehova áldozati oltárára árulják a múlhatatlanul szükségeseket. Azért így játszódott le a Krisztussal való találkozásuk. *Félő, hogy a ma emberei közül igen sokan így járnak, akik a szájukra veszik Krisztus nevét és az ő nevében cselekszenek hamisságokat és gonoszságokat!* Az Igazság Szelleme, a Krisztus Szelleme majd ezeket is így fogadja, amikor imádságukban Hozzá fordulnak! Krisztus nem fogja ismerni őket, mert nem lélekben és igazságban fordultak Hozzá.

Akik azonban igaz lélekkel keresik azt a szellemet, amelyet ő adott e világnak, akik igaz lélekkel állják Őt körül, és lesik az ajkáról azokat a szavakat, amelyekből a lelkük új életet, új létállapotot ismer meg: az igazság világát az igazság életét, azok felismerik az igazságot, beletekintenek a saját lelkükbe, és meglátják benne azt a sok hamisságot, azt a sok homályosságot, amely az igazságnak ellenáll: azok föl ismerik, hogy az igazságnak milyen erős harcot kell vívnia, ameddig a lelküket tökéletesen meghódítja. Ezek átlátják ezt a szükségességet, hogy le kell dönteniük mindazt, ami emberi, ami hiábavaló, ami látszat, ami ellenáll a belső, isteni igazságnak, s elkezdik a munkát, a rombolás munkáját az önmaguk lelkében; széttépik mindazokat a csillogó takarókat, amelyeket a maguk mentésére szöttek, és kezdik ledönteni azokat a gátakat, amelyek elválasztják az embert az embertől, elválasztják az igazságot az igazságtól, s nem engedik egy egészé összeforni, hogy az a földi világban is az Isten arculatát tükrözze vissza. Ezeket a gátakat kell lerombolnia az embernek a lelkében; mindazt, amit az ellentét épített fel, mindazt, amit a hazugság szőtt, mindazt, amit a testiség alkotott. Mert hiszen mi volna más, ami az embert az embertől, a lelket a lélektől elválasztja, mint a testiség képze, amely határokat szab, külön törvényt alkot, úgy, hogy egyik ember a másik embernek nem testvére többé, hanem óriási, áthidalhatatlan messzeségek választják el őket egymástól.

A gyűlölet, a félreértés, a szeretetlenség, az indulat, a bosszú megteremti és felépíti az emberi lélekben azokat a következményeket, amelyeket azután életről-életre alig-alig képes az ember lehordani, elfogyasztani, alig képes a könnyeivel elmosni és vérével feláztatni. Ezek azok az óriási hegyek, amelyek nemzedékről-nemzedékre megkövesítik az emberi szíveket, elválasztanak egymástól népeket, nemzetségeket, és gyűlöletben tartják fogva a világot, hogy ne tudjon az isteni Lélek lélekről-lélekre hatni, ne tudjon a szeretet egybefolyó egységet alkotni, ne értse meg testvér a testvért, egyik ember a másik embert, egyik nemzet a másik

nemzetet. Vajon meddig alkothat ez az elfajult szeretet: a gyűlölet olyan világot, amely fogva tartja azokat a csoportokat, amelyeknek egymás közt engesztelődni kellene? Vajon meddig lesz a gyűlölet elég erős ahhoz, hogy testvér a testvérrel ki ne békülhessen, egymást meg ne érthessék, és el ne végezhesék együtt azt a feladatot, amelyet valamikor Isten színe előtt vállaltak? Akik Krisztus elé járulnak, azoknak be kell látniuk, hogy a gyűlölet, az indulat, a félreértés, az önzés, a gőg, az uralkodni vágyás, a testiség elválasztja egyik embert a másiktól, egyik érzést a másiktól, s eltaszítja egyik lelket a másiktól, holott annak a két léleknek együtt kellene elvégeznie azt a munkát a mulandóban, amely őket az örökkévalóba átsegíthetné. Valóban a sátánnak hatalmas ereje és elgondolása az, ami az embert boldogtalanná, a szellemeket szerencsétlenné, a szellemi állapotot pedig elviselhetetlenné teszi! Ezeket az óriási távolságokat, ezeket, a gyűlölethegeyeket lerombolni jött az Úr; azért jött, hogy közel hozza egymáshoz a távol esőket, mindent kiengeszteljen és egybekapcsoljon a szeretet által, hogy a földi ember elvégezhesse a feladatát, és elmehessen ebből a világból egy jobb, tisztább állapotba, ahol a lelkek békét és boldogságot élveznek. Mert hiszen mindannyiszor a szeretet szenved a meg nem értéstől, valahányszor két ember közé aláereszkedik az a köd, amely az értelemben homályosságot, a szeretetben pedig elhidegedést okoz. Krisztusban, Krisztus által mindez átformálódik, mindez feloldódik; az ember megtalálja embertestvéreben Isten gyermekét, megtalálja a jó barátot, s még az ellenségében is megtalálja azt a valakit, aki őt az életben örömmel és boldogsággal tudja megajándékozni. Krisztusban minden ellentét kisimul és engesztelődsébe megy át.

De az embernek ezt először önmagában kell elvégeznie! Hiába várod, embertestvérem, hogy a külső világból jöjjön a részedre enyhület, öröm, béke, boldogság, megértés! *A külső világ várja ezt tőled, mert te vagy; az akinek a lelke mindazt a jót és igazat visszatükrözheti, ami boldogságot áraszthat szét a teremtett világon! Te vagy az, aki megértheted Istent, te vagy az aki a lelkedben hordozhatod a boldogságnak olyan óriási mennyiségét, hogy el sem fér a lelkedben, hanem ki kell öntened az egész világra! Te vagy az, akinek a lelkébe Isten mindazokat a lehetőségeket belehelyezte, amelyekkel az egész világot átformálhatod, újjáteremtheted, és a sivár, szomorúsággal terhelt földből a boldogság hazáját építheted meg. Te vagy az, akinek a lelkében a mennyei világosság ragyoghat, ha megérted és átérzed azt a szeretetet, amely boldoggá teheti a teremtett mindenséget.* Tehát egyedül csak te értheted meg a te Istenedet, Aki téged megkeresett, hogy megtartsd és boldoggá tegyen. *Vesd el tehát minden hiábavaló aggodalmadat és félelmedet; lépd ki magadat abból az igézetből, amelybe téged a sátán taszított, amikor a kétségbeesésben, a nyomorúságban érzed és hiszed magadat, mert kevésnek és gyarlónak látod az erődet, hogy kiemelkedhessél azokból a lehetőségekből, amelyekben szenvedsz. Nyisd meg a lelkedet Isten előtt, Krisztus előtt; dobj oda mindent, ami téged a látszatvilág értékeihez kötözt; dobd oda a hiúságodat, gőgödet, önzésedet, dobd el a gyűlöletedet, indulataidat, bosszúdat; dobd el a testiségedet, hazugságaidat, az önmagad altatására kitalált részletigazságaidat, s add át magadat Istennek, mert ő neked Krisztusban bűnbocsánatot ígér.*

Bűnbocsánat! Vajon meg lehet-e a bűnöket bocsátani? Lehet-e a megtörténtet meg nem történtté tenni? Vajon fel lehet-e morzsolni a sziklákat, át lehet-e hidalni a végtelenséget? Amikor olyan kicsiny dolgokon sem tudjátok magatokat túltenni, amilyenek a változandóság világában állanak előttetek: lehet-e vajon akkor a megtörténtet meg nem történtté tenni?! Ha az ember gonoszt cselekedett, és annak következményei ott állnak előtte a világban, s hatásokkal veszik körül az életét, meg lehet-e mindezt semmisíteni azzal a bűnbocsánattal, amit az ember érez? Hiszen az igazság törvénye nem tűr meg semmit, ami nem igazság! Az igazság számon kér mindent, amit az ember cselekedett! Az igazság előtt nem lehet letakarni semmit, mert hiszen az igazság éppen azért igazság, hogy mindent a maga valóságában állítson az ember elé! Vajon van-e egyáltalában bűnbocsánat, van-e jóvátétel, van-e engesztelés? Bizonyára van, ha az Isten ígéretet tett errenézve az embernek. Az igazság mindazokat a

hézagokat megmutatja, amelyek úgy keletkeztek, hogy az embernek igazat és jót kellett volna cselekednie, de nem azt cselekedte; az igazság mindazokat a törvénytelen alkotásokat megmutatja, amelyeket nem lett volna szabad létrehoznia, de amelyeket az ember mégis megcselekedett, mert tévedett, azaz bűnt követett el az igazsággal szemben. A rossz cselekedetek következményei a hézagokkal és a mulasztásokkal együtt felvonulva mind vádlókként sorakoznak fel az ember lelki világa előtt. Isten az igazságot meg nem másítja és nem másította meg. Az igazság igazság marad mindörökké, és aki az igazsággal szemben helytelenül cselekedett, azt az igazság vádolja is, mert az *igazság nem tehet igazságtalanságot*. Ha valaki igazságtalanságot cselekszik, vajon azt az igazság valaha elmossa-e, megsemmisíti-e? Nem! Ha valaki tévedett, a tévedést valamikor helyrehozza-e az igazság? Helyrehozhat-e, jóvátehet-e valamit a földi ember? Nem! *Az ember a maga bukottságában, tökéletlenségében, nyomorúságos, elvetett állapotában a maga erejéből soha semmit jóvá nem tehet, soha semmit helyre nem hozhat*. Minden napnak megvan a maga tennivalója; minden perc, minden óra, amelyet a földi ember eltölt — és helytelenül tölt el — elmúlik. Vajon visszahozhatja-e valaki azt az időt, hogy kivegye belőle a helytelent, a rosszat, és jóval töltsse be? Vajon rendelkezik-e a földi ember a jövővel, vagy hatalmában áll-e a múltat visszahozni, hogy azt helyreigazgassa?

Az embernek nincs hatalmában semmi; sőt mivel minden órának, minden percnek megvan a maga kötelezettsége, amelyet a földi élet kiszabott rája, ennél fogva a mából, a mai nap kötelezettségéből sem vehet el, hogy azzal a tegnap hézagát kitöltse, mert akkor meg a mai napban keletkezik hézag. És Isten, a szeretet Istene mégis talált módot rá, hogy az igazság betöltsék, és az emberi lélek is megmeneküljön a múlt következményeitől. *Az ember jó helyett gonosz cselekedett; mi fogja azt elmosni, hogyan kerül a rossz helyébe jó? Bizonyára nem az embernek a maga erejéből, maga tökéletességéből, hanem az Isten szeretetéből, mert csak a tökéletes szeretet adhat önmagából, csak a tökéletes jó töltheti be azokat a hézagokat, amelyek az ember bűnbeesése és tévedése által keletkeztek. Ha pedig Isten ilyen nagyon szeretett minket, és ha Isten a Magáéból adott, az ő szeretetéből töltötte be az igazság törvényét, ha Isten a maga Lelkéből ajándékozott nekünk, hogy kivonjon bennünket az igazság hatalma alól, és felemeljen önmagához, hogy megérthessük az ő szeretetét: vajon nem kell-e az emberi léleknek mélyen önmagába tekintenie és mindenét odaadnia, amiről azt hiszi, hogy az övé, azért a szeretetért, amellyel Isten megkereste őt, hogy megtarthassa Magának, hogy boldogíthassa őt, és az örökéletet ajándékozhatta neki?! Vajon nem kell-e az embernek végtelen hálaival gondolnia Isten mélységes szeretetére. Aki szeretett minket, mielőtt őt ismerhettük volna. Aki megkeresett, amikor még a bűn álmában mélyen aludtunk, amikor még nem tudtuk, hogy mit cselekszünk, mert a lelki és szellemi tudatunk halott volt?! Istennek gondja volt reánk, hogy a szakadékokból kiemeljen, életre ébresszen és előhívjon az életre; mi tehát nem vagyunk többé a magunkéi, nem rendelkezhetünk Önmagunk felett, hanem Azéi vagyunk, Aki minket megkeresett, Aki minket megváltott, Aki érettünk önmagát adta oda váltságul, hogy az igazság betöltsék, és a múlt ne kérje számon tőlünk azokat a hiányokat, amelyeket nem töltöttünk be, és ne hívjon számadásra azokért a tévedésekért és gonoszságokért, amelyekkel az igazságot megsértettük, amikor a lelkünk tévelygéseivel és gonoszságaival hintettük tele a világot.*

Nem szükséges-e hát, hogy a lelkünkben mély hálaadással és alázatossággal meghajolva vegyük Istennek ezt az ajándékát, és új erőre kapva — amelyet szintén - Isten ajándékozott nekünk - felvegyük a harcot mindazokkal a következményekkel, amelyek Isten előtt elrettentők, hogy a mi megismert, Istentől kapott erőnkkel hadakozzunk azok ellen a gonoszságok ellen, amelyek bennünk és körülöttünk mint kísértések és mint kihívó ellenfél még mindig ott állnak, és várják, hogy legyőzzük őket?! Hiszen ha mi nem győzzük le azokat, azok győznek le minket! És ha már Isten az ő bűnbocsátó kegyelmével kiemelt bennünket a múlandóság törvényéből, ne adjuk oda a mi Istentől való elhívásunkat könnyű prédául a

gonosznak, a tévelygés szellemének, hanem harcoljunk keményen, álljunk szembe vele, hogy legyőzzük őt! Ezzel szolgálatot teszünk az egész teremtett mindenségnek, mert hiszen eltöröljük a gonoszt annak minden maradékával együtt. De ezt a harcot. testvéreim, az embernek legelőször önmagában és önmagával kell megharcolnia. Először önmagában kell diadalt aratnia a tévedés szellemével szemben, és mindent fel kell áldoznia, mindent oda kell dobnia, ami az övé, de mindent megtartania, amit Isten ajándékozott neki az ő szent Fia által abban a szeretetben, amely szeretettel kiemelte a bűnök és tévelygések útvesztőjéből, azaz e világból. Mert ez a világ mélyen alá van süllyedve a tévedésbe, ez a világ nem hallja meg az Úr hívó szavát; ez a világ gépiesen kárhozatra vivő cselekedeteivel cselekszik, hogy ebben a múltó testi létben haszontalan és könnyű örömeket élvezhessen.

Ti azonban, akiknek a lelkébe Isten elhintette az üdvösség reményét, akiknek lelkében visszhangzik a hívó szó, térjelek meg Ahhoz, Aki titeket megkeresett, és Aki titeket folyton keres, Aki veletek van, Aki nektek nem szűnik meg az ő bűnbocsátó kegyelmét és szeretetét odaajándékozni. Ti legyetek az övéi mind testben e múlandó életben, mind pedig lélekben, az örökéletben, hogy véghezvihesse rajtatok a maga munkáját, hogy titeket fokról-fokra kiemelhessen, boldogíthasson és az ő gyermekeivé tehessen. Testvéreim, ha megértettétek, hogy ő szeret benneteket, ha megértettétek az utolsó vacsorán adott új parancsolatát: *„Szeressétek egymást, mert arról ismerlek meg titeket, hogy az enyéim vagytok, ha egymást szeretitek“*, ha ti felismertétek egymásban az Istent megértő szellemet, az örökélet királyi boldogságának várományosát, akkor gyakoroljátok ezt a szeretetet egymással és egymás iránt. Ha van is árnyék köztetek, ha a félreértésnek és a meg nem értésnek szelleme körül is fonta a lelketeket egyik- másik alkalommal, ha vannak is köztetek félreértések, szaggassátok el azt a szövevényt magatok körül, vágjatok rést azon a magatok alázatosságával, és keressétek meg a másik lelket, Istennek az embertestben rejtőző gyermekét; igazítsátok el egymással azokat a félreértéseket és meg nem értéseket, amelyek, mint szürke fátylak külön-külön bevonják mindegyik lelket, és különállóká, egymástól elszakítottakká tesznek benneteket. Közeledjétek megértéssel és szeretettel Istennek ahhoz a másik gyermekéhez, aki ugyanúgy várja az Isten Lelkéhez való közeledést és azt az alkalmat, amelyet nektek az ő ingyen való kegyelméből nyújt, hogy az ő asztala előtt megjelenhessetek, és a lelketeket kitarva Őt keressétek, hogy Ő a lelketekben lakozást vegyen, irányítsa az életeteket, hogy minél kevesebb helytelent és tévését, ellenben minél több igazat cselekedjétek, nem azt keresve, hogy „jóvátégyétek“, amit rosszul cselekedtetek.

Ne keressétek a „jóvátételt“, hanem egész lelketeket, egész szíveteket tegyétek oda az Úr oltárára; áldozzátok meg azt, ami bennetek földi, mulandó, ami nem képes befogadni az örökkévalót, az Istentől valót, amit nem vihettek el magatokkal, és nem állíhattok Isten elé. Mindent áldozzátok oda, hogy ő elvegye és megsemmisítse azt, és helyébe adjon nektek mennyei ruhát, az alázatosságnak, a megértésnek, a szeretetnek, a hitnek, a reménységnek ruháját, hogy illendőképp felöltözködve állhassatok meg Előtte, hogy ő hozzátok lehajolva veletek egyé legyen, és veletek együtt munkálkodhassék a ti és az utánaatok következő boldogulásáért.

Végezzétek el azt a munkát, amelyre el vagytok híva, az által a kicsiny mennyei mag által, amely a lelketekben csírázik, hogy megnövekedjék, virágot hozzon és gyümölcsöt teremjen a ti örökkévaló életetekben. Mert ugyan micsoda maradandót tudtok itt e földi világban cselekedni? Nagyon keveset. Munkálkodjatok tehát a mulandóban; és ha múlandó értékű is az, amit cselekesztek, mégis igyekezzetek azon, hogy hasonlónak tegyétek azt az örökkévalóhoz. Ha csak egy szikra lesz is benne, amely hasonlít ahhoz, amit Isten kíván tőletek, cselekedjétek azt meg, áldozzátok érte oda a mulandót, azt, ami a lelketeknek egy pillanatra talán kedves, ami a lelketeknek egy pillanatra talán hízeleg; ne tartsátok azt meg magatoknak, hanem adjátok oda a szeretet oltárára. Mert a mit a szeretet oltárára áldoztok önmagátokból, annak eredménye megmarad a ti részetekre; mert amit szeretetből

feláldoztatok, amit szeretetből odaadtatok, azt valósággá tettétek, és ezzel a valósággal, amit talán most nem láthattok — mert hiszen lelki értékek ezek, s földi szemeitekkel nem láthatjátok ezek eredményét — olyan magokat hintettetek széjjel a természet világában, amely folyton alakulva, nagyobbodva, tisztulva és igazabbá válva, a ti elkövetkező életetekben, az örökkévaló életben megtermi a maga gyümölcseit. Ha azonban sohasem cselekesztek szellemi értékű cselekedeteket, ha nem az Úr akarata szerint, nem az ő parancsolata szerint, hanem a saját tévelygő lelketek szerint cselekesztek a mulandóban múlandó és értéktelen dolgokat, akkor üresnek és kifosztottnak fogjátok látni a földi életeteket, amikor majd a szellemi világból tekintetek vissza, és sok keserű könnyhullatással bánjátok majd meg, hogy elmulasztottátok az alkalmakat, és nem nyitottátok ki a szíveteket az Örökkévalónak, hogy Ő cselekedhessék a ti érzéseiteken keresztül örök értékű dolgokat, amelyek a boldogság gyümölcseit termik meg számotokra.

Testvéreim, mint ahogyan senki a megtörténtet meg nem történte nem teheti, úgy Isten is önmagából ad, amikor az emberek bűneit megbocsátja. Ti emberek vagytok, és ti is vétkeztek egymás ellen; lépten-nyomon vétkeztek a szeretet ellen, és azt mondjátok: „*meg kell bocsátani, mert a szeretet ezt írja elő*”. De vajon lehet-e mindenkor megbocsátani? Az önmaga erejéből az ember soha meg nem bocsáthat, hanem csak azzal az Istentől való szeretettel, amelyet a lelkében érez, töltheti be azt a rést, azt a hiányt, amelyet az ellene vétkező ütött. Nos tehát, ha te vétkezel a te embertársad ellen, követelheted-e hivalkodóan, hogy neked meg kell bocsátania? Vajon egyáltalában követelheti-e egyik ember a másiktól, hogy az önmagából adjon oda valamit? *Mert aki szeretetből megbocsát, (hiszen másképp nem is lehet), az önmagából ad valamit: a legnagyobbat, a legértékesebbet adja oda annak a hiánynak betöltésére, amelyet a vétkező ütött.* Nem kötelessége-e tehát annak, akire nézve ez a bocsánat kívánatos és kedves, *elsősorban* közelednie a megbántotthoz a lelkének minden jóra való igyekezetével, minden megbánásával, minden töprengésével, minden kétségeskedésével és reménykedésével? De én ezt nem úgy akarom előttetek szemléltetni, mint kötelességet. Mert hiszen a kötelesség a ti fogalmaitokon keresztül rideg teher, amely rátok nehezedik, amelynek a legtöbbször nem tudtok eleget tenni. Egy egészen más szót kellene erre kitalálni, hogy ezt a lelketek előtt nyilvánvalóvá, szemlélhetővé tegyem. A szeretetnek, az igazságnak, a jóakaratnak, a szomorúságnak és a bánatnak vegyülékéből összeállított érzésnek kell útnak indulnia, mielőtt még az ember szavakat keres, módokat és alkalmakat kutat, hogy embertársához közeledve annak bocsánatát kérje. Mert hiszen tudjátok, hogy ha egymás ellen valamit vétettetek, akkor egymás lelkében úrt vágtatok. Különösen, ha a szeretetet bántottátok meg, különösen, ha az igazság ellen cselekedtetek valamit, az olyan eltávolodás, az az összekötő kapcsolatnak olyan nagy megszakítása, amelyet megint eggyé tenni sok fáradság, sok munka. Sok fájdalommal lehet csak az ilyen szakadást kipótolni, összeforrasztani, és ezt a munkát az egyiknek, akitől a bocsánatot kérik, és a másiknak, aki a bocsánatot elnyerni szeretné, közösen kell elvégeznie, mert *megbánás nélkül nincs bocsánat, bocsánat nélkül nincs engesztelés.*

Mert hiszen a bocsánatadás kimondásával, amikor egyszerűen azt mondjátok „*megbocsátok, mert meg kell bocsátanom*“, még nincs semmi elintézve. A megbocsátás még csak a lehetőséget nyitja meg annak, hogy engesztelődés, egybehangzó együttérzés, a gondolatok és érzések összeszövögető munkája megkezdődhetik, és ez a munka kiépítheti az elmulasztottakat, a már szeretetben eddig is elért eredményeket. Az engesztelődés után következik csak a tisztulás, mindazoknak a foltoknak, szomorú emlékeknek és fájdalmaknak a kitisztítása, az érzésekben, a megértésben ragyogóvá tétele, ami a két lelkét ismét egybecsendülővé teszi, akik azután együtt munkálkodva mindent megtisztíthatnak, megjavíthatnak. Így ebben a megtisztulásban jöhet létre a teljes kisimulás, megigazulás két ember közt, két lélek közt, és a legközelebbi hozzátartozó, az Isten és az ember közt. Mindenkit megpróbál, mindenkit megostoroz az Úr, mielőtt fiává fogadja. Vétkeztetek

testvéreim, vétkeztünk valamennyien, eltávolodtunk a szeretet Istenétől; a szeretet fényhullámaiban a lelkünk tévelygésének szomorú, sötét és kietlen pontjait helyeztük el; szembehelyezkedtünk Isten szeretetével, engedetlenségünkkel eltávolodtunk az Ő körzetéből. Az Ő bűnbocsátó kegyelmével a mi Atyánk Önmagából adott, hogy kiemeljen bennünket az igazság kárhóztató törvényéből; önmagát adta értünk, hogy újra megépítsen bennünket egészséges, igaz lelkekké. De mielőtt Ő egész szeretetével, egész bizalmával gyermekeivé fogadná, előbb megpróbálja az igazakat, a hívőket, a reménykedőket, hogy vajon az a fellobogás, az a szeretet benne él-e a lélek minden rétegében, áthatotta-e a léleknek minden rétegét az az igyekezet, hogy Hozzá közeledjék, Hozzá emelkedjék, Vele egyé legyen? Nem rejtőzködik-e még ott az ellentétnek fertőző paránya? Mert a parányi, alig észrevehető ellentétes érzület is megfertőzi az egész lelket. Ezért van az, hogy az Isten mindenkit megpróbál, akit felemel, akinek bűnbocsánatot ad, *akinek a lelkében megkezdődik az engesztelődés, ő mindenkit megpróbál, hogy azután a megigazulás állapotába emelhesse fel.* Tehát Isten nem büntet. Isten nem bosszúálló, de megpróbálja azokat, akiket szeret. *Azért mondom ezt, mert nem minden szenvedés a bűnök következménye, nem minden megpróbáltatás Isten csapása, hanem próbatétel, amellyel az Úr kipróbálja a lelket, hogy vajon a szenvedésekben, fájdalmakban, csalódásokban is hű-e Hozzá az, aki mindenét oda akarja adni, aki mindenét fel akarja áldozni? Megpróbálja, hogy vajon nem akart-e a lélek valamit mégis megtartani tévedező emberi énjéből magának, s így vajon nem tér-e vissza ismét a tévelygéshez?*

Amikor az emberi lélek szenved, amikor a megpróbáltatás viharai vonulnak át az életén, mindenkor megkeresi az áldozathozó isteni szeretetet, és oda rakja le a Krisztus keresztségéhez a maga lelkének szenvedését és fájdalmát, Istentől várva, hogy az ő könyörülő irgalmából bekövetkezik-e az engesztelés, a gyógyulás, felemelés? Minden bizonnal be is következik, mert nincs az a fájdalom, nincs az a csalódás, nincs az a szenvedés, amelyet Isten könyörülő szeretete át nem tudna minősíteni örömmé, boldogsággá, békességgé és üdvösséggé. Ne maradjatok hát a rideg törvény mellett, ne keressétek az „igazságot”, mert a ti végtelenül könyörülő, szerető mennyei Atyátok, aki megérti a lelkeknek minden érzését, minden fájdalmát, minden kétségeskedését, mindenre megadja azt a gyógyító balzsamot, amelyre szükségetek van. Ne kétségeskedjétek, ne keresgéljétek, hanem sorakozzatok a Krisztus keresztség alá, és nézzétek az ő önmagát feláldozó szeretetét, s igyekezzetek mindannyian ebből a szeretetből a szívetekbe annyit befogadni, amennyi a lelkeknek a büntől való meggyógyítására elegendő. Álljatok körül az Úr keresztségét, és meggyógyultok minden bűntökből, meggyógyultok fájdalmaitokból, gyarlóságaitokból, szenvedéseitekből, mert Ő érettetek szállt harcba az ellentéttel. Az ő szeretete mindnyájunkat kiemel, és a mi üdvösségünket örök időkre biztosítja, hogy többé el ne tévelyedjünk, hanem mindörökké az övéi maradjunk!

AZ ÚRVACSORA MISZTÉRIUMA

I.

Mindaddig titok, hogy mennyit bocsátott meg az Isten az embernek, míg a lélek teljesen meg nem tisztult bűneiből. — A test a bűn menedéke. — A bűnnel való küzdelemben az Úr teste és vére harcol az emberben: ez az úrvacsora misztériuma. — Az egymás iránt való szeretet megerősíti a karma hatalmát.

Öröktől fogva, örökkévaló Isten, a világmindenséget alkotó, fenntartó, igazgató hatalmas Fenség! Keresünk Tégedet a te végtelenségedben, a te hatalmasságodban, a te nagyságodban! Keresünk Tégedet mindenfelé, de nem találunk, mert elfödi a mi gyarló szemeink elől a te Lényedet a te tökéletességed, a te szentséged fényköré. Titokzatos vagy Te

és felfedezhetetlen a mi lelkünknek, a mi fogalmainknak, a mi képzeletünknek! Hogyan is alkothatna fogalmat a sivatag homokszeme arról a nagyról, arról a végtelenről, ahonnan elhajtotta őt a vihar szele?! Hogyan alkothatna fogalmat a harmatgyöngy a végtelen óceánról ahonnan felszívta őt a nap heve?! Elfárad, kimerül, megsemmisül a képzelet, amikor Téged akarunk keresni, hatalmas, nagy Isten, és összeesik a mi lelkünk, mert nem találunk seholt! De Te keress minket. Te tudsz rólunk, kicsiny parányokról és elének nyújtod a te kegyelmeddel a mennyek titkait, bizonyágot teszel Magadról és hívsz Magadhoz azokban a kijelentésekben, amelyeket a földön élő emberek megvilágosítására tettél azokban az igazságokban, amelyekkel a földön élő embereket Magad felé akarod vonzani. Nekünk, kicsinyeknek, gyarlóknak, gyengéknek meg kell elégednünk azzal, amit Te adtál Magadról bizonyosággal; meg kell elégednünk azzal, amit Te akarsz adni. A bizonyságok közt van a te bőséges kegyelmed, amellyel reánk tekintettél, amelyet reánk kiírástottál a te szent Fiad, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által Ez az a kegyelem, amellyel reánk tekintettél, amellyel minket felszólítottál, amellyel minket hazahívtál, amellyel Magadról bizonyágot tettél, hogy Te a mi szerető Atyánk vagy, Aki szeretettel és bűnbocsánattal vársz bennünket.

Nem tudunk Hozzád szólani, hatalmas, nagy Istenség, hiszen nem látunk Tégedet fogalmat sem alkothatunk Rólad, de a mi Urunkban, a mi Üdvözítőnkben lehajoltál hozzánk. Engedd meg, hogy az ő lábai elé a porba hullva boruljunk le, és hálát adjunk Neked mindazokért a jóságokért, amelyeket velünk közöltél, és amelyekkel Te minket Magadhoz hívsz. A mi lelkünk vágyakozásában, a mi lelkünk igyekezetében sietve igyekszünk Feléd. De mivel tudjuk azt, hogy mi tisztátalanok, bűnösök, elesettek, gyengék vagyunk, mégsem juthatunk Hozzád, hanem itt a mi Urunknak, feltámadott Krisztusunknak lábai előtt porba hullva várjuk a te irgalmasságodat, a te kegyelmedet, megcsókolva a mi Urunk lábnyomát, amelyet a porban hagyott, hogy Te kegyelmezz, irgalmazz nekünk a mi bűneinkért! Bocsásd meg bűneinket, tévelygéseinket; gyógyítsd meg a mi lelkünket, tedd világossá előttünk mindazt az igazságot, mindazt a törvényt, amelyet be kell töltenünk és amelyet mi magunk mögött hagytunk, hogy kellőképpen beletekinthessünk a mi lelkünknek sötét, homályos részeibe, és megbánva bűneinket, tévelygéseinket, erős elhatározással hozzákössük, elpecsételjük a lelkünk vágyódását, a lelkünknek igyekezetét a te akaratodhoz, hogy el ne tévelyedjünk, hogy el ne maradjunk a te kegyelmedtől, amellyel kiosztod bűneinknek bocsánatát. Könyörülj rajtunk, irgalmas Isten, nem magunkért — hiszen a mi bűneink, a mi tévelygéseink hatalmas árrá dagadva elfödik a mi látóhatárunkat, s mi nem is tudjuk, hogy tulajdonképpen miben, mikor és hogyan vétkezhetünk, mert a mi világosságunk homályosság, a mi tudásunk tudatlanság, és amikor a legtökéletesebbeknek érezzük magunkat, akkor tévedünk el a legmesszebbre Tőled — hanem a mi Urunknak, Üdvözítőnknek érdeméért, az ő nagy és szent áldozatáért esedezünk Előtted, hogy bocsásd meg a mi vétkeinket, a mi bűneinket, s engeszteld meg a törvényt, amelyet megbántottunk, amelyet megsértettünk, és gyógyítsd meg, igazítsd meg a mi lelkünket, hogy a te Szentlelked által meggyógyítva és megvilágosítva a te útaidat keressük, s a te útaidon tántorodás nélkül járassunk abban az igazságban, amelyet Te adtál nekünk a mi Urunk, a Jézus Krisztus által.

Oh, hallgasd meg, könyörülő Isten, a te szegény, bűnös földi gyermekeidet, akik lelküknek egész vágyódásával szívüknek egész elhatározásával keresnek Téged! Fogd fel a mi elesni készülő lelkünket! Ne engedj bennünket elesni, ne engedj eltévelyedni, hogy — ha már a te Szentlelked megkeresett és felébresztett minket arra az öntudatra, hogy Tégedet keressünk, hogy Neked magunkat felajánlani készek lehetünk, amikor a mi múlandó életünket, amely minden hibával és gyarlósággal teljes, a te kezeidbe ajánljuk — Te vezess minket ebben a múlandó életben, Te hasd át szíveinket a te Szentlelked világosságával kegyelmével és szeretetével Te hintsd el a lelkünkben az Előtted kedves erények mennyei magvait, hogy azok kikeljenek a mi szívünkben, gyümölcsöt teremhessenek és a te kegyelmeddel összekapcsolódva felemelhessük a lelkünket a múlandóból az örökkévalóba, ahol Te vagy, ahol Te vársz minket,

ahol Te a mi szívünknek dobogását hallgatod és vizsgálod, ahol Te a mi üdvünket készíted elő, ahová minket minden napon és minden órában visszavársz. Feltámadott Megváltónk! Te, aki Magadat adtad az elveszett bűnösökért, légy velünk ebben az órában és a mi egész életünkben, légy velünk és végy lakozást a mi szíveinkben, a mi lelkeinkben! Építsd meg a te templomod, és maradj velünk, vezérelj bennünket, vezérelj a sötétségben, hogy világosságra találjunk, vezérelj ki a tévelygésből, hogy a helyes útra találjunk! Vezérelj ki a gyengeségből, hogy a te mennyei erőddel hatalmas dolgot cselekedhessünk a te akaratod szerint, amelyet reánk bízatsz. Vezérelj minket a hitben, hogy mindinkább és inkább megvilágosodhassék előttünk az az igazság, amelyet Te adtál a mi lelkünk megtisztulására, megigazulására és megszentelésére! Vezérelj minket a szeretetben, abban a szeretetben, amellyel Te szerettél minket, abban a szeretetben, amely üdvösséget hozott, amely üdvösséget kínál minden teremtet léleknek; abban a szeretetben, amely megnyitja a mennyek kapuit előttünk és azok előtt, akikre ezt a szeretetet átsugározza a te akaratod szerint tudnak majd cselekedni. Vezérelj minket a reménységben, hogy amikor küzdelmekkel, megpróbáltatásokkal vesz körül bennünket az élet, amikor a mi bűneink következményeivel kell harcolnunk, el ne lankadjunk, a hitünk el ne fogyatkozzék. s amikor a kétségbeesés fekete, tátongó örvénye áll előttünk, bele ne szédüljünk! Állj előttünk, mint bizonyosság, állj előttünk, mint rendíthetetlen szikla, hogy Hozzad támaszkodva megtalálhassuk a mi oltalmunkat, és biztonságban hadakozhassunk mindazokkal a szenvedésekkel, mindazokkal a megpróbáltatásokkal és csapásokkal, amelyekeken keresztül vezet a mi utunk a megtisztulás felé.

Uram, légy velünk ebben az órában, amikor a mi lelkünket, a mi életünket, a mi lelkünknek nemes és tiszta érzéseit felkínáljuk Neked, hogy Te azt megszenteljed és megáldjad! Légy velünk, Uram mindig és minden időben, légy velünk, amikor a mi bűnnel megterhelt lelkünket idehozzuk Eléd; gyógyítsd meg bűnre hajlandó természetünket, gyógyítsd meg tévelygésre hajló lelkünket; légy a mi lelkünknek hatalmas Orvosa, aki meggyógyít bennünket a múlandóságból, és átvezérel az örökkévalóságba a te szent ígéreted által, amelyet a te utolsó vacsorádon tettél nekünk, amikor elbúcsúztál a földiektől. Elbúcsúztál, de a földön itt akartad hagyni a te emlékedet, hogy megemlékezzünk a te áldozatodról, megemlékezzünk a te hatalmadról, hogy mi tudjuk, hogy az értünk volt, hogy mindent értünk cselekedtélt értünk szenvedtélt, értünk áldoztál. Áldott legyen a te szent neved, áldott legyen a te testbeöltözésed, áldott legyen a te halálad, áldott legyen a te feltámadásod, amellyel minket, Benned bízókat keresztülvezetsz a halál sötét folyosóján, a bizonytalanságon, a kétségbeesésen, a nyomorúságon, a boldog örömnepre hívsz bennünket: a Veled való találkozásra. Mert a te ígéreted szerint velünk vagy és velünk maradsz mindezekén keresztül és a Hozzad hű lelkeknek, a kitartóknak, a rendíthetetleneknek az élet koronáját ígеред, amellyel megkoronázod a hívőket, az igazakat, a benned bízókat, az engedelmeseket. Óh, add, jóságos Megváltónk a te Szentlelkednek azt a mélységes és nagy szeretetét belénk, amellyel Te eggyé tetted Magadat a földi emberekkel, amellyel Te eggyé tetted Magadat az Általad megváltott, bűnből kiemelkedő hívő lelkekkel! Oh, küldd el a te erődöt, amellyel Te a te munkádat véghezvihetted! Oh, küldd el a te bizonyosságodat, a te rendíthetlenségedet, a te reménységedet, hogy mi is végig tudjunk menni az élet szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal és csapásokkal teljes útján! Fogadd el a mi lelkünket fogad el a mi szívünket, vedd a te kezébe és tartsd erősen azt, hogy el ne vesszünk, hanem Tebenned örökéletet nyerhessünk! Ámen.

Légy velünk feltámadott Jézusunk! A te Szentlelkeddel áldd meg e kenyeret és áldd meg e pohárt, amelyet ők magukhoz vesznek, hogy mint ahogyan ez a kenyér egy és a te szent Tested egy, mint ahogyan ez a pohár a te kiöntött vérednek ábrázolója, amellyel Te szövetséget kínálsz az elbukott embernek: úgy ők is eggyek legyenek Benned. Általad, s Te is a te Szentlelked által velük egy légy, általuk cselekedjél a te akaratod szerint itt e múlandó életben és az örökkévalóban mindörökké! Amen.

*

Azt mondja az Úr: Ez a kenyér az én testem, mely tiérettetek megtöretik a bűnök bocsánatára. Azt mondja az Úr: Ez a pohár az újszövetség az én vérem által, mely kiontatik a bűnök bocsánatára; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre; és ameddig e kenyeret eszitek és e pohárt isszátok, az én halálomat hirdessétek, míglen eljövök. Mindaddig az Úr halálát hirdetjük, míg Ő eljön azokért, akik itt e földön élnek, mindaddig az ő halálát hirdetjük, míg az emberiség a tévelygő utakon jár, hogy megtérjen tévelygéseinek útjáról, és keresse az üdvösséget, keresse az Istennel való szövetséget, keresse az Istennel való kiengesztelődést, amely őt az igazságra elvezérel. Tehát mindaddig, míg Ő el nem jön, hogy felvigye Magával azokat, akik hittek Benne, és az ő akarata szerint cselekedtek, az ő halálát hirdetjük. Mert az ő halála által bűnbocsánatot és kiengesztelődést nyer a földi ember, Isten megbocsátja az ő vétkeiket és elvezérli arra a kiengesztelő útra, amelyen elvégzi a törvénnyel való számadását. *Nem úgy, mint ahogy ti hittétek, nem úgy, ahogy ti elképzeltétek, hanem a Krisztus engesztelése szerint.* Ez pedig titok; mindaddig titok marad, hogy kinek, mit, mennyit bocsát meg az Úr, ameddig az emberlélek meg nem tisztul, mert mindaddig kísértésnek van kitéve, és a kísértő mindent felhasznál, mindent kihasznál, hogy az ember lelkének vesztére törjön; tévigazságot hirdet, tévutakra vezet az ember lelkét, hogy ha az egyik veszedelemből kimenekült, a másik veszedelemben megfoghassa és kifoszthassa minden hitéből, minden reménységéből, és újra szembeállíthassa az ember lelkét az Isten bűnbocsátó kegyelmével. Tehát, testvéreim, az ember lelkének mindig függőben kell maradnia Isten kegyelmével szemben, mert *Isten nem engedi meg, hogy egy test is dicsekedhessék az ő kegyelmével szemben.* Mert az ember test, és az ő gondolatai, okoskodásai, elvei testiek, mert ő test szerint ítél, Isten azonban az ő kegyelmessége és irgalmassága szerint osztja a bűnbocsánatot és az üdvösséget. *„Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik”,* — azt mondja az Úr. Az ő teste megtöretett a bűnök bocsánatára. Hasonlóképp az embernek is, akt eszi az ő testét és issza az ő véré, aki Krisztust magába fogadja: az önző test, az önző világ, az önző természet számára meg kell törettetnie. Mert nem lehet e világ kívánságainak és egyidejűleg Krisztusnak élni! Mert valakik szeretik a testet, és a test kívánságai szerint járnak, a test örömét hajszolják, azok nem lehetnek Krisztuséi, mert a *„test és vér nem veheti Isten országának örökségét”*.

És valakik eszitek az Úrnak testét, a halálnak testét feláldozzátok az örökkévalóság oltárán, a Krisztus igazságában, a Krisztus akarata szerint. *Mert a test a bűnnek menedéke, az ellentét eszméjének és az Isten igazságának csatateré, ahol utolsó és nagy csatáját vívja az ellentét a megtérni akaró lélekkel.* Azért tehát a testet fel kell áldozni, annak el kell égnie a küzdelemben, hogy diadalt vehessen az Isten igazsága a szellem részére. Az ellentétnek el kell veszítenie a csatát, mert az ellentét szemben áll Isten igazságával. Az Úr teste és vére ebben a küzdelemben harcol bennetek, ebben a küzdelemben diadalra visz titeket; a ti nemes, tiszta és szent elhatározásokat diadalra viszi anélkül, hogy ti a magatok erőfeszítő nagy akarásával küzdenétek. Nektek semmi más dolgokat nincs immár, mint a ti testeteket felajánlani Krisztus szent ígéretének szolgálatára, és ő végzi el veletek, rajtatok a ti üdvözítéseket. Azért kell tehát magatokat testestől-lelkestől felajánlanotok, hogy magatokból ne tartsatok meg semmit a múlandó élet részére, hanem mindenestől odaajándékozzátok magatokat az Úrnak, hogy Ő az ő teste és vére által megelevenítse a ti lelketeknek testét, felruházza azt mennyei ruhával az ő ígérete szerint, hogy helyet foglalhassatok az övéi közt az ő országában, ahol Ő él és uralkodik mindörökké. És mint ahogy a kenyér egy test, az Úr teste is egy, és ti mindnyájan az ő teste és vére által részeivé lettetek egymásnak, ti együtt képeztek egyet, egy gyülekezetet, amely gyülekezetnek feje Ő, Aki előttetek jár a küzdelemben. *„E pohár az újtestamentum az én vérem által!”* Újtestamentum! *„A régiék elmúltak”,* a régi szövetség lejárt. Hiszen Isten lehajolt hozzánk az ő szent Fiában, Aki a tökéletes törvényt, Istennek tökéletes törvényét, az áldozatos szeretet törvényét hozta le, ő Maga járt elől, feláldozta Önmagát, hogy ez a szövetség teljes legyen az Isten és az ember közt az Ő vére által; hogy az ember elnyerhesse a

kiengesztelődést, a bűnbocsánatot. „Igyatok ebből mindnyájan.” Mert ahogy mindnyájan isztok belőle, mindnyájótokban Krisztus vére, Krisztus áldozatos szeretete kering, s mint ahogy a vér a testben mindent felszív, ami tisztátalan, és mindentől megtisztítja a ti egységeket, a ti lelketeknek szövetségét Istennel; minden tisztátalanságot kitararít és elhárít az útból, hogy abban meg ne botoljatok, úgy Krisztus vére megtisztít. Krisztus áldozata megszabadít a bűntől és a bűnre való hajlandóságtól.

És ameddig ő ezt a munkát rajtatok végzi, veletek van, bennetek lakozik, egyre munkálkodik, míglen az ő munkája, az újjáteremtés munkája, az újjászületés munkája befejeződik rajtatok. Igyatok azért ebből mindnyájan, várva Krisztusnak, a mi Urunknak jelenlétét, veletek való közöltetését, hogy megigazíthatatok, megtisztulhassatok és megszentelődhessetek.

*

Hálát adok Neked, mennynek és földnek hatalmas Istene! Hálát adok Neked, én Uram, Jézus Krisztusom! Meghallgattad a te gyenge szolgádat, és erőt, lehetőséget adtál nekem, hogy akiket rám bízál, a te lábaidhoz vezethetem. hogy Te őket megáldd, hogy Te őket megszenteld. Hálát adok Neked, Istenem, szeretetnek Istene, hogy az ő szívükben a Feléd lobogó lángot felgyújtottad, és ez a láng átmelegítette az ő lelküket, és felébresztett bennük a Feléd való vágyakozást, felébresztette az örökélet után, a Neked tetsző élet után való igyekezetet. Oh, Uram, könyörülj rajtuk és rajtam, és véd meg ezt a lángot a külvilág szellőjétől, hogy el ne aludják ez a szent és tiszta lobogó láng, amely folyton Feléd lobog, Feléd kívánczik, Feléd vágyakozik! Véd meg ezt a lángot az ő szívükben a te szent palástoddal; takard be őket mindnyájukat, és gyűjtsd össze őket mindnyájukat a te palástod alá, hogy mindnyájan egyek legyenek Benned, hogy mindnyájuk lelkét egy szent törekvés hassa át, hogy a te lábaidnál maradhassanak, a te igéidet hallgassák, a te akaratod szerint cselekedhessenek, hogy ameddig itt e földi életben a múlandó pályát roják, el ne tévedjenek, a tévelygések országútján meg ne akadjanak, hanem folyton Reád tekintve haladhassanak előre, ameddig a te országodba nem érnek, ameddig a te országodban otthont nem találnak, hogy ott megpihenhessenek, hogy ott megigazíttassanak és megszentelődhessenek, hogy eltehessek Tőled az ő részükre fenntartott dicsőségnek koronáját. Hálát adok Neked, Istenem, hogy Te a mi Urunkat, a Jézus Krisztust elküldted, hogy Benne mindenrendű és rangú, kicsiny és nagy, gyenge és erős, tudós és tudatlan megtalálhassa a lelkének üdvösségét, megtalálhassa az életének célját, megtalálhassa az elvesztettet, amelyet a bűnbeeséssel vett el. Hálát adok Neked, Uram, hogy a te akaratodnak mindeneken keresztül érvényt szerzesz, hogy minden a te elgondolásod, a te terved szerint történik, hogy senki és semmi gátat nem vethet annak, amit Te eleve elrendeltél, hogy azokat, akiket az üdvösségre elhívtál, el is vezérelj a te utadon, amelyet minden ember elé szabsz, és amely útra minden emberlelket hívogatsz, amely útra minden emberlelket felfigyeltetsz.

Oh, könyörögi értünk, Uram, hogy amint az egy, kenyérből ettek, amely a te megtöretett tested, egy pohárból ittak, amely a te kiontatott véred a bűnök bocsánatára, úgy ők is egyek legyenek, mint ahogyan a testnek részei egy célt, egy akaratot követnek, úgy ők is a te akaratodat kövessék, és azt a célt keressék, amelyet mindnyájunk elé Te szabta! Áldd meg őket, erősítsd, gyógyítsd, bátorítsd, világosítsd meg őket, hogy el ne tévelyedjenek, hanem minden szódra figyelve megtalálhassák azt a módot, ahogyan Hozzád szólva, a te akaratodat keresve a te feleletedet várják, amely felelet őket mindenkor elvezérli az élet göröngyös útjain. Nyisd meg az ő szívüket mindenkor a te szent igéd előtt, nyisd meg az ő szívüket a szeretet előtt, amelyet Te az ő szívükbe plántálni akarsz; emeld fel az ő lelküket, hogy elhagyhassák a múlandó világ értéknélküli dolgait, és az örökkévaló élet Általad nyújtott örök értékű igazságaival törődjenek, s azt vigyék bele az életükbe, a szerint cselekedjenek, és mindenkor azt keressék, ami Előtted kedves. Tedd az ő szívüket, lelküket egyé, és Te őket, amikor együtt

vannak s Hozzád könyörögnek, a te kegyelmed és irgalmasságod szerint mindenkor hallgasd meg! Segítsd őket az ő gyengeségükben, vezesd ki őket tévelygéseikből, és erősítsd meg őket a jóban, világosítsd meg az igazban, hogy mindenkor, mindenben a tied lehessenek. Nekem pedig, gyenge szolgáltnak adj erőt, hogy az ő lelkük előtt a te szent igazságot hirdethessem, hogy ezek által az igazságok által megtisztulhassanak, megigazíttassanak, felemeltessenek a te kegyelmedbe, a te irgalmadba, hogy a tied lehessenek mind múlandó életükben, mind haláluk után az örökkévalóságban, ahová őket visszavárod, hogy az ő hitük, reménységük a Jézus Krisztus által valóra válhassék és a te irgalmasságodból beteljesedhessék. Amen.

Könyörögök pedig az én törékeny eszközömről is: tartsd meg őt a te szolgálatodban, ameddig a te irgalmasságod jónak látja; tartsd meg őt a te gyenge szolgáltnak szócsövétül, eszközétül; hasd át az ő lelkét a te világosságoddal; bontsd ki előtte a te szent ígéreted, hogy az ő lelke ehhez támaszkodva megerősíttessék, hogy mindenkor tudjon, és soha el ne feledkezzék arról a szolgálatról, amit eléje adtál, amit az ő lelke elvállalt, és amit az ő lelke, a test gyengeségeivel küzdve, a világ akadályával harcolva — Te tudod azt, hogy gyengén — igyekezett és igyekszik mindenkor úgy cselekedni, ahogy Előtted kedves. Áldd meg, erősítsd meg és igazítsd meg őt is, hogy legyen és maradjon a te szolgálatodban, ameddig Te az ő idejét elérkezettnek nem látod, hogy szolgálhasson Tégedet teljes szívével, teljes lelkével, testének és lelkének minden erejével! Amen.

Kedves testvéreim! Még egyszer elétekbe adom a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak utolsó és legnagyobb parancsolatát: „*szeressétek egymást azzal a szeretettel, amely szeretettel ti magatok óhajtanátok, hogy az Úr szeressen titeket.*” Ha így igyekeztek szeretni egymást, ha így kerestek a ti Uratoknak akaratát, meglátjátok, hogy az Úr, Aki veletek van. Aki a ti lelketeket szemléli, Aki a ti gondolataitokat vizsgálja, a ti érzéseitek és törekvéseitek nyomán megáld titeket olyan mennyei eredményekkel, amelyek már itt e földön arról a nagy boldogságról beszélnek, amely titeket Őnála vár. Meglátjátok, hogy ő nem hagy el titeket, mert hogy ti sem hagytátok el Őt, *mindig szem előtt tartván az ő parancsolatát: s ha szeretitek egymást azzal az őszinte, igaz Isten felé vágyódó szeretettel, ezt a szeretetet az Úr megáldja és megszenteli, és ezzel nemcsak a mennyei örökségeket gyarapítjátok, hanem már itt a ti földi életeteknek úgynevezett okozati törvényéből folyó szenvedéseit és megpróbáltatásait is elhalkítjátok, elfakulttá teszitek.* Az életeteket beragyogja a szeretet fénye, amely Krisztustól sugárzik alá, és a ti lelketekre keresztül egymásra sugárzik, s megáld, megszentel, megerősít és megvigasztal titeket; eltávoloztatja tőletek a félelmeket, és békességet önt a lelketekbe, és akkor az Isten Lelke lakozik köztetek, és ez az Isten Lelke nagy csodákat és jeleket hoz létre, meggyőződésekkel gazdagít benneteket, amelyekért a ti lelketek epedezik, megbizonyosodásokat hoz elétek, amelyek titeket megerősítenek a hitben. Mint megerősödött, harcoló és munkálkodó testvérekhez és eszközökhöz pedig az Úr világáért munkálkodók hihetetlen nagy szellemrajokat hoznak körétek, akiken meglátjátok a ti hiteteknek a világosságát és eredményét ragyogni, és az a szellemcsoport, amely rajtatok keresztül ismeri meg az Isten kegyelmét, és tanulja meg az Istent dicsőíteni, tanúbizonyságot tesz mellettetek, hogy ti valóban Isten útjain jártok.

Ez a szellemcsoport lesz az, amely felett ti a ti szeretettekkel és a ti szolgálatokkal uralkodtok. Nem úgy uralkodtok, mint ahogyan a pogányok uralkodnak egymás felett, hanem uralkodtok szeretettel és ők szolgálnak nektek azzal az örömmel, azzal a hálaadással, amely nem a ti lelketeknek szól, hanem azzal is az Urat dicsőítik. Ezzel a ti bűneitekből, a ti tévelygéseitekből sok feloldódik az Úr törvényében, és ahelyett, hogy rettegnetek kellene a jövőtől, bizakodva tekinthettek előre. Mert akik még ma ebből a csoportból ellenségeitek, akik még ma meg nem értnek titeket, jó barátaitokká lesznek, és Istent dicsőítő társaitokká válnak, és akkor nem lesz okotok félni a szellemvilág ajtajában várakozva, mert úgy alulról, mint felülről, úgy mellettetek, mint körülöttetek mindenütt a szellemek arcán a ti hitetek

ragyog, a ti reménységetek és a ti szeretetek tükrözik, ami mind a mi Urunkat, Krisztusunkat dicsőíti. Ezzel vonultok be az örökkévalóságba, hogy ott a részetekre fenntartott jutalmat az Isten ígérete szerint elvehessétek.

Most pedig, testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztus kegyelme és az ő nagy szeretete legyen veletek a ti szent és felfelé emelkedő pillanataitokban; legyen veletek a ti harcaitokban, legyen veletek a ti örömtökben, boldogságotokban; kísérjen el az élet útjain, és vezéreljen titeket mindenkor, mindenben a felé az áldás felé, amelyet ő tart fenn részetekre, és amelyet ő sugároz bele a ti lelketekbe és a ti időleges és az örökkévaló életetekbe. Legyen és maradjon veletek az ő békessége, az ő szeretete, az ő ereje, s ragyogjon az ő világossága a ti lelketeken. Ámen.

II.

Krisztus országának fogalma. — A szellemi törvények határait senki át nem lépheti. - Kik támadnak fel? — Az ember a két lehetőség határmezsgyéjén. — A bűn és halál azonos fogalom. — Miért volt lehetséges Krisztus testének szellemi erővé való átváltozása? — Akik az úrvacsorában ítéletet esznek és isznak maguknak. — Az úrvacsorában az ember szövetséget köt Istennel. — Akiket Krisztus elpecsételt, azokra munkát is bíz, s azoknak áldozatot kell hozniuk. — A kiválasztottság jutalma. — A meg nem értésben van a sátán egyik leghatalmasabb fegyvere.

Te vagy a mi Urunk. Te vagy a mi Megváltónk, örökké való Istennek Fia! Te vagy, aki eljövendő voltál elejétől fogva, Te vagy a megígért, Te vagy az Engesztelő, Te vagy az örök Szeretet. Te vagy az örök áldozat értünk, eltévelyedett bűnösökért! Légy áldva és dicsőítve mindörökké mennyen és földön mi Urunk, Jézus Krisztus! Ámen. A mindörökké való vallomástétel, a mind örökkévaló dicsőítés legyen az Úr oltárán előttetek, testvéreim, amelyet igaz szívvel, hálaadó lélekkel helyeztek oda a ti legszentebb érzéseitek virágaiból. „Az én országom nem e világból való” — ezt mondta az Úr Pilátusunk; — de ti ebből a világból valók vagytok, mi pedig mindörökké való bizonyágtételül összeköttetést szerzünk veletek, hogy bizonyágot tegyünk arról, hogy ő él és uralkodik az örök igazság, a szeretet és dicsőség országában, s oda hívja Magához azokat, akik itt az időleges életben, a múlandó világban meg vannak terhelve, akiknek a lelke belelt szenvedéssel, akik előtt e káprázatos világ szépsége már nem kedves, hanem a maradandóra, az örökkévalóra vágynak, akik megpihenni szeretnének, mert érzik, hogy nincs maradandó életük, nincs maradandó otthonuk a változások világában, ahol semmi sem állandó, ahol minden heves forgatagban él, és örök változásnak, örök zaklatásnak van kitéve. Mi a békesség, a feltámadás, az élet világából szólunk hozzátok: jöjjetek mindnyájan, és nyújtsátok ki a kezeteket az örökkévalóság felé; hagyjátok el a múlandó világ hiú kívánságait, és próbálkozzatok az örökkévalóban cselekedni azok szerint az igék szerint, amelyeket Ő hagyott itt köztetek, amelyek szerint felépíthetitek a magatok részére az üdvösség hajlékát.

Ezeknek az igéknek a segítségével megvethetitek a lábatokat a maradandó világban, és nem lesz semmiféle halalom, semmiféle erő, semmiféle változás, amely Titeket ebből a világból eltávolíthatna, mert ez a világ a mi Istenünké, az igazságé, a szereteté, a békessége, a boldogságé. Igen, Ő a mi Királyunk, ő a mi üdvözítőnk, ő a mi Újjáteremtőnk; Ő emeli ki mindnyájunkat a változások világából, a szenvedésekből, a nyomorúságokból. Mi pedig kinyújtjuk a kezünket felétek: ragadjátok meg, és higgyetek a feltámadott Krisztusban, higgyétek, hogy az az út, amelyen Ő járt, ma is nyitva áll minden megtérő lélek előtt. Higgyétek el, hogy valaki rálép erre az útra, és rábizza magát az ő vezetésére, az eljut oda, ahol Ő van, mert Neki gondja van azokra, akik az Ő útjára léptek és felvették az ő keresztyét. Lépjétek erős elhatározással az ő útjára, és megfélelve önmagátokról mondjátok: Uram, legyen meg a te akaratod, mert én a te akaratodat kívánom követni; ne hagyj engem a magam vágyai után futni, ne ereszd el a kezemet, hanem fogd erősen, és vezess engem haza

Tehozzád, hogy az én lelkem megpihenhessen, és kiengesztelődjék az igazság törvénye, amelyet Te töltöttél be a te szeretetteddel, a te áldozatoddal, a te érdemeddel. „Az én országom nem e világból való.” Kicsiny, rövid mondat, s benne mégis új világok keletkeznek, új lehetőségek nyílnak meg a hívő lélek előtt. Új otthonot ígér ez az ige, amely a megnyugvás és a békeesség lehetőségével integet, a megfáradt lelek felé.

Ez a megnyugvás kívánatos a szenvedésekben elfáradt ember előtt. Azonban ameddig a lélek nem ismeri meg az ő Megváltóját, ameddig nem keresi, nem kutatja azokat az utakat és módokat, amelyekkel ezt az új világot elérheti, addig beláthatatlan távolságra, szinte lehetetlen messzeségbe tűnnek előtte azok a lehetőségek, amelyek őt egyszer odajuttathatják. Azért, testvéreim, minden keresésnek, minden kutatásnak az a célja, hogy titeket erre az útra terelhessünk, előttetek ezt az utat ismertté tegyünk, hogy amikor a ti lelketek erős elhatározással ezt az utat választja, ez titeket oda el is vezessen. Ebből az országból, az igazság világából hozunk nektek hírt, mert nincs más igazság, bármennyire keressétek, bármennyire hajszoljátok is, és bármennyire szepítitek magatoknak a ti múlandó igazságaitokat, mindezek az igazságok elromlanak, összedőlnek, és maguk alá temetik megteremtőiket is. Egyedül csak az Isten igazsága az, amely révbe hívja az emberlelkeket, világokat teremt, lehetőségeket nyújt az engesztelésre, Isten igazsága az, amely megeleveníti a holtakat, és a sötét éjjel után új, világos reggelt teremt, új munkanapot hoz a létbe, amelyben az ember bukott lelkének minden akaratát, kívánságát valósággá teheti az adott lehetőségeken belül. Új élet, új lehetőség az, amely felétek int a hit által, Krisztus által. De minden reggelnek estéje van, s bármilyen ragyogó legyen is a reggel, estére a nap a sötét szürkületbe vész, és amikor elkövetkezik az éjszaka, a halál éjszakája, a leszámolás éjszakája akkor a számadásra hívó szó hallatszik. És ha mindannyiszor üres kézzel, eredmény nélkül tértek meg ebbe az éjszakába, akkor hiábavaló volt a sok szenvedés, a sok szomorúság, amelyen az utatok keresztülvezetett, ha irányt tévesztve sohasem az örökkévalóhoz, hanem a mulandóhoz kapcsolódtok a vágyaitokat, a lelkeiteket. Csak az örökkévalóhoz való kapcsolódás, csak az örökkévalóban való élet, az örökkévalónak a változóban való meggyökeresítése mutathat fel valami eredményt, s csak ez az eredmény az, ami a fi részetekre békeességet, megnyugvást és boldogságot nyújthat. *Nincs más név, amelyben az emberi lélek megtalálhatná a neki szükségeseket, mint a mi feltámadott Krisztusunk neve.* Ez a név azok előtt, akik csak a külsőt, a formát látják, elcsépelet, semmitmondó, jelentéktelen valami, de mindent jelent a hívőnek, aki ismeri a mi Urunk igéit, aki ismeri az ő akaratát, az ő célját.

Ő mindenkiért jött, mindenkit hív; mindenkit a szárnyai alá gyűjt, hogy megvédelmezze a gonosztól, a kárhozattól, a haláltól, a gyötrődéstől. Mindent jelent Ő a hívő lélek számára, mert a hívő lélek előtt egy pillanat alatt megvilágosodik a lét nagy problémája, és látja, hogy csak egyetlen lehetőség van, amely megoldja a nagy kérdést, simává és egyenessé tudja tenni az utat, kiegyenlíti az ellentéteket, egybeolvasztja a széttöredezett igazságot, és eggyé teszi azokat, akiket a bűn és tévelygés szétszórt. Ezért ti, akik a szellemvilág ajtaján kopogtatok, s akik előtt meg-meglíbben a függöny, amely eltakarja az örökkévalót a változandótól, és egy-egy pillantást vethettek ebbe a világba, láthatjátok, hogy az örökkévalóság hazájában, az örökéletben mind felfelé, mind lefelé nyílnak ajtók, s vezetnek lépcsők a fokozatok, a rendek, a körzetek szerint, és senki nem mehet sem feljebb, sem lejjebb, mint ahová helyet készített neki az Isten kegyelme, vagy a kérlelhetetlen igazság szigorúsága. Senki sem mehet sem feljebb, sem lejjebb, hiába vannak a vágyak, törekvések, erőszakoskodások: az igazság törvényén megtörik minden akarat. Hiszen legyőzhetetlen akadályok azok, amelyek a lelket a lélektől, a világot a világoktól elválasztják; a szellemi igazságok, *a szellemi törvények határait senki át nem lépheti, sem erőszakkal át nem törheti.* Ezek az akadályokon csak az isteni kegyelem emelheti át az emberi lelkeket, csak az isteni kegyelem mutathatja előre az utat, amelyet kinek-kinek külön készített a Gondviselés a szerint a hit, meggyőződés és azok szerint a cselekedetek szerint, amelyeket földi életében magának megszerzett, illetőleg

véghezvitt. De mind e határok, mind ez áthatolhatatlan akadályok felett ott van a mi Urunk, a Jézus Krisztus, aki ezeket az akadályokat az ő áldozatával, az ő szeretetével megerősítette, mert Ő tiszta és büntelen lévén, fölvette a föld bűnét, fölvette a harcot a tévelygés szellemeivel, és tisztaságával, szeretetével, engedelmességével és alázatosságával keresztültörte azokat az akadályokat, amelyeket az igazság szétDarabolása teremtett meg. És mivel ő önmagát adta értünk, mindenütt otthagya az ő áldozatának nyomait, mindenütt otthagya az ő világosságát, az ő szeretetét, hogy aki Utána megy, el ne tévedjen a bizonytalanságban, a sötétségben, hanem egyenesen haladhasson előre azon az úton, amelyet Ő jelölt meg, amelyet Ő mutatott meg. Ő továbbra sem szűnik meg vezetni azokat, akik Utána hittel járnak, akik szívüket, lelküket Neki átadják, és Reá bizzák a lelküket, hogy ő vezesse őket a múlandó életen és a halálon keresztül abba az örökéletbe, amelybe Ő eltávozott.

Ott, az ő országában várja azokat, akik e múlandó életben hittek az ő beszédének, akik a múlandóban Őt választották, s az Általa megmutatott irányt követték; akik nem a káprázatokat keresték, s így nem tévedtek el a múlandó élet okoskodásaiban, igazságaiban, hanem az egyszerűséget, az alázatosságot választották a lelkük vezető elvéül. Akik egész lelkükkel Reá bízták magukat, életüket, sorsukat, azok nem is csalódnak, mert a mi Urunk feltámadott és Vele mindazok feltámadnak, akik hittek és hisznek az ő beszédének. Mindazok feltámadnak, akik a tévelygés világában meghallják az ő szavát, amikor Magához hívja a megfáradtakat és megterhelteket, akik maguk előtt látják Őt menni, mert hisznek Benne; akik az ő csodálatos cselekedeteiben meglátják a lelküknek irányát, amelyet követniük kell, és magukévá teszik azokat a parancsokat, amelyeket Ő hagyott itt a Földi ember részére. Mindazok feltámadnak, akik belátják hiábavaló életük hiábavaló törekvéseit, és keresik Vele az összeköttetést, hogy az életük jutalmat nyerjen, hogy olyan irányt követhessenek, amelyen el nem tévedhetnek, hanem egyenesen az ő országába, a békesség világába jutnak. Ezt hirdetjük mi nektek, ezt kínáljuk nektek. Mindennél több, mindennél nagyobb értéket nyertek, ha ezt a kincset a ti hitetek szerint a szívetekben elhelyezitek, földi életetekben ezt követitek, és ezt mint bizonyosságot körülrajzoljátok azokkal a cselekedetekkel, azokkal a beszédekkel, azokkal a ténykedésekkel, amelyeket a ti lelketek érzései szerint itt ezen a földön megcselekesztetek. Mert — mint mondtam — a földön, a múlandó életben minden léleknek meg van adva az a szabadság, hogy az ő természete szerint cselekedhessék, ténykedhessék és jó vagy rossz eredményeket mutathasson fel. A jó eredmények, amelyekkel a halál pillanatában elszámolhattok, a ti boldogságotokat jelentik, a rossz eredmények pedig, ha ilyennel számoltok el az igazság törvénye előtt, sok könnyet, szenvedést, fájdalmat és nehéz rabságot okoznak, amely bizonytalan ideig bizonytalan állapotban tart fogva titeket. Mindezekről meggyőződve a magatok választásán múlik, hogy melyikhez kapcsolódtok, melyiket tartjátok érdemesnek cselekedni. Ha a szívetekben túlnyomóan a múlandóhoz, a hamis káprázathoz való ragaszkodás üt tanyát, és ennek engedve tévelyegtek, akkor meghazudtoljátok a szeretet törvényét, amelyről tudtok, amelyen keresztül a ti Uratok hívogat titeket a békesség világába, a szeretet otthonába; meghazudtoljátok, hátat fordítotok Neki; és ez a Szeretet hiába vár titeket a leszámolás idején, elmaradtok Tőle, mert nem töltöttétek be az ő törvényét.

Az ember itt a múlandóság világában két lehetőség között mozog, és a szabad akaratán múlik, hogy melyiket választja, a jobbat-e, vagy az értéktelent. Az isteni kegyelem lenyúl az emberért, kézen fogja, ébresztgeti, igyekszik a figyelmét felkelteni az örökkévaló iránt. Ugyanakkor a tévelygés szelleme a világ hiú dicsőségével kápráztatja el az embert. És mivel az ember a múlandóban érzi magát otthon, sokszor utánanyúl a múlandó értékeknek, mert azok mégis reálisaknak tűnnek föl előtte; azok után az értékek után fut, amelyek őt a veszedelem felé vonják, s elhanyagolja azokat az értékeket, amelyek mind itt a múlandóság világában, mind az örökkévalóban csakugyan valóságot jelentenek a részére. Mert valóság az, ha a ti életetekben az igazság szerint cselekesztetek, mivel az Isten igazsága szerint valóságos értékeket nyer a lelketek, amely értékek nem vesznek el, nem múlnak el, sőt el sem fakulnak,

hanem amint a múlandó világ kétes értékű dicsősége és kívánsága halványodni kezd a földi szemek előtt, abban a mértékben kezd ragyogni az örökkévaló, és kezdi a maga értéket megmutatni a léleknek. Mintha csak az idők múltával a múlandó világ pora, füstje kopnék le ezekről az értékekről, egyszerre fölismeri a lélek, hogy az a helyes választás, ha Krisztus igazságát tartja valóságnak, a szerint él és cselekszik. Ha csak ebben a földi létben hisz is az ember, ha csak ebben a világban tud is valamennyire tájékozódni az igazság értéke felől, akkor is meg kell lélek szerint ítélni tudnia, hogy mi az, ami valóságos érték, és mi az, ami csak ennek utánzata; akkor is meg kell éreznie, hogy az igazság, amelyet a bensőjében érez, nem valami múlandó, hanem olyan érték, amely megnyugtat, kiegyenlít, és megtisztítja az utat; mentesíti a tudatot az aggodalmaktól, a kétségbeeséstől, a kapkodástól, a bizonytalanságtól, és mint becsületesség, mint igazság akkor is igaz értéket képvisel. *Ha pedig azt is tudja, hogy ez az igazság nemcsak itt, hanem főképp az elkövetkezendőben éri majd el a tulajdonképpeni értékét, akkor mindenét feláldozza, mindenét odaadja a múlandóban, hogy ezt az örök értéket megszerezze magának.* Pusztán magáért az igazságért is érdemes a léleknek az igazsághoz pártolnia, azt választania, hát még ha az ember azt is tudja, hogy itt minden múlandó, itt semmit sem nevezhet a magáénak, még a tulajdon testét sem, mert akkor fosztja meg tőle a halál, amikor a legkevésbé számít rá. Előttetek megy Valaki az igazság, a lemondás, az alázatosság, a szeretet és az áldozat útján, aki ezt mondja: „*Az én országom nem e világból való*”, — és ez a Valaki vállalja a gyalázatot, a meg nem értést, a szenvedést, a gyötrelmes halált; és ez a Valaki biztos tudattal cselekszi ezt, mert tudja, hogy nem az a valóság, ami látszik, hanem az, amelyben a lélek él. Ez a Valaki feláldozta Magát szeretetből, hogy megmentse azokat, akik Utána jönnek, akik az ő útját választják. Ez a Valaki feltámadott a halálból, és megjelent azoknak, akik hittek Benne és szerették őt.

Ez a Valaki nem hagyja el és nem hagyta el az Utána következőket, akik hittek és hisznek az ő beszédének, hanem ezen az úton mindörökké velük marad, hogy segítse, gyámolítsa és meggyógyítsa őket tévelygéseikből, bűneikből, betegségeikből, nyavalyáikból, nyomorúságaikból, hogy kivezesse a kétségbeesésből, amely Őket folytonosan, mint egy sötét árnyék követi. Ő előttetek ment, és előttetek megy mindaddig, ameddig azoknak a száma be nem telik, akik az üdvösségre elő vannak híva; mindaddig ezen az úton várja azokat a lelkeket, akik hittek és hisznek azokban az igazságokban, amelyeket ő itt hagyott, és ahhoz az áldozathoz, ahhoz a szeretethez folyamodnak, abban keresnek menedéket, vigasztalást és bizonyosságot, amelyet ő az ő áldozatával és szeretetével valósággá tett az igazság világában. Mindannyiótoknak, akik lelki szemekkel végigkísértek őt a szenvedések útján, a Golgotán, akik megálltok a keresztnél és feltekintetek Reá, az ártatlanul szenvedőre, mindannyiótoknak, akik végigkísértek őt a szomorúság, a gyötrődés óráiban azon a sötét nagypénteken, lélekben összetörve kell megállnotok az Igazság előtt, melleteket verve könnyes szemekkel kell feltekintenek és keresnetek az igazságnak azt a kibontakozását, amely valami bizonyosságot nyújthat a léleknek, amelyhez hozzátapadhasson, amely kivezetheti a kétségbeesésből.

Mert nem nyújthat sem vigasztalást, sem megnyugvást a sírba tétel, hiszen az Isten nem kívánja az igaznak halálát, mert a büntetés csak a bűnnek a következménye, és a bűnhődés nem lehet sorsa a szeretőnek. Nem lehet az igaznak mindvégig szenvednie, nem lehet a Szeretotnek mindvégig csak áldozatot hoznia; kell olyan pontnak, olyan kibontakozásnak lennie, kell valahonnan olyan világos sugárnak jönnie, amely ezt a szomorúságot megenyhíti, amely ezt a bajt meggyógyítja, és ezt a kétségbeesést megvigasztalja. *Igen, az Isten szeretete gondoskodott erről: eleve elrendelte, hogy az ő szent Fiának teste ne maradjon a koporsóban, ne maradjon a halál martaléka, mert az ő életében, az ő cselekedeteiben nem volt egyetlen olyan pont sem, amelybe a hamisság, a tagadás szelleme beletapadhatott volna; nem volt egyetlen szó, egyetlen hang, ami nem a mennyei igazságról való bizonyágtétel lett volna. Ezért az ő testének minden atomja átment a halálból az életbe (A bűn és a halál azonos*

állapot, ennél fogva a tiszta büntelenség kizárja a halált, Ezért szükségképpen át kellett mennie annak az életrészletnek, amit ő magára öltött, a feltámadásba, az örökkéletbe.) és lett szabadulása annak az életnek, amelyet Ő Magára vett, amely életet Ő megszabadított a büntől. Ezért mondja Ő: „Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik; ez az én vérem, amely tiérettetek kiontatik” — és „Az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital”; és „Valaki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, nincsen annak élete az örökkévalóban! Valaki nem eszi az ő testét, azt az álszellemesített, megtisztított, igazzá lett, szeretetté vált fluidot, amelyet ő e világnak Magára vett természetéből alkotott, nincsen semmi, ami azt megsegíthesse abban a küzdelemben, amelyet az embernek e hiábavalóságok világában lépésről-lépésre meg kell harcolnia a megtevesztés szellemével. Mert az ember, mint bukott lény a boldogság világából a testibe van száműzve, amely az ő bűneinek, tévelygéseinek megsűrűsödött világa, amelyben ezek a tévelygések kiélhetik magukat, és eközben a lélek tapasztalatot szerezhet magának, míg belátja, hogy semmi állandó, semmi maradandó felett nem rendelkezik, hanem minden azé a törvényé, amely őt hordozza. Ez ellen a törvény ellen pedig nem tehet semmit, hiába akar, hiába feszíti meg minden erejét, mert hiszen a törvény benne él, az hordozza őt, és nem ő a törvényt. Az ember nem tudja önmagát felemelni, mert hiszen benne is a nehézkedés törvénye él.

Kell tehát egy mennyei erőnek, egy mennyei hatalomnak jönnie, amely összekapcsolódik azzal, aki a száműzetés ruhájában él, az által a lényeg által, amely lényeg kénytelen életről-életre, tévedésről-tévedésre vándorolni, míglen megnyugszik abban az igazságban, amelyet megtagadott, amelytől eltávolodott: az Isten igazságában. Ő eljött, felöltötte a tévedés ruháját, felvette a velejáró következményeket: a szenvedést, a gyötrettetést, a kínos halált, hogy ezeken keresztül a lélekben való összekapcsolódás által segíthessen földön maradt testvéreinek, hogy áldozata által újjáteremthesse azokat, akik hisznek Istenben, hisznek az ő küldetésében, hisznek azokban az igazságokban, amelyeket Ő hagyott itt a földön. *Ő ezt a testet, a szenvedéseket, a gyötrettetéseket, a nyomorúságoknak menedékét Magával vitte a halál törvényébe.* De mivel az ő tiszta, isteni természeté hatotta át, ez a test nem lett a romlandóság martaléka, hanem átalakult isteni lényeggé, isteni erővé, amely erő itt maradt a föld világában, *ebben a közbülső világban,* - amely közbülső világból szólunk mi hozzátok, amelynek nevét nem nevezhetem meg előttetek — itt maradt az erő birodalmában, és ezáltal, valakik hisznek Benne valakik a bűneiktől szabadulni akarnak és Őt hívják segítségül, megváltatnak. Ezekben az erőben él Ő, a mi Urunk, és minden atomból, minden parányból, amelyet Ő átszellemesített, hatalmas életforrások indulnak meg, ezek az életforrások keresik-kutatják azokat a lelkeket, akik a kezüket Hozzá felemelve megtérni, megigazulni szeretnének. A kenyérben és a borban, amelyben az ő halála hirdettetik, ameddig Ő ítéletet tenni el nem jön, mindenkinek szemeláttára végbemegy az a titokzatos, isteni cselekedet, amely végbement a keresztfán, amely végbement a sötét sírban a feltámadás pillanatában; végbemegy az a titokzatos csoda, amely elválasztja a homályt a világosságtól, és mindent, amit a világosság át tud hatni, fölemel őhöz, hogy megtisztítsa, megigazítsa és a Magáénak nevezze. Valaki pedig nem fogadja el, hanem megmarad a homályban, azt végigvezeti azokon az állomásokon, azokon az ütközéseken, azokon a lehetőségeken, amelyeken keresztül a homályos rész izzóvá válik, és kiválik belőle az igaz, az örökkévaló, hogy semmi el ne vesszen, hanem az örökkévalóság számára minden megszabaduljon, ami valaha élet volt, ami valaha az Isten kegyelmének állapotában megjelenhetett.

Azért ti is a ti egész lelketekkel, egész szívetekkel bánjátok meg a ti kárhozatra vivő gondolataitokat. Ha a hitetek révén összeköttetésbe akartok lépni Vele, akkor hinnetek kell abban a csodában, hogy Ő ma is ugyanaz, aki volt, hogy Ő az ő áldozatával és szeretetével ma is fölemel titeket Magához, és az ő testének, vérenek megszentelő és megtisztító erejével a ti múlandó testetekből minden igazat, minden jót kiemel, átalakít, megszentel, hogy ti is életet nyerjetelek Átala, és amikor elkövetkezik a ti időtök, a ti hitetek révén megtartassatok, mert Ő

él bennetek az ő áldozatával, az ő igazságot betöltő szeretetével. Hiszen magatokért úgysem adhattok semmit, magatokért csak azt adhatjátok, hogy a bűneiteket, tévelygéseiteket belátva följánljátok Neki, hogy ő mindazokat megsemmisíthesse, és a lelketeket átformálhassa, újjáteremthesse az ő hatalmával, az ő erejével, az ő igéjével, s megeleveníthesse a ti romlandó testeteket, és ebből a hiábavaló életből örök értékű mozzanatok, örök értékű cselekedeteket hozzon ki. S mindezt azért, hogy el ne vesszen a ti életek, amelyet itt a kegyelem idejében éltetek, hogy hiábavalóvá ne válják a ti szenvedéseitek, a ti gyötrődéseitek; hogy megtalálhassátok Benne, Nála, Átala azt az igazságot, amely átvisz titeket a halálból az életbe, s azt a szeretetet, amely új világot teremt, új életlehelőségeket nyit meg részetekre a kegyelem által, hogy felébredjete a bűn álmából az igazságnak cselekvésére, hogy az igazság mindent felemelő és megtisztító hatalmával titeket is megtisztíthasson, újjáteremthessen és Magáévá tehessen abban az életben, amely Körülötte rajzik, amely az ő országában foly, abban az országban, ahonnan ő jött és ahová ő eltávozott, Magával víve azokat, akik hittek és hisznek az ő beszédében. Higgyétek el, hogy Ő feltámadott; higgyétek, hogy ti is feltámadtok, ha Benne hisztek, ha az ő igazsága szerint jártok, s a lelketeket átadjátok Neki, hogy ő formálja át az ő akarata, az ő igazsága szerint. Higgyétek, bízzatok, reméljete, és járuljatek Hozzá; ő leveszi rólatok a terheket, és fölemel titeket az ő országába, mert ott vár Ő rátok.

Könyörülj Isten, ezek a te gyermekeid a lelkük vágyódásával keresnek Téged, hogy megálljanak a te asztalod előtt; óh, szállj le hozzájuk Te élő kenyér és hasd át lelküket, elégítsd meg őket a te szent testeddel, hasd át a lelküket, hogy a te kiontott véred elevenítő ereje az ő lelkükben életté, örökéletté, hatalmas, felemelő mennyei erővé váljék!

Könyörülj, Uram. azokon, akiket a Magadéinak választottál: mosd meg, tisztítsd meg őket bűneiktől, téves kívánságaiktól, hiábavaló igazságaiktól: vedd le szemeikről a hályogot, hogy tisztán lássák a te igazságodat, és el ne tévedjenek azon az úton, amelyet Te mutattál nekik a te életeddal, haláloddal és feltámadásoddal! Add meg az ő lelküket, áldd meg az ő vágyakozásukat, emeld fel Magadhoz és tisztítsd meg őket a te megtört testednek, a te kiontott vérednek erőivel, amellyel őket megváltottad, amellyel őket magadéivá tetted, mielőtt ők tudtak volna róla.

A megtört kenyér és a kiontott vért jelképező bor együttvéve a mi Urunknak halálát jelképezik. Ezzel az áldozattal együtt a ti földi, múlandó életek fel kell áldoznotok; meg kell halnotok a múlandónak, hogy feltámadhassatok az örökkévalóban. Mert valakik nem hálnak meg a múlandónak, és a maguk hiábavaló emberi életének örömeit, céljait előbbre valóknak tartják, érdemesebbeknek ítélik, mint az örökkévaló célok szolgálatára felajánlott életet, azok hiába eszik az Úr testét és hiába isszák az ő véré, ezek nem fogják őket megtisztítani, megváltani. Akik nem határozzák el magukat arra, hogy meghaljanak a múlandó földi élet céljainak, azoknak ezek nemcsak nem használnak, hanem azok *egyenesen ítéletet esznek és isznak maguknak, mert az Úr előtt elvetetteké válnak*. Akik azonban leszámoltak; múlandó földi életükkel, és életük óráit, napjait, éveit az örökkévaló szent cél érdekében áldozzák fel. azok jöjjenek és kössenek szövetséget a mi Urunkkal, hogy részesei lehessenek az Ő feltámadásának. A mi Urunknak megtört teste a kenyér, amelyet nektek adott. Az ő szent teste nem romlott meg, hanem az élet elevenségével feltámadott, és itt maradt köztetek, hogy valakik Őt harcaikban segítségül hívják, azok megtartassanak, azok diadalt arathassanak a bűnön, a halálon. Azért vegyétek magatokhoz a mi Urunknak testét, hogy az megerősítsen titeket, megigazítson és megszenteljen múlandó földi életekben, hogy diadalt arathassatok. és diadalt arathasson bennetek az igaz és a jó a mi Istenünk akarata szerint. „*E pohár az újszövetség az én vérem által*” — ezt mondja az Úr. Az ő vére által újszövetséget köt Isten az emberrel, és ez az újszövetség az ember kiemelésére, újjáteremtésére köttetik. Tehát valaki issza az újszövetségnek poharát az az Úr halálában, az Úr áldozatában köt szövetséget Istennel.

Ez a szövetség pedig nem múlandó, hanem örökre szóló szövetség, amelyet büntetlenül

megmásítani nem szabad, Isten hűségesen megtartja az ő szövetségét, amelyet az emberrel kötött; az ember is elkötelezi ezzel magát Istennek. Krisztus parancsolataiban sok kegyelem, sok boldogság, sok öröm van, mert ezek által az ember ajándékokat kap az úrtól, amelyeket neki az Isten szeretete fenntartott; tehát — hogy emberi módon szóljak — nemcsak nem illik megszegnie ezt a szövetséget, mert ha ezt cselekszi, a mennyei szent angyalok előtt olyan dolgot követ el, amiért másodszori elvettetetésben részesül, — de ha az Úr poharával kötött szövetséget megmásítja, Hozzá hűtlenné is válik. Legyetek hát alázatosak, legyetek hűek, legyetek igazak, s amit ígérték az Úrnak, azt tartsátok meg; adjátok oda mindazt, amivel rendelkezni vélték, hogy azt magatoknak megtarthassátok, mert amit Neki adtok, amit Neki ajánlotok fel, az a tiétek, de amit nem adtok Neki oda, amit magatoknak akartok megtartani az életben, a felett nem rendelkeztek. Tehát ajánljátok fel a lelketeket, a szíveteket, múlandó és örök életeteket, hogy életetek legyen öbenne. Mert ahogyan a pohár tartalma: a bor a ti testetekben átváltozik erővé, *úgy a ti lelketekben mennyei erőkké válnak az Úr vérének emlékeiként a fluidok, az erők, és ebben ő van benne: az Úr*, hogy titeket segítsen, erősítsen, bátorítson a küzdelemben, és kiemeljen ebből; gyötrelemből, amely a meg nem értés által a múlandóság világában és az azt követő igazságok világában vár rátok. Igyatok ebből mindnyájan, hogy egyek legyetek a szeretetben, egyek legyetek az alázatosságban, mint ahogy ő egy test. Ő az ő testét feláldozta az egész világért, hogy valakik hisznek Benne, mind egyek legyenek, és ő fölemelhesse mindazokat, akik ehhez az egységhez tartoznak. Ezért *köztelek ne legyen se első, se utolsó, ne legyen gyenge és erős, hanem egyik a másikat segítse; az erős támogassa a gyengét, a világos értelmű az elmaradottat hogy az Úr kedvét lelhesse a ti együttesetekben, a ti gyülekezetetekben.*

Hálát adunk Neked, mennyei jó Atyánk, hogy elfogadtad a mi lelkünket, és levetted a terhet a mi lelkünkről, amely az életidőn ránk nehezedett, a bűntudat súlyát, amely elfödte előlünk a látóhatárt, amelyen keresztül Téged sejtettünk, Téged vártunk, a te segítségedben reménykedtünk. Hálát adunk Neked, megváltó Jézusunk, aki nekünk ezt a kiegyenlítést, ezt a szövetséget szerezted a mi Atyánkkal, a te Atyáddal, a mi örökkévaló Istenünkkel, hogy többé nem vagyunk elvetve bűneink miatt mert Te kezdedbe vetted a mi ügyünket, és Magadénak vallottad azt, szenvedtél értünk, fizettél értünk az igazság törvényének, hogy a mi lelkünket átvezethesd azokon az akadályokon, amelyek előttünk állnak, amelyeken mi semmiképpen sem tudtunk volna keresztülhatolni. Hisszük Uram, hogy Te vagy a mi Megváltónk. Te vagy az örökélet, Te vagy a feltámadás: bízunk és reméljük, hogy amit Te megígértél, azt beteljesíted, hogy nem hagysz el minket, hanem velünk leszel a világ végezetéig. Bízunk abban, hogy ez az ígélet a mi lelkünknek nyeresége lesz és mi ezzel a nyereséggel meggazdagodunk, és újra felemelkedhetünk oda, ahonnan leestünk a bűnbeesés által, az Istentől való eltávolodás által. Gazdagságot szereztél nekünk a te áldozatoddal, a te haláloddal, és bizonyágot tesz róla a le feltámadásod, hogy a mi hitünk nem hiábavaló, hanem mindennél nagyobb valóság, mert Te itt voltál, itt vagy köztünk és itt maradsz mindvégig. Oh, tisztíts meg a mi szívünket és végy benne lakozást, hogy minket az élet minden pillanatában irányíthass, megfeddhess, megdorgálhass, ha a te akaratodtól eltérünk! Végy lakozást a mi szívünkben, hogy velünk maradhass mindvégig, mert nekünk Rád mindennél és mindenkinél nagyobb szükségünk van, mert Te vagy a mi Megtartónk. Te vagy a mi Üdvözítőnk, Te vagy a mi Újjáteremtőnk; Általad nyertük el a mi Atyánknak. Istenünknek kegyelmét. Te tisztítottad meg az utat, és Te vezetsz mindaddig, míg haza nem jutunk a mi Atyánkhoz.

Oh, légy velünk, könyörülő Jézusunk; ne hagyd el bennünket, fogd erős kézzel a mi kezünket, hogy el ne távolodhassunk Tőled, hűtlenné ne váljunk elhatározásunkhoz, a mi szívünk vágyódásaihoz, érzéséhez, amely e pillanatban úrra lett a lelkünkben, légy velünk és vezess minket a mi Atyánkhoz. vezess minket az örökkévalóságba, a te országodba, ahol Te élsz és uralkodsz mindörökké, és mindeneket visszavársz oda, mindeneket segítesz, akik hisznek Benned és várják a te segítségedet. Szegények, kicsinyek, gyengék, és meztelenek va-

gyunk, nem állhatunk meg az Igazság törvénye előtt, mert az Igazság fényes tükrében nyomorúságosnak látszik a mi egész életünk a mi egész valónk, öltöztess fel minket a te igédnek, a te igazságodnak, a te irgalmasságodnak, a te könyörületességednek mennyei ruhájába, takarj be bennünket, hogy a mi lelkünk ne szégyenkezzék az Igazság előtt, gyógyíts meg minket a bűntől, a bűnre való hajlandóságtól; gyógyíts meg minket hamisságunkból, tagadásunkból hitetlenségünkől, és vezess vissza arra az útra, amelyen Te velünk vagy, amelyen nem hagysz el bennünket, hanem hazavezetsz a mi Atyánkhoz, a Te Atyádhhoz. Oh, légy velünk és áldd meg ezt a most kötött szövetséget, áldd meg a te szent erőddel, a te szent világosságoddal, a te szent áldozatoddal, a te szent szereteteddel, hogy ez a mi lelkünk kincse legyen, és ez az érték megnyithassa előttünk a mennyek kapuját, amikor majd a te szózatod elhív bennünket e múlandó földi világból. Óh, add hogy akkor megláthassunk Téged, és megismerhessük hogy Te vagy Az, akiben hittünk, akiben reméltünk, hogy Te nem hagytál el bennünket, hanem velünk maradsz az örökkévalóságokon keresztül; hogy Téged dicsérhessen és dicsőíthessen a mi lelkünk, mindörökké. Amen.

Hálát adok Neked, jóságos Atyám, hogy meghallgattál a te szegény szolgádat, hogy mindazokat, akiket rám bízál, a te nevedben összegyűjthettem és megtarthattam Neked. Terjeszd ki rájuk Uram a te védő karjaidat fogd őket egybe, hogy el ne tévedjen egy is közülük, hanem mindnyájan a tied legyenek, hogy a te örömed teljes legyen, hogy a mi kicsiny munkánkkal, a mi igyekezetünkkel a te lábaidhoz napról-napra lerakhassuk azokat az eredményeket, amelyeket elértünk. Áldd meg a mi munkánkat, és tedd hasznossá azokat a perceket, amelyeket a mulandóban töltünk a te nevednek a dicsőségére, mindörökké. Amen

*

Kedves testvéreim! Úgy szólok hozzátok, mint az Úr gyülekezetéhez kik előtt ott állt Ő, hogy vezesse őket, mint a hű pásztor a nyáját; ti pedig mint engedelmes juhok követitek Őt, amerre Ő vezet titeket. Bizonyára, ha engedelmesek lesztek, elvezet titeket a jó legelőre, üde forrásvízre, amely az Isten ígéje, s ti megelégtettek az úton, ameddig hazaértetek az örökkévaló hazába; megerősödtök, és a lelketek leveti a rongyburkolatot, s dicsőséges mennyei ruhát ölt fel magára, mikorra a Menny kapujához érve mint odatartozó gyermekek előtt kitárul a kapu, és ő bevezet titeket az ő otthonába, az ő világába, az ő országába. De útközben, mondom, el kell vetnetek koldusrongyaitokat, mindazokat a bűnöket és a bűnöknek mindazokat a következményeit, amelyek titeket sokszor visszatartanak attól, hogy egészen átadhassátok magatokat Neki, amikor a lelketek nem mert hinni, nem mert remélni, hogy Neki éjjel-nappal gondja van rátok, hogy Ő ismeri a ti lelketek fájalmát, ismeri a ti szívetek kételkedését, kétségbeesését, gyötrelmét, vívódását. Pedig az valóban úgy van: nektek meg kell ismernetek a ti Pásztorotokat, meg kell ismernetek a ti Vezetőtöket, akinek mi csak terelgetői, segítői vagyunk abban a munkában, amelyet Ő vállalt Magára testöltésével. Az Ő mennybe való visszatéréssel sem szűnt meg ez a munka; az ő teste és vére által összeköttetést szereztek Vele, és Ő eggyé lett veletek, hogy titeket segítsen, vezessen, erősítsen és bátorítson; a gyengéket ápolja, az erősökre munkát bízson, és mindenkitől elvárja azt, hogy hűségesen, engedelmesen hordozza a napnak terhét, amelyet az ő szolgálatában vállal. Mert mindnyájan szolgálatot vállaltatok ebben a közösségben egymásért, az ő szent ígéjéért, az eszméért, amelyet terjesztenetek kell, amelynek munkásai vagytok, amelyben csakugyan elsősége kell törekednetek. Nem arra az elsősége, amely egyiket a másik fölé emeli, hanem arra az elsősége, hogy ki-ki minél többet végezhesen el. A gyengétől nem lehet várni, hogy nagy eredményekről számoljon be, a gyenge helyett dolgoznia kell az erősnek. Ha ő nem kímélte magát, hanem az ő mennyei dicsőségéből alászállt a nyomorúság völgyébe, feláldozta a gazdagságát, és szegénnyé lett értünk, odaadta az életét, az erejét, és nyomorúságot vállalt miértünk: vajon a szolga nagyobb lehet-e az ő uránál, vagy különb elbánást igényelhet-e annál, akit követ?! Nektok is tehát, *akik elfogadtátok az áldozatot, áldoznotok kell a szeretet oltárán, az engedelmesség oltárán, hogy így lépésről-lépésre —*

ameddig csak meg nem tanuljátok a mennyei feladatot — mindjobban és tökéletesebben kiábrázolódhassék bennetek a Krisztus. Mert Ő minden egyesre, akit a magáénak tart, rányomja az ő pecsétjét, az ő bélyegét. Ez az elpecsételés pedig az, hogy munkát bíz arra, akit az övének tart.

Akire az Úr még nem bízott munkát, akinek még nem kellett áldoznia, akinek még nem kellett lemondania, akinek még nem kellett méltatlanul szenvednie, akit még nem ért csalódás az igazért, a jóért, annak erősödnie kell, hogy az Úr munkát bízhasson rája is, hogy ő is elviselhesse a napnak terhet, ameddig őrhelyéről leváltja őt az Isten gondviselése. Akinek még nem jutott szenvedés, akinek még nem jutott fájdalom, aki még nem érezte, mit jelent az igazságért megalázhatni, szenvedni, tűrni, azt még nem érintette meg az Úr keze, azt még nem bízta meg az ő munkájával. Azért, testvéreim, akik szenvedések alatt vagytok, akiket megpróbáltatások sújtanak, akik előtt bizonytalanok látszik a jövő, bízzátok magatokat mindenkor az Úrra; rakjátok le a terhelteket, a fáradságaitokat az Úr trónjának zsámolyára, adjátok át magatokat lélekben napról-napra Neki, hogy Ő a ti lelketeken keresztül elvégezhesse a Maga munkáját, amelyet Ő rajtatok és általatok végeztetni akar. Ne keseredjete el, hiszen ez a kiválasztottságnak a jutalma, hogy ti is az ő nyomdokaiba léphettek, ti is munkálkodhattok; a sok rosszért, amit a tévelygések idején elkövettetek, cselekedhettek sok jót az ő segítségével; hirdethetitek az Ő igazságát az ő megbízásából; bízhattok, reménykedhettek az Ő szeretetében, az ő hűségében, az ő segítségében, és továbbadhatjátok a ti Benne való örömtöket embertársaitoknak, akik nálatok még sokkal elhagyatottabb állapotban vannak. Hirdessétek Istennek szeretetét, végtelen kegyelmét, amellyel ő a bűnös földi emberekhez lehajol, és mutassátok a ti életetek példájával azt az utat, amelyen haladni kell, amelyet Ő mutatott meg nektek. Legyetek igaz és hű követői a ti feltámadott Krisztusotoknak, hogy amikor Ő végigtekint az ő nyáján, megelégedetten terelhessen be benneteket a mennyei ajtón, hogy egy se maradjon kívül közületek, egy se legyen, akit vissza kell küldeni, mert még nem tisztult meg, még nem erősödött meg az úton, mivel nem fogadta be azt a táplálékot, amelyet Ő nyújtott neki. Fogadjátok be jó szívvel a mennyei táplálékot még akkor is, ha nem értitek meg; mert holnap vagy holnapután egészen tisztán és világosan állhat előttetek az az igazság, amellyel Ő a ti lelketeket gazdagítani szándékozik. Legyetek türelmesek egymás iránt: legyetek elnézők, szerények és szelídek; legyetek megelégedettek, mert a megelégedettségben van a békesség állapota.

Legyetek mindenkor hálaadással, mert Ő köztetek van, köztetek jár, és *nem tudhatjátok melyik órában, melyik pillanatban tekinti meg a ti lelketeket* és a ti közösségeket, és nagyon szomorú az, amikor Ő mélységes isteni szeretettől áthatott szívéből a fájdalom könnyeit hullatja rátok! Szomorú dolog az, ha a tanítvány nem érti meg az ő Mesterét; ez elválást jelenti hosszú időre, mert *a meg nem értésben van a sátánnak egyik leghatalmasabb fegyvere. Értsétek meg őt, a ti Uratokat, hogy egymást is megérthessétek.* Mert ha Őt meg nem értitek, az ő szeretete nélkül nem érthetitek meg egymást sem, és nem tudtok segítségére sietni az elesetteknek, nem tudjátok felemelni a küzdőt, és akkor nem töltöttétek be hivatásokat. Legyetek egyek, mint ahogy az egy pohár példázza az egy gyülekezetet. Igyekeztek egymást nevelni, tisztítani azzal a szeretettel, azzal a türelemmel, azzal a kitartással, amelyet Tőle tanultatok, amelyet ő hagyott rátok, meri Ő azt mondotta: „*Arról ismertek meg titeket, hogy enyéim vagytok, ha egymást szeretitek*”. Legyetek egyek, mint ahogy Ő is eggyé lett veletek; ne tekintsétek magatokat se feljebb, sem lejjebbvalónak a ti gyenge, bukdácsoló embertársatoknál, mert nem tudhatjátok, mely órában, mely pillanatban állítja az Úr próba elé a ti lelketeket, és nem tudjátok, mikor tévedtek meg, mikor estek el. Legyetek azért szeretettel egymáshoz, mert akik egymást szeretik, azoknak megvilágosodik a Krisztus, és azok nem tévednek el, hanem együtt maradnak, és együtt könnyebben teszik meg az utat, könnyebben küzdhetik le az ellentét által odadobott próbákat. Egymást segítve, egymást szeretve haladjatok a ti Pásztorotok után, hogy Ő mindig és mindenkor veletek és bennetek lehessen és

munkálkodhassék.

Engemet pedig, mint az Úrnak egyszerű szolgáját, tartsatok a ti lelketekben, a ti szívetekben úgy, mint aki segíteni van hozzátok küldve, és én mindenkor sietek a ti segítségetekre, amikor csak rászorultok. Legyetek azért bizalommal, és kérjétek a világosságnak Urát, hogy mindenkor, mindenben megvilágíthasson titeket; kérjétek a lehetőséget, hogy tisztábban és világosabban szólhassak emberi beszédben hozzátok, hogy megérthessétek azt.

Mert hiába a gondolat világossága, ragyogó tisztasága: emberi szavakon keresztül, más gondolkozó szervein keresztül nem mindig világosan és tisztán materializálódhatnak az. Imádkozzatok, hogy az Úr mindenkor veletek legyen, hogy el ne tévesszétek az utat. A mi Urunknak, Istenünknek és a mi Megváltó Jézusunknak áldása és szeretete legyen veletek, áldjon meg titeket, hassa át a szíveteket, hogy rajtatok, mindannyiátokon ragyogjon az Istennek ama pecsétje, amellyel titeket az örökkévalóságra elpecsételt! Ámen.

A FELTÁMADÁS ÜNNEPÉN

A két út. — A „Névtelen szellem” szerepe. — A bűnbeesett lélek üldözött vad mind a földön, mind a szellemvilágban. — Ebben az üldöztetésben Krisztus az egyetlen pihenő. — Mi tartja vissza az embert a boldogságtól? — Hol van az Úr országa? — Akik benne bíznak, azoknak halála csak átmenet az örökéletbe. — A „Névtelen szellem” nagy ígérete.

A mi Urunknak, feltámadott Krisztusunknak békessége szálljon rátok, és maradjon rajtatok mindörökké. Dicsérjétek a mi Urunkat, a Jézus Krisztust! Testvéreim, e mai nappal a mi Urunk feltámadásának ünnepén mindnyájótoknak a lelke határkőhöz érkezett, ahhoz a határkőhöz, amely a régivel, az elhagyott úttal szakított, s új, felfelé emelkedő utat választott. De ez az út nem lesz nehezebb, mint a régi, sőt könnyebb lesz, mert hiszen előttetek az Úr alakja ábrázolódik ki, és ő vezet titeket, ő emeli ki a ti lelketeket, hogy könnyebb legyen a haladásotok. A ti hitetek megpecsételésével Hozzá szegődtetek, őt választottátok vezetőtökül, pásztorotokul Ő vezet titeket tápláló mezőkön keresztül, amelyeken a lelketek mindazzal a szellemi táplálékkal megelégtettek, amelyre szükségetek van; megelégtettek a ti szomjúságotok az örökélet vizével, hogy meg ne szomjúhózzatok, hogy le ne térjetez arról az útról, amelyet a földi ember elé szabott, hogy gyorsan, kimerülés és kifáradás nélkül jusson célhoz, amelyet ő mutatott a földi embernek az ő életével és halálával. Minden egyes léleknek végig kell mennie ezen az úton aki az üdvösséget keresi, és aki meg akarja azt találni.

Azért jött Ő, a mi Urunk, azért hozta ezt a nagy, mindeneget felülmúló áldozatot, hogy a földi ember az ő gyengeségeivel, kicsinységével, bűneivel, tévelygéseivel ne bolyongjon mindvégig a szenvedések sivár és sötét pusztaságában, hanem megismerje az Ő Istenének és Teremtőjének szavát, meghallja, lelkébe vesse és kövesse azt; és az ő Istenének szavát követve elérhesse a célt, amelyért őt a Teremtő a létbe hívta. Testvéreim, ezen az úton engemet szólított az Úr, hogy a ti lelketeket emberi mód szerint vezesse, emberi mód szerint szóljak hozzátok, emberi mód szerint értessem meg veletek azokat az igazságokat, amelyeke, ő hagyott ezen a földön, hogy valakik keresik az Istent, meg is találhassák. Azonban ezeket az igazságokat a tévelygés szele, a bűnhődés vihara betemette, mélyen aláásta az anyagba, és a tévelygések következtében lehullott törmelékek nagy és súlyos takaróval eltemették azt. Az emberi lélek pedig képtelen arra, hogy ezt a törmeléket a szellem igazságával elhordja, s önmagában feldolgozza, tehát a kegyelem Istene kivételes módhoz nyúlt, hogy ameddig a törmelékek eltakarítása tart a szíveteken, a lelketeken, míg az ő szavát meghallhatjátok *ott a lelketek csendjében* a ti lelketek szentélyében, addig emberi mód szerint ébresztgesselek, figyelmeztesselek titeket, és a tekinteteket felfelé irányítsam. Hozzá ahonnan minden jó adomány és minden tökéletes ajándék hull az ember lelkére. Ti most már nem vagytok már a

földéi nem szabad a földéinek lennetek. Minden körülmények közt Isten a ti Atyátok, Isten a ti fenntartótok az Ő kegyelmével és bűnbocsánatával, azért többé már vagytok a magatokéi, hanem az Istenéi. A ti életeteket, a ti lelki és szellemi kincseiteket, a ti örömeiteket, a ti bánataitokat a ti minden javaitokat oda kell tennetek az Isten oltárára, hogy Őt szolgáljátok földi életetek múlandó napjaiban; hogy az Isten elfogadva ezt a ti szolgálatotokat, munkát bízhatson rátok az örökkévalóban, amelyre titeket földi életben az ő Lelke által előkészít.

Ezért, testvéreim, az én Uramnak, Megváltómnak szavával azt mondom én is nektek: „*új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek*”. Szeressétek egymást nem azzal a földi szeretettől, amely az önző természet szerint a maga javára akar valami hasznot elkönyvelni, hanem azzal a szeretettel és azzal a reménységgel, amely reménységgel a szántóvető elveti a magot, hogy az Isten esőt adva rá megáldja az ő fáradozását, megáldja az ő munkáját, hogy a mag kikeljen, és gyümölcsöt teremjen a mennyei életben a ti számotokra. Ne a múlandó világba vessetek, hogy itt arassatok, hanem az elkövetkezendő élet számára, hogy ott arathassátok azt, amit könnyhullatások közt, csalódások keserősége közt, az áldozatok nehéz terhével vetettetek, hogy ott az örökkévalóságban meghozza az eredményt számotokra. Ezzel a szeretettel pecsételitek el magatokat Istennek. Mert azt mondja az Úr: „*arról ismerlek meg titeket, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek*”. Hiába mondjátok, hogy „mi az Urat követjük, mi Krisztust, a Feltámadottat a szívünkben hordozzuk, mi Hozzá kapcsolódtunk, mi Tőle várunk minden tökéletes ajándékot”, — ha egymást nem szeretitek, ha egymással nem vagytok megértésben, ha egymásban nem találjátok meg Krisztus szellemét, amelyet részetekre itt hagyott, ha egymásban nem építitek az örökkévaló épületet. a szeretetnek az épületét: akkor nem vagytok a Krisztus tanítványai, akkor idegenek vagytok a ti feltámadott Krisztusotok előtt, mert Ő nem ismer titeket, ő nem ismeri el, hogy tanítványai vagytok, mert ő Maga mondja: „*arról ismerlek meg titeket, ha az én parancsolataimat megtartjátok*”.

Az emberiség messze eltávolodott Istentől, és így Isten törvényét nem ismerte addig, ameddig Isten Mózes által a természettörvény igazságát nem közölte velük, ameddig a Törvény Szelleme meg nem jelent, és Róla bizonyosságot nem tett. De az emberiség nem tartotta meg, mert hiszen bűnös, tévelygő természeténél fogva nem is tudja megtartani a törvényt, amelyet a természettörvény tükörképében eléje tárt az Isten parancsolata. *Üldözött vaddá vált a bűnbeesett lélek mind a földön, mind a halál után a lelki világban.* Szükséges volt tehát, hogy ebben az üldöztetésben, ebben az örökkévaló mozgásban, hajszában valahol egy helyet találjon, ahol megpihenhessen, egy gondolatot, amelyben megnyugodhasson. Ezt az ígét, ezt az ígéretet, ezt a biztatást hozta a mi Urunk, a Jézus Krisztus. És ezért a biztatásért, az Istennek bűnbocsátó kegyelméért, amiért az emberlelkekhez ezt közel hozta, az Isten kiegyenlítő kegyelméért, amiért ezt az embereknek tudomására hozta, az életével kellett fizetnie, áldozatot kellett hoznia a természettörvény igazságának oltárán, hogy ennek az áldozatnak tüzeiben megégjen és megsemmisüljön az emberiség bűne, vétke, tévelygése, hogy itt az áldozati oltáron, azon a nagy titkon keresztül — amely akkor végbement a világban — meghallhassa és felismerhesse a bűnbeesett lélek Isten szavát, megismerhesse Istent, mint az ő szerető Atyját, Aki nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen bűneiből és éljen; éljen azok szerint a törvények szerint, amelyeket Ő kínál engesztelésül a természettörvény igazságának betöltésére. Nagy titok ez, amelyet a felületes földi ember nem képes megérteni, mert nem képes behatolni az Isten gondolatába, az Isten tervébe, az Isten érzésébe. Tehát az ember aki gyenge, aki vétkes és hibás, ne is feszegesse ezt, hanem engedelmes lélekkel boruljon le Isten oltára előtt, amelyen ez a nagy és szent áldozat végbement, és adjon hálát Istennek, Aki nem felejtkezett el az ő vétkező, bűnös, Tőle messze eltávolodott gyermekeiről, hanem elküldötte hozzájuk a Szabadítót az ő egyszülött Fiában, az Úr Jézus Krisztusban, aki elvégezte a megváltás munkáját, megtisztította az utat a földről a mennybe.

Tehát az ember ne okoskodjék, ne keresse a dolgok mibenlétét, hanem fogadja hálaadással és engedelmisséggel Istennek ezt a rendelkezését, és dicsőítse érte az Istent, dicsőítse érte a Megváltót, Aki ezt a nagy munkát, ezt a nagy áldozatot Magára vállalta az Isten szeretetéből, abból a szeretetből, amely nem szűnik meg áldozatot hozni az emberiségért, hanem napról-napra követi azokat a Tőle eltávolodott lelkeket, akik elfordították tekintetüket a mennyei Atyától, és a sötétség felé fordulva belevesztek a homályba, a kárhozatba. Ez a kárhozat elnyeléssel fenyegeti őket mindaddig, ameddig fel nem figyelnek Isten hazahívó szavára, ameddig fel nem figyelnek Isten bűnbocsátó ígéretére és arra az új parancsolatra, amelyet a Megváltó hagyott az őt követőknek. Hiszen ha a világ ismerné és szeretné az Istent, ha a világ ismerné azt, hogy Isten a szeretet: akkor megtérne bűneiből és tévelygéseiből: mert hiszen ha elfogadná az Isten igazságát egyetlen valóságul, akkor megszűnnék a bűn, megszűnnék a bűnhődés, megszűnnék a könny, a jaj, megszűnnék a vérfolyó, és az ember az engedelmisséggel Istenhez kapcsolódva emelkedhetnék felfelé, mert megtalálná a boldogságot, amelyet Isten minden egyes embernek fejlődése jutalmául nyújt.

Mi az, ami az embert visszatartja a boldogságtól? Csak az ő engedetlensége. Mi az, ami az embert szenvedtet? A hazugság lelke, amely megtagadja az igazságot. Elferdíti, megsemmisíti, új igazságokat talál ki az ellentét: a testnek önző igazságát. Ez az önző igazság az, ami az emberek lelkét megbénítja, más irányba tereli, és ez a más irány az, ami a szenvedéseket megtermi az emberiségnek. Azért testvéreim, ti, akiket az Isten Lelke felébresztett, akiket az Isten Lelke összeszedett egy csoportba, akiknek a lelkében visszhangzik az Isten hívó szava, akiknek a lelkében derengeni kezd az igazság világossága: irányítsátok a tekinteteket felfelé, a feltámadott Krisztusra, és hagyjátok el a világi életnek minden baját és retteget. Tekintsetek fel Reá, Aki meggyőzte e világot, legyőzte a halált, legyőzte a bűn hatalmát! És akkor elvettetett a kárhozat félelme, elvettetett a retteget, mert Ő él, és mindazok élnek, akik hisznek Benne. És ha Ő engedelmes volt a keresztnak haláláig, Ő, Aki ismerte az Atyát, mert az Atyától jött, Ő, Aki tudta, honnan jön és hová megy, végigszenvedte a halált, végigszenvedte a kínt, a megvetetést, a gyalázatot, a szégyenteljes meghurcoltatást: akkor az ő példáját követve nektek és mindent el kell szenvednetek, amit végzetetek rátok mér. Ő tudta, miért cselekszi mindezt, ő biztos volt fölöle, mert meg is mondta: „*Király vagyok. de az én országom nem e világból való*”. Hol van az ő országa, hová indult ő olyan nagy biztossággal? Ő azt mondja: „*Ahol én vagyok, akarom, hogy ti is ott legyetek, akik hisztek az én beszédemnek*”. Az ő országában, az örökélet, az örök boldogság világában ott van Ő, a feltámadott Krisztus, és oda várja az őt követőket, oda várja mindazokat, akik hisznek az ő beszédének, akik az ő ígéje előtt megnyitják a szívüket, és nem sajnálják múlandó életüket az ő Igéje szerint berendezni, mert hitük szerint meg vannak győződve, hogy nem hiábavaló igazságot vettek a lelkükbe, és a reménységük nem hiábavaló, hanem nagy ígéreteket tartalmaz, amely ígéreket valóra válnak.

Ha Krisztus nem támadott volna fel a halálból, hiábavaló volna minden ígéret és minden elpecsételés. De Krisztus feltámadott a halálból, és mindazoknak a feltámadását megteremtette, akik Benne hisznek. Mert *akik benne hisznek, soha meg nem halnak, azoknak testi halála csak átmenet a múlandóból az örökkévalóba*”. Testvéreim, ha ez a bizonyosság átjárja lelketeket, ha ez bennetek hússá és vérré vált, nincs semmi okotok többé, hogy féljete a haláltól, nincs semmi okotok többé, hogy sajnáljátok a földi élet szenvedésekkel, gyötrődésekkel teljes idejét odaszentelni ennek az ígéretnek, ennek a bizonyosságnak. Nem kell sajnálnotok, ha valamit elmulasztotok a földi életből. Hanem igenis a ti életetek minden napját, minden óráját az Ő parancsolatával szőjétek át, azt cselekedjétek, amit ő parancsol; a szeretet törvényét tartsátok szem előtt, a szeretet törvénye szerint cselekedjétek, ezzel szőjétek át múlandó életeteket, hogy ez a múlandó élet eseményeivel, cselekvéseivel, szent igyekezetével és törekvésével meghozza a gyümölcsöt az örökkévaló éleiben a részetekre. Mindazt elvesztitek, amit nem ennek szenteltek, minden behull a

hiábavalóságba, amit Krisztus nélkül éltelek át, mindaz veszteség, amit az ő parancsolata ellen cselekesztek; minden teher, minden lenyűgöző súly, amit nem úgy cselekesztek, ahogy azt a ti Uratok parancsolta. Testvéreim, törekedjete hát Krisztus Igéjét. Krisztus parancsolatait mind jobban és jobban megismerni; Krisztus akaratát keressétek, kutassátok, hogy az ő akarata szerint élve előttetek mind tisztábban és tisztábban kiabrázolódhassék a feltámadott Krisztus, úgyannyira, hogy amikor elkövetkezik a ti múlandó életetek utolsó órája, utolsó perce, amikor már a szemeitek elhomályosodnak, és a hangotok elhalkul, amikor már nem tudtok a külvilággal érintkezni: felnyílhasson a ti lelki szemelek előtt ez a másik világ, és ez a másik világ a Krisztus szerint való cselekedeteknek ragyogásával fogadjon titeket. Itt, ebben a ragyogásban előttetek áll ő, Aki várt, Aki segített, Aki bátorított, Aki erősített titeket ezen az úton, amely Hozzá vezetett.

Fogadjátok meg ezen a napon, ami Urunk feltámadásának napján, hogy mindvégig keressétek, kutatjátok az ő igazságát, és igyekeztek őt mindjobban és jobban megismerni, igyekeztek mindinkább az ő akarata szerint járni, hogy méltó tanítványaivá lehessetek. Ha ez a ti lelketeknek legfőbb vágyát képezi, és elhatározátok magatokat, hogy sem alulról, sem felülről jövő, sem mellettetek lévő kísértés, figyelmeztetés, vagy bárminemű dolog, ami a ti figyelmeteket elvonná, rátok nézve hatással nem lesz, oda sem hallgattok, a füleiteket előtte bezárjátok: *akkor a ti szívetek-lelketek fel ajánlásával az Úr előtt elpecsételem én is magamat arra, hogy amit az én Uram reám bízott, mind átadom nektek, és vezetek titeket, ameddig célhoz értek; sőt azokat is, akik a ti beszédeitek, a ti cselekedetitek nyomán lesznek hívők, elvezetem az úrhoz, az Úr lábaihoz, hogy ott a ti és az ő lelkük megerősödjék, megtisztuljon, hogy munkát vállalhassatok az örökéletben a mi Urunk dicsőségére.*

„A JÓ PÁSZTOR ÉLETÉT ADJA JUHAIÉRT”

A változások világában az élet arra való, hogy a rossz kevésbé rossz, a kevésbé rossz jóvá, a jó pedig jobbá legyen. — Krisztus teste összekötő kapocs a földi emberek és a mennyei hatalmasságok között. — Ahogyan a test sejtjei időről- időre megújulnak, ugyanúgy történik a lélek sejtjeivel is. — A szeretet fokmérője az emberi lélek fejlettségének. - A kiválasztódás folyamata állandóan tart. — Egy kicsiny félrelépés dönti el a lélek örökéletének sorsát. — Aki megtalálja Krisztust, az előtt megnyílnak a csodák és a szent misztériumok. — Aki Krisztussal él, abban a bűnös hajlamok megszűnnek, s az örökéletre előhívott lelki természet megerősödik. — Akik be vannak írva az élet könyvébe, azok nem cselekedhetnek másképp, mint ahogy őket a Krisztus Szelleme irányítja. - Akik az Úrnak szentelik magukat, azoknak a szent cél érdekében munkát kell vállalniuk. — Akinek még e világ igazsága vonzóbb tényező, mint az Isten igazsága, az ne éljen az úrvacsorával. — Miért nagy horderejű dolog a szellemvilággal kapcsolatban lenni? — Az úrvacsora a földi embernek, nem a szellemeknek adatott. — Akiket az Úr egybekapcsol, azokat múlandó törvények el nem választhatják.— Az összetartozandósággal járó kötelezettségek.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében üdvözöllek mindnyájókat, kik az Úr nevének dicsőítésére és magasztalására egybegyűltetek. Az Úr Szentlelkének kitöltése legyen rajtatok ebben az órában, hogy a ti szíveiteket, lelkeiteket egybekötözve, az Úr elé vihessen benneteket, akinek halálát és feltámadását ünneplitek. A mi Urunkról megemlékezve előttetek, az utolsó vacsorán tett kijelentését adom elétekbe, amikor ő azt mondta: *„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért, és ti az én barátaim vagytok.”* A mi Urunknak e földön töltött napjai telve vannak a szeretetnek, az áldozatnak, a világosságnak áldásaival, amelyeket Ő a világnak és azoknak adott, akik közel voltak Hozzá, akik igyekezetükkel az ő ruhájához siettek hozzáférközni, akik az ő lába nyomát keresték a porban, és azt a nagy, misztikus csodát nemcsak keresték, hanem meg is sejtették, amely az ő lelkével a földre leáradt a mennyből. Ezek mind részt vettek abban a nagy ünneplésben, amellyel a Föld megünnepelte, hogy Isten lehajolt az emberekhez. Akik ebben az ünneplésben részt vettek, boldogok voltak. De boldogok lehettek ti is, e késő kor gyermekei, akik szintén

igyekeztek az ő lába nyomába lépni, mert a lelketek megtelítődött az igével, a világossággal, az igazsággal, amelyet Tőle hallottatok és tanultatok. A ti lelketek megérezte, hogy mit jelent ez az igazság, ez a világosság a küzdelemben gazdag földi életben. Bennetek erjedésnek indult az a lelki természet, amelyet magatokkal hoztatok a földre: ez az erjedés pedig időről-időre felszínre hozza azokat a tisztább és igazabb elhatározásokat, amelyekkel időről-időre hozzákapcsoljátok magatokat az igazhoz, a jóhoz, és elhatározzátok, hogy azt követitek, hogy azt az életetekben valóssággá, bizonyossággá teszitek.

Ezek az érzések, mint tiszta, fénylő aranypor úgy lepik be a lelketek legfelső rétegét. Ebben az ünnepi ruhában látunk mi most titeket, embertestvéreim. A mi lelkünknek nagy, gazdag jutalmazása ez: áldás ez a mi munkálkodásunkra, amelyet Istentől nyerünk jutalomképp, mikor azt látjuk, hogy a mi fáradozásunk nem esett hiába, mert a ti lelketek időről-időre felölti ezt az aranyporral behintett lelki ruhát, és ti örömteljes ünneplő énekléssel magasztaljátok a feltámadott Krisztust, s a lelketekben szorosabban hozzákapcsolódtok azokhoz az igazságokhoz, amelyeket mi adunk nektek, amelyekkel mi kínáljuk meg a ti lelketeket, hogy táplálkozzatok belőlük, hogy átalakulhassatok, megtisztulhassatok és megigazolhassatok. Öltözködjetek fel minél sűrűbben ebbe a lelki ruhába, hogy így együtt, kéz a kézben, szív a szívhez, lélek a lélekhez simulva, mint egy megértő kis csoportot vezethessünk a mi Urunk lábaihoz, s megmutathassuk Neki, hogy íme Urunk, itt vannak azok, akiket reánk bízál; egy sem veszett el közülük, mert a te életednek és halálodnak érdeme olyan erős volt, hogy megmentetted őket. Íme, megmentetted őket a szakadékokból, a mélységekből, a tévelygések útjáról, és ők a tied kívánnak maradni mindvégig, az örökéleten keresztül.

Ha az ember valamely világban élni akar, valamely világban valamit meg akar szerezni, benne munkálkodni akar, meg kell tanulnia annak a világnak szokásait, annak a világnak a törvényét, annak a világnak az igazságát, és élnie kell benne; a cselekedeteit, gondolatait, érzéseit azokhoz kell irányítania, s úgy kell kiképeznie, hogy elérhesse azt az eredményt, amely célból odafáradt. Testvéreim, először ide vezetlek titeket, ebbe a világba; a küzdelem világába, a látszatvilágba, a múlandóságba, ahol nincs állandó helye sem a jónak, sem a rossznak, mert minden jót követ egy kisebb vagy nagyobb értékű jó, és minden rosszat követ egy jobb, vagy egy kevésbé rossz képződmény. Ami következik, azt az ember részben a múltakból nyeri a maga tanulságára, azt alakítja át jobba vagy rosszabbá; részben pedig magával hozza a lelkében lévő megvalósított természetet, igazságot, gondolatot, és megtelíti vele az életét, s átalakítja, átformálja azt. Így nincs semmi állandóság ebben a világban, amelyben ti éltek, mert ez a változások világa; nincs egyetlen pont, nincs egyetlen hely, idő vagy állapot, amelyet a földi ember maga is meg kívánná örök időkre rögzíteni, mert érzi és tudja, hogy itt semmi sem tökéletes, semmi sem éri el azt a fokot, amelyet lelkében a jóról, mint kívánatosról, mint boldogítóról kialakított. Testvéreim, *ide, a változások világába vagytok küldve azért, hogy a meglévő rosszat a kevésbé rosszal, a kevésbé rosszat a jóval a jót pedig a jobbal felcserélhessétek.* Nem szabad tehát egy helyben megállnotok, hanem keresnetek-kutatnotok kell a nagyobb igazságot, a több szeretetet, a több jót, az igazabb boldogságot, mint amiben eddig részettek van, tudván azt, hogy itt ezen a földön a maga abszolút értékét semmi nem mutathatja ki, nem rögzítheti le, mert minden perc után másik következik, amely meg hozza a kitermelt állapotot, a kikristályosodott igazságot és fokozott világosságot. A mi Urunk, aki ide a mélységbe alászállt, hogy megszabadítsa a száműzötteteket, lehozta a Mennyek igazságát, és lehozta azt az örömhírt, hogy az Isten: Szeretet, Isten a mi Atyánk, Isten az, aki megkeresett minket, Isten az, aki visszahív, aki segít, aki nem hagy el minket; Isten az, aki Krisztusban, a Szabadítóban lehajolt hozzánk, és velünk marad a világ végezetéig, hogy „*valakik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem örökéletet nyerjenek*” az ő ingyen való kegyelméből, az ő szeretetéből.

„*Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért*”. A mi Urunk

odaadta az ő életét, az ő mennyei, boldog életét, hogy leszállhasson a mélységbe; felvette rétegenként a halálnak, a mozdulatlanságnak, a sötétségnek, a látszatos igazságnak, a látszatos jónak a ruháját; felvette rétegenként a testet; az Ige, az Isten Lelke, a világot fenntartó tényező, erő és hatalom testet öltött, és a mi Üdvözítőnké lett, akinek neve Jézus, a szeretet Fia, a szeretett Fiú. Ő lett a mi Megváltónk, Szabadítónk ebben a testben, a szeretett Fiú testében, a Szeretet Fia, az Isten Fia testében. Ez a test, amely éppen úgy burkot képezett körülötte, mint bármely más földi halandó körül, a fejlődéssel, a növekedéssel fokról-fokra áttisztult, átvilágosodott, úgyhogy *ez a test, az anyag, a kifejezési forma lassanként immár nem test volt, hanem lélekké vált*, a lélek csatornájává, helyesebben minden parányában lelki testié, amely a földi ember előtt szinte hihetetlen és elgondolhatatlan közvetítéseket tudott elvégezni a föld és a mennyek közt. Ez a burok, az Isten Lelkének ez a burka a mennyei áramlatnak közegévé, összekötő kapoccsá vált a földön testet öltött emberszellemek és a mennyei Hatalmasságok közt. Ezt a kapcsolatot azért rendelte így el az Isten, hogy ezáltal az elveszettekhez hozzáférhessen, az elveszettek után lenyúlhasson és felemelhesse őket Magához. A szeretetnek legnagyobb áldozata, a szeretetnek legnagyobb tevékenysége ezen a testen keresztül történt meg. És *ez a test, a mi Urunknak teste itt maradt a világon, az e világot befogó éterkörben; ez a test milliárd és milliárd atomra oszolva átformálja, átalakítja a természetet*; és ma is, és mindaddig itt munkálkodik e világban, míg azoknak száma betelik, akik az üdvösségre el vannak hívva. Mint ahogy az ember testének sejtjei időről-időre megújulnak, és átalakulnak — *mert hiszen elhalnak, újraszületnek, továbbképződnek* — úgy változnak és alakulnak a lélek sejtjei is. A lélek sejtjei pedig életelemüket abból az életből meríthetik, amely élethez természetileg közelebb vannak.

Minden test, minden gondolat és érzés, minden életforma más és más alakulatot nyer aszerint, amilyen fokozatra emelkedik, ahová vonzatik az által a törvény által, amelyet Isten végtelen hatalmával és bölcsességével igazgat, hogy minden életparány elnyerhesse azt a kapcsolatot, amely újra a tökéletességhez, a jóhoz, az igazhoz köti, hogy életének vágya, életének célja Istenben kiteljesedhessék. Minden életparány várja ezt a kiteljesedést; egyedül az emberszellem volna hát az, amely ebből a törvényből kimaradt volna? Egyedül az emberszellem volna az, amelyre nem volna hatással ez a törvény, ez a vonzó hatalom? Egyedül az emberszellem volna kihagyva Isten szeretetéből? Nem! Ha a legkisebb parányra is gondja van a szerető Istennek, mennyivel inkább gondja van azokra, akik az ő Lelkétől születtek, ha a szabadakarat folytán el is fordultak Tőle, ha a tévelygések útjára léptek is, és tévelygésük folytán megteremtették is maguknak a szenvedések világait, a gyötrelmek és csalódások állapotait. Ezek az elfordult szabadakaratú lények is Isten gyermekei!

Ezek Istennek, az ő szerető szívének mély és nagy bánatára mindaddig tévelyegtek és tévelyegnek, míg meg nem hallják Atyjuknak hazahívó szavát, mindaddig, míg meg nem tudják, merre forduljanak, hogyan, miképp cselekedjenek, hogy a lelkük kielégülhessen, és a vágyuk beteljesedhessék. Bűnösök és tévelygők; de tévelygésükben magukban hordozzák azt a vágyat, amely őket — bármilyen hosszú legyen is a tévelygésük ideje és állapota, bármilyen kínzó legyen is a csalódás, amely a lelkükben mindjobban és jobban elhomályosítja az égi haza képét és emlékét — egyszer mégis csak figyelmessé teszi arra a hangra, amely őket hazahívja. *Ez a hang, ez a hazahívó szó a mi Urunkban, Megváltónkban testté vált*, az emberekhez szólt, szól, és fog szólni mindaddig, ameddig be nem zárulnak a mennyek kapui, és az Atya hazahívja azokat a tékozló fiúkat, akit; immár elfelejtették, hogy milyen boldogok voltak az ő Atyjuk házában, a tisztaságban, a szeretetben, a tökéletességben. A mi Urunk leszállt a földre, e világba jött, de ez a világ nem ismerte meg őt. Az eltévelyedett lelkek csoportjainak egyetlen gondolatuk, egyetlen céljuk tévelygéseiknek fokozása, a gögben, a hatalomban, az egymás eltiprásában való kielégülés, a gyűlölet, az önzésben való önmarcangolás és egymás gyötrése, szenvedtetése. Ebben élnek ki magukat azok a lelkek, akik elfeledkeztek a lelkükbe írott törvényről, az Isten szaváról; ebben élnek ma is, és ebben is

halnak meg, mert hiszen a bűnnek zsoldja a halál. De a bűn nem élhet, nem terjeszkedhetik mindvégig, mert amint a lélek előrehalad a gonoszságban, úgy halad előre a halálban, a dermedtségben, a megsemmisülésben. És mégis ebben a megsemmisülésben, ebben a dermedtségben hányan vannak, akik a földön, a múlandóság világában újra meg újra a tévelygéshez, a bűnhöz nyúltak hozzá, mint szabadító erőhöz, és mindennel megpróbálkoztak, hogy a lelkük vágyát kielégíthessék! De minden egyes próbálkozás csak nagyobb fokú dermedtséget, csalódást, fájdalmat és gyötrelmet eredményezett.

Hány lélek várja a sötétségben, a lelki nyomorúságban a szabadítást! Hány lélek van a kétségbeesés mélységében, akiket a saját gondolataik, törekvéseik, elgondolásaik juttattak oda, mert mindjobban megfosztották magukat azoktól a kiengesztelésre vezető igazságoktól, amelyek itt ezen a földön, a változások világában, mint Isten napja sugároznak alá azokra a sötét állapotokra és helyekre, ahová ők önmagukat száműzték a bűnnek, a tévelygésnek szeretésével és az ahhoz való ragaszkodással! De a mi Urunk megszületett, itt járt; és bárha a bűnös világ nem ismerte fel őt, Ő az ő szeretetét nem vonta vissza, Ő engedelmes maradt mindvégig, a keresztnak haláláig; Ő mindvégig szeretetet osztott, szeretetet sugárzott szíjjel. Ez a szeretet magához vonta e világot és az e világban lévőket, hogy akiknek lelkében ez a szeretet visszhangra talál, megismerjék Őt mint Isten Fiát, Isten küldöttjét, megismerjék Őt azokról az Igazságokról, amelyek felbontják a tévelygések összekuszált igazságait: az önzés, a gyűlölet, a gőg, a testiség, a hazugság, az érzékiség, a bálványimádás, a kétségbeesés igazságait. Az ő igazsága feloldja ezt a sűrűséget, ezt a sötétséget, és mennyei világossággal árasztja el, mert ebből az igazságból, mint Istennek hajlékából hangzik Istennek üzenete, Istennek hazahívó szava, a bűnbocsánatnak, a kiengesztelődésnek szava: „Megbocsáttatnak a te bűneid; ember, térj meg a te Istenedhez, és te az én népem leszel, ti az én fiaim és leányaim lesztek. Hallgassatok az én szómra, kövessétek az én törvényemet, amely egyetlen szóból áll: *szeretet*.”

Ez az egyetlen törvény, amely minden sötétséget világossággá, minden szomorúságot vigasztalássá, minden keserűséget örömmé változtat át. Isten törvénye, Isten gondolata, Isten érzése, Isten, hazahívó szava hangzik mindannyiszor, valahányszor; szeretet egy-egy lélekben visszhangra talál, és cselekvésre indítja azt; amikor egyik ember megérti a másikat, egyik érző lény a másikat, és annak nem szenvedésére, gyötrelmére és fájdalmára akar lenni, hanem a boldogságát munkálja az életével, beszédével és cselekedetével. *A szeretet az emberi lélek fejlettségének fokmérője*, amely megmutatja, hogy ki mennyit haladt előre Isten törvényében, ki mennyire viseli magában Isten képét.

Mert alaktalan tömeg az emberi lélek, ameddig Krisztus kezébe nem veszi a vésőjét, és nem formálja ki Isten képét ebből az alaktalan tömegeből. Emberlélek, akit Krisztus szava megihletett, jöjj és hallgasd meg mit üzen a te Atyád, mit üzen a szeretet Istene a te Krisztusodban, a te Megváltódban, akit a bűn az ember tévelygése és gonoszsága a keresztfára juttatott, akinek a vállára rakták minden gonoszság eredményét a keresztfában, de amelyet Ő azzal az alázatossággal, türelemmel, megadással és szeretettel hordozott, mint aki tudja, hogy mindez most hiábavalónak látszik ugyan, de eljön az idő az örökkévalóságban, amikor minden lélek feleszmél bűneire, hibáira, tévelygéseire, és keserű könnyeket hullatva megtalálja Őt, a Szeretetet, és eléje roskadva bűneinek bocsánatát kéri, fölmentését kéri az igazság törvénye alól. Mindenkire eljön az idő, amikor belátja, hogy akármerre fordul, akármelyik ajtót nyitogatja is a természettörvényben, mindenünnen szenvedés, fájdalom és csalódás fogadja. Egyetlen út, egyetlen ajtó van csupán, amelyet ha megnyit, a szeretettel találkozik, az áldozatos szeretettel, a kegyelemmel, a szerető Isten segítő és támogató kezével. Minden léleknek rá kell erre eszmélnie, és minden léleknek meg kell térnie, És akik ma még a bűnben vannak, akik ma még hangosan a világba kiáltják bele tévedéseiket és bűneiket, akik még a veszedelemben élő örömeiket hajszolják, azok is okvetlenül belejutnak abba az áradatba, amely egyre mélyebben és mélyebben viszi őket bele a kétségbeesés, a

megsemmisülés fekete habjaiba, messze az élettől, az élet lehetőségeitől, az élet örömeitől. Egyetlen léleknek sincs menekvése, aki a maga erejében, a maga tudásában bizakodik, és a maga okosságával akarja az életét és sorsát alakítani. Mindenkinek meg kell térnie, mindenkinek oda kell kikötnie, hogy elfogadja Isten segítő kezét, mert mindenkinek éreznie kell, hogy ha nincs aki őt fenntartsa, akkor elsüllyed, lesüllyed az élet fekete habjai közé, ahonnan nincs menekülés.

Ha látnátok azokat, akik hit nélkül költöznek el e világból, akik nem hittek, vagy ha hittek, a hitük a közömbösségbe fulladt, milyen szánalmas helyzetben vannak! Amikor elkövetkezik a vég, amikor a testtől meg kell válniuk, és amikor látják maguk előtt bűneik, tévelygéseik következményeit, látják az igazság világában feljűk közeledni azokat a gonosz eredményeket, amelyekre nem számítottak, milyen kétségbeesetten tiltakoznak, milyen kétségbeesetten ragaszkodnának a múlandó élethez, még a múlandó élet szenvedéseihöz is! Mert a hit nélkül való étel a síron túl borzasztó és üres, mert nincs változás, nincs elmúlás, nincs valami újnak, valami következendőnek várása, és így nincs reménykedés sem a sors, az állapot megváltozásának lehelőségére nézve. Azért ti, testvéreim, akik már itt ezen a világon, a változások idejében és állapotában meghallottátok az Úr szavát, és kinyitottátok szíveteket azoknak az igazságoknak befogadására, amelyeket az Ő ajkáról hallótok, és a lelketeket megtöltitek vele, s a lelketek érzéseivel, reménykedésével az élő Istenhez kapcsolódtok, akik megismertétek a Krisztust, a Megígértet, aki eljövendő volt, akik lélekben befogadtátok Őt, s az ő igazságának helyet adtatok a lelketekben, és felkínáltátok magatokat Neki, akik engedelmesen az ő tanácsain jártok: *ti a legjobbat választottátok*. Az élet eredménye, az élet gazdagsága a változások világában a tiétek, mert ez a világ elrohanó napjaival, óráival, perceivel elmúlik felettetek, s elviszi magával azokat az örömeket, bánatokat és szenvedéseket, amelyeket itt ezen a földön éltek át, de azt, amit Ő ír bele a lelketekbe, amit Ő ad nektek feleletül, amit Ő ajándékoz nektek azért a kicsiny értékért, amit ti az ő nevének, az ő igazságának áldoztok, örökre megmarad.

S amikor elkövetkezik az idő, hogy el kell válnotok mindezekről az állapotoktól, ennek az életnek kereteitől, amelybe helyeztetek, kiábrázolódnak előttem a Krisztus; mégpedig nem abban a formában, amelyben itt élt a földön, hanem abban a dicsőséges formában, amelyet ő ezen a földön megszerzett. Ebben a dicsőséges formában áll előttem, és megismer titeket, ti is megismeritek Őt, s Ő elvezet titeket az ő országába, az ő hazájába, mert a ti lelketeken olvassa az ő igéjét, a ti lelketeken meglátja a pecsétet, amelyet Ő hagyott itt a földön azok részére, akik hisznek és hiendők lesznek az ő beszédeinek, azoknak az igazságoknak, amelyeket ő hozott a földre, hogy *„valakik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem örökéletet nyerjenek”*.

Krisztus meghalt a mi bűneinkért, a föld bűnéért, tévedéséért. A föld bűnéért, mert hiszen a föld át meg át van itatva, a föld egész természete át van szöve a tévelygéssel, a bűn gondolatával, azzal a téves iránnyal, amely irányt az eltévelyedett szellem a Paradicsomból való kiűzetése alkalmával választott. Ebben az irányban halad ez a világ. Azért mondja az Úr, hogy nem veheti ki a világból azokat, akik e világéi, hanem csak azokért jött, akik hisznek Benne. Ezeket igenis kiválasztja a világból, és együvé vezérli egy gondolatba, hogy amikor eljön e világnak ítélete az igazság szerint, amikor beteljesedik a végzet, amikor betelik a pohár, és a természettörvény eléri azt a pontot, ahonnan már tovább nem bukkat mélyebbre, akkor elválasztódnak azok, akik e világéi, azoktól, akik Krisztuséi. *Nem az utolsó pillanatban, nem az utolsó percben, nem a beteljesedés napján választódnak el, testvéreim. Ez a kiválasztódás folyton tart.* Ez a kiválasztódás teszi szükségessé az elrohanó napokat, éveket, évszázadokat; ez a kiválasztódás az, amely megteremti az emberi lelkeknek a szenvedéseket, gyötrelmeket, csalódásokat, és az időleges nagy örömeket, győzelmeket. Mert minden léleknek el kell érnie egyszer vágyainak beteljesedését, minden léleknek el kell érnie a maga örömét, vágyát, és ebből a beteljesedésből kell levonnia a tanulságot, ebből a beteljesedésből

kell merítenie azt az igazságot, amely ezentúl új irányt szab a lelke haladásának.

Akik még e világ szerint élnek, akiknek lelkében az ilyenféle vágyak még annyira élénkek, hogy küzdelmükbe kerül az elhatározás, hogy vajon e világ igazságához, a hatalomhoz, a jóléthez, ahhoz a múlandó boldogsághoz kapcsolódjanak-e, amely egy pillanatra talán kielégíti a lelkük vágyát, vagy pedig lemondjanak, mivel megismerték a Krisztus igazságát, azt a szeretetet, amellyel Isten hívja Magához azokat, akiket Krisztus az ő igéjével egybegyűjtött: azok még választás előtt állnak, amelyen eltévedhetnek. Akik még kihasználják azokat az előnyöket — a maguk kárára — amelyekkel nekik e világ kedveskedik, akik még nem veszik fel Krisztus keresztségét, hanem azt mondják: „majd holnap megtérek, majd azután veszem fel a keresztet, majd azután cselekszem igazságosan, ma még az én lelkemnek örömét keresem, ma még a világ útját járom, mert ez az én lelkemnek boldogságot és örömet okoz”; az ilyen lélek nem tudja, hogy az a csalóka öröm, az a forma, az a keret, amely a maga örömét kínálja, az ő próbája. Az Úr eléje adja a tele poharat meg az üres poharat. A tele pohárban Krisztus áldozatának vére van, a másikban pedig a világ örömei, ő kiüríti a világ örömeinek poharát, és a lelke szegény marad, mert nem telítődik meg az örökélet értékeivel; nem veszi fel Krisztus pecsétjét; és így, amikor elkövetkezik a próbaidejének a vége, a múlandóság elveszi tőle mindazt, amit ajándékozott, s ő az örökkévalóságnak nem tud mivel fizetni, mert nincs rajta a Krisztus pecsétje, a lelke nem öltözködött fel mennyei értékekkel, s azért könnyűnek találtatván, elsöpri őt az igazság törvénye. *Ilyen kicsiny félrelépés pecsételi meg az ő örökéletének sorsát.*

Ha azonban a lélek idejében észrevette, hogy rosszul választott, ha idejében kegyelemért könyörög, az isteni kegyelem figyelembe veszi ezt, és új próbát ad neki, új testöltést mindazoknak az előnyöknek a megvonásával, amelyek megtévesztenék, s ekkor mindazoknak az előnyöknek az árnyképeivel kell megküzdenie. Ha hatalmas volt, ha gazdag volt, ha előkelő, ha befolyásos volt, akkor szegénységben; ha egészséges volt, betegségben; ha emberek felett uralkodott, akkor az elnyomásban kell végigélnie az életet, és mindazokat a hátrányokat, amelyeknek előnyeit élvezte, le kell küzdenie. Újra két pohár közt kell választania: hogy vajon nem irigyl-e azokat, akik az élet napfényes oldalán sütkeznek, vajon engedelmes tud-e lenni az igazságosoknak és az igazságtalanoknak, akik hatalmaskodva felette vannak, vajon hűen és becsületesen elvégzi-e a feladatot, amelyért csak dorgálás és korbácsütés jár még akkor is, ha jól elvégezte; vajon magába tér-e a lélek és belátja-e, hogy mindez csak álom, mindez csak káprázat?! És ragaszkodik-e az örökkévalóság Istenéhez, keresi-e azt az igazságot, amely megbékélteti a szegényt a gazdaggal, az elnyomottat a zsarnokkal, s irgalmas tud-e lenni azzal szemben, aki őt bántalmazta?! Mindezek olyan végletek, amelyekbe a lélek önmaga sodorja bele önmagát. Boldog az, aki a középúton haladva, vagy az élet bármely oldalán, a napsugaras vagy az árnyékos oldalán haladva is megtalálja az egyetlen igazságot, a kiengesztelő és mindent újjáteremtő isteni igazságot: a szeretetet, a mindennel megbékéltető, mindent összeolvasztó nagy igazságot, az Isten igazságát, amellyel megtérésre hívja az életnek mindkét oldalán haladó emberszellemeket, és együvé gyűjti az ő világába, az ő szeretetébe, az ő kegyelmébe. Azt mondja nekik Ő: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megterhelteket, és megnyugosztalak titeket.” Mert minden léleknek meg kell találnia a megnyugvást Istenben, az Isten igazságában. Az élet minden formája, minden káprázata elenyésző, értéknélküli ígézet, csupán egy az igazság; s kérdés, hogy a lélek megtalálja-e azt, ami az ő üdvösségére való: az Istenben való igazságot?*

Ha megtalálta Krisztust, ha alázatos tanítványul Krisztus lábaihoz telepedik, és hallgatja az ő igéjét, akkor megnyugszik és megelégtetik, mert feltárul előtte az a másik világ, a maradandó, az örökkévaló, amelyben minden öröm valódi és igaz, amelyben minden ajándék, minden előny Isten kegyelméből való. Erre az ajándéokra vágyódva igyekszik azután a múlandóban mindazt a munkát, mindazt a feladatot elvégezni, amelyet neki az élet napról-napra, pillanatról-pillanatra, mint elvégzendőt felkínál, és mint elvégzendőt, mint szükségeset

kitűz. Ha az ember ezt megtalálta, és a lelkében mintegy átalakulva a hit által megkeresi az ő Istenét, és Krisztusban mindazt megtalálja, amire a lelkének szükség van. *akkor megnyílnak előtte a titkok és csodák, a szent misztériumok, és Isten Lelke mindenre megtanítja, amire szüksége van, hogy ebben a bizonytalanságban, ebben a káprázatban tájékozódni tudjon.* Egy ilyen tájékoztató igazság számotokra, testvéreim, a szellemhit. Ha semmi egyebet nem tudtok is, csak azt, hogy akik itt éltek testben és meghaltak, azok tovább élnek, és ha semmi mást nem tudtok is, csak azt, hogy azoknak élete aszerint fordul kedvezőre vagy kedvezőtlenre, ahogyan éltek és ahogyan Isten szavát megvalósították, s az Isten törvényét az életükben igazsággá tették: akkor ti eleget tudtok ahhoz, hogy megtalálhassátok azt az irányt, amely titeket a boldogság világába vezet. Ha azonban ezeken felül még azt is megtanultátok, hogy Krisztusban az Isten hajolt le hozzátok, hogy Krisztusban segítséget, támogatást találjatok, hogy Krisztus mindvégig veletek van és a szíveteket, lelketeket átalakítja: akkor megtaláltátok annak a szent és a nagy titoknak a magyarázatát, hogy bárha Krisztus meghalt a keresztfán kínos, gyötrelmes halállal a bűnösökért, de a Benne testet öltött szeretet itt él és cselekszik köztelek napról-napra, percről-percre, figyeli a ti szívetek átváltozását, a ti szívetekben az ő igazságának kialakulását. S akkor éreznetek kell, hogy a mennyország sem északon, sem délen, sem keleten, sem nyugaton, sem felettetek, sem alattatok nincsen, hanem itt van bennetek, köztetek; a szeretetben. És ha itt van köztetek, akkor csak ki kell nyújtanotok a kezeteiket, csak ki kell tárnotok a szíveteket, csak le kell vetkőznötök a bűn emberét, a ti bűnös kívánságotokat, és meg fogjátok hallani Krisztus szavát a telketek visszhangjában, amely ott úgy csendül meg, mint a feltámadás harangja: *„Én vagyok a feltámadás és az élet; aki énbennem hisz, az ha meghal is, él”*.

Ha ezt halljátok a lelketekben, és valósággá teszitek az életetekben, akkor a feltámadott Krisztus él és cselekszik bennetek, a feltámadott Krisztus irányítja a szívetek érzéseit, s napról-napra, percről-percre mindjobban kiábrázolódik bennetek a Krisztus; nem szavakban, nem cselekedetekben, nem „érdemekben”, hanem abban a szent örömben, hogy Isten nem hagyott el, hanem megkeresett, felszedett a bűnök országútjáról, és felemel titeket az örökkévalóság világába, hogy azt valósággá tegye a ti életetekben. Így a ti bűnös hajlamaitok, amelyek a megsemmisülést hoznák számotokra, megszűnnek. Mint ahogy az ember sejtvilága időről-időre kicserélődik, úgy a ti lelketek milliárd és milliárd atomja is meghal a gonosznak kívánására, az igazságtalanság befogadására, s a bennetek élő Krisztus élő és örökéletre elhívott lelki természetet alakít ki bennetek. *És így ti már ebben a múlandó életben átbabosodtok, átkészültök arra az örökkévalóságra, amely a ti részetekre a hazatérő tékozló fiú számára szerzett lakomának felel meg, mert örömtök lesz az Atyával, a szeretet Istenével való találkozás felett, aki megbocsátja vétkeiteket, meggyógyít benneteket tévelygésetekből, átalakítja a lelketeket, és ti átmentetek a halálból az életre.* Amikor pedig elkövetkezik múlandó életetek vége, roskadozó földi testetek, amely addig a tevékeny lelket magába zárta, mindjobban elgyengül, az utolsó nap aláhanyatlik, s a halál sötét árnyéka lebben meg a szemeitek előtt: akkor a ti lelki szemeitekkel, amelyek megnyilatkoznak, meglátjátok az eljövendő élet nagy, fényes ígérését megvalósulni, mert a feltámadott Krisztus kialakul ebben a világban, és vár titeket azokkal a megvalósított igazságokkal együtt, amelyeket itt a múlandóban napról-napra épített a lelketekben.

És mindezért mit adtatok? Csak a ti lelketek engedelmességét és alázatosságát. És ti Krisztussal együtt meggyőztétek a világot, meggyőztétek a halált, mert a halál nem az a rémes ellenség többé, hanem szelíd, fehér angyal, aki a lelketeket kibontja a testnek elhervadt és összeesett burkából, és megszabadít titeket, hogy előhívjon a tökéletesebb, jobb, igazabb, örömteljesebb életre, amely nem múlandó többé, mert Isten ígérete a hívők számára *„ma és mindörökké ugyanaz”*. Tehát *elvéttetik romlandó test, és feltámad romolhatatlan*” amely halált nem lát. Idejében kell azonban elvetni, mint ahogyan a magot is annak idején kell elvetni. Így a ti életetek múlandó napjaiban vessétek el a ti múlandó testetek kívánságát, a

testnek kedvező örömeket, a testnek kedvező előnyöket, s tegyétek a feltámadott Krisztus világát uralkodóvá az életetekben, mert hiszen ő életét adta miérettünk, hogy megmentsen minket a haláltól, és az örökélet részeseivé tegyen.

Ti is siessetek tehát, testvéreim, ameddig még a mulandóban a nap felettetek van, ne akkor, amikor már leáldozott felettetek, ne akkor, amikor már érzitek a halál fagyos leheletét, mert akkor már késő. Hanem akkor, amikor még az élet teljében vagytok, amikor még a lelketek a tiszta és igaz érzésekben ki tudja váltani azt a szent hevületet, amellyel az egész lelketek érzését, ragaszkodását odaadhatjátok az Úr oltárára, és ezekkel az érzésekkel kapcsolódhattok Hozzá a magatok szent felajánlásával: „Uram, vedd az én lelkemet a te birtokodba, végy az én lelkemben is lakozást, és támaszd fel az én lelkemet is, és vezess engem az örökkévalóságba, a te hazádba, ami Atyánkhoz, Istenünkhöz, Ámen.”

Azt mondja az Úr: „Ez az én testem, amely érettetek megtöretik; ez az én vérem, amely sokak bűneinek bocsánatáért kiontatik; vegyétek és egyétek, mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital”; és: „valaki nem eszi az én testemet és nem issza az én véretem, nincsen annak élete”. Azért ti is, testvéreim, az Úr halálának emlékezetére vegyétek az ő testét, amely tiérettetek és miérettünk is megtöretett, és vegyétek a pohárt, amely az ő vérével, az ő kiontott vérenek emlékezetével van megtöltve, és igyatok abból mindnyájan, hogy ebben a hitben, ebben a szent igyekezetben, ebben a szent odaadásban, az ő szent áldozatának erejében egygyé lehessetek, hogy Ő kitölthesse rátok az ő Szentlelkének erejét és világosságát, hogy az titeket összetartson, egyformán megtelítsen azzal az erővel és világossággal, amely az ő akarata szerinti cselekedeteket, gondolatokat és érzéseket alakítja ki a lelketekben, hogy — bár ti ennek, az egységnek külön- külön egyedei vagytok — egyek lehessetek annak a szent és nagy titoknak megértésében, amelyet ő adott a világnak, ő adott nektek, és amelyet ő cselekedett értetek, hogy nektek szabadulást és váltságot teremtsen a bűntől, a haláltól, a kárhazattól, a gyötrelemtől. Mert „nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért”, és ő az ő életét, az Ő testét, az ő vérét adta oda, hogy amikor e világ megtér az ő gonoszságainak és tévelygéseinek útjáról, ebben a testben és ebben a vérben megtalálhassa megigazulását és megtisztulását. Miképp megy ez végbe?

Mint ahogy az előbb mondtam: Krisztus teste az Ige teste. Az Ige testet öltött, és Krisztus teste nem maradt a koporsóban, nem rothadt meg, hanem életté változott: mivelhogy a rothadásnak, a bűnnek, az enyészetnek semmi köze sem volt hozzá, tehát a feloszlás törvénye nem érvényesíthette hatalmát az Ő testével szemben. Az átváltozás feloszlás törvénye felett ő, az Élet Királya uralkodott, és uralkodik is mindörökké. Valakik eszik az ő testét és isszák az ő vérét, az élet kútfeje csörgedezik azokban, azé az életé, amely az örökélet cselekedeteivel tölti meg e mulandó világot, hogy az örökélet cselekedeteivel — amelyeket e világra kiáraszt - megfoghassa azokat a tévelygő lelkeket, akik veszendőbe mennek, akik a bűn útján járva megtagadják az életet, megtagadják a szeretet cselekedeteit és cselekszik a bűnt, a gonoszszágot. Az Életnek a teste, az igének teste a természettörvényben átalakító, feltartóztató, és új irányt parancsoló hatalmánál fogva emberek, szellemek, lelkek sorsát változtatja meg, irányítja más útra, feltartóztatja őket a bűnben; és valakik az élet könyvébe beírva találtnak, azok többé – akárhogyan akarnának - nem cselekedhetnek másképp, mint ahogyan sorsukat ez a hatalom, az életnek a parancsoló hatalma irányítja; ez pedig mást parancsol, mint amit az ember a maga balga értelmével és szűkre szabott elgondolásával alakít ki a maga részére. Így történik, hogy megtéretlen emberek járnak a bűn útját, haladnak előre az úton a veszedelem felé, és egyszer csak szemben találják magukat a titokzatossal, a kiismerhetetlennel, a szellemvilággal és a szellemvilág igazságaival. Azután hiába akarják a gonoszt: visszatáncorodnak, mert ez a láthatatlan kéz nem engedi őket vesztükbe rohanni, megállítja őket, más irányt mutat nekik, ahogyan nektek is mindegykötöknek más irányt mutatott, mint amit a véretek ösztöneivel kerestetek. Honnan van ez a hatalom, honnan van ez a hatalmas beavatkozás? A jónak, az igaznak, a szeretetnek törvénye írja ezt elő. És az ember,

ha Krisztus szolgálatába áll, az ő eszközévé válik, mert Krisztus testének. Krisztus Lelkének, az Ige szellemének csak egy paránya érintse is meg azt a holt életet, amely a kárhozat felé siet, felgyújtja, és hatalmasan égő *tűzzé* változtatja azt a lelket Isten szeretete; ezzel a szent tűzzel felgyújtja, s megállítja a romlásban, a süllyedésben a kárhozatba induló világot. Krisztus Lelke megtisztítja az ember lelkét a gonosztól, átalakítja az erőket, átformálja a szíveket, és a jónak eszközévé, hordozójává teszi. *Valakik azonban az Úrnak szentelik magukat, szükséges, hogy azok az ő földi, emberi életükben ennek a szent ügynek, ennek a szent célnak és ennek a szent iránynak szolgálatában munkát vállaljanak.* Mit, hogyan, miképp, azt az ember ne kérdezze; a Gondviselés kezében vagyunk mindnyájan, Isten szeretettörvényének kezében, az ő irányítása szabja meg, hogy kinek hol és mikor mit kell cselekednie, öntudatlanul is eszközévé válik a lélek azoknak a hatalmas, a végzetet irányító kezeknek, amelyek a világ és az emberlelkek sorsát irányítják.

Nagy és hatalmas az a feladat, amelyet az idők végezetéig el kell végezniük azoknak, akik az Úr szolgálatába álltak és állnak. Meg kell tagadniuk önmagukat, fel kell venniük a keresztet, hogy Ők is hozzájárulhassanak a nagy munkához. A ti lelketeknek is át kell hatódnia azzal a törvénnyel, azzal a mennyei szent természettel, amely alkalmassá tesz benneteket arra, hogy Krisztus kezében eszközök lehessetek. *Aki erre nem tudja a lelkét elhatározni*, akinek még e világ igazsága vonzóbb tényező, mint az Isten igazsága, az ne vegye fel az úrvacsorát, az maradjon távol, és várja meg, míg a lelkében indítást érez, hogy felvehesse. Csak szent elhatározással, szent odaadással, szent összekapcsolódással lehetek egygő, mert hiszen ti tudjátok, *hogy Isten és az ő szent angyalai titeket folyton szemmel kísérenk*, és hogy nemcsak az e világban, hanem a láthatatlan világban lévők előtt is úgy jártok a ti aranyporral behintett ruházatotokban, mint fénylő világosságok, akik a sötétségben és a félhomályban időző szellemek előtt a világosságot képviselitek. Tehát a ti cselekedeteiteknek, érzéseiteknek, elgondolásaitoknak fényleniük kell, hogy ezeknek a sötétségbe világosságot sugározhattok. Ti, akik itt a szellemvilág kapui előtt álltok, különösképp erre vagytok hivatva; ezért kaptok meggyőződések, ezért kaptok bizonyosságokat, hogy ennek a két világnak megszgyénjén állva olyan irányt mutassatok, amely tielőttetek is, a múlandó világban is, meg az örökkévalóban is az igazság felé mutat. Mert ti nem egy, sem kettő, vagy három előtt álltok, hanem ki-ki az ő lelki természete szerint talán százak és ezrek előtt, mint mozgó fénypontocska, akire ezek a szellemek feltekintenek. Azért nem játék ez; és az ember ne válasszon könnyelműen olyan feladatot, amire mint ember még gyengének érzi magát; hanem mindnyájan egy akarattal határozzátok el magatokat, s mint ahogy említenem, a lelketeket felajánlva Krisztus lábainál, vegyétek magatokra azt a feladatot, amellyel ő bíz meg titeket.

Nemcsak e múlandó életben, hanem az ezt követő életben is feladatot kell vállalnotok és teljesítenetek. Akinek szükséges, és az Úr jónak látja, azt újra elküldi a földre, és annak újra fénylő pontként kell mozognia e múlandó világban, és az Úr rajta a fénylő aranyport megsokszorozza az ő ajándékával; mennyei igazságokat ír a lelketekbe, kibővíti, megnagyítja a ti szentélyeteket, és az ő pecsétjét rányomja a ti lelketekre, hogy az ő folytonos jelenvalóságát, és azt, hogy ti őt mindig meghallhassátok, biztosítsa a ti részetekre mindörökké. Nem kicsiny dolog a szellemvilág kapuja előtt álldogálni, nem kicsiny dolog a szellemvilággal magatokat összekapcsolni! Ez olyan cselekedetekre kötelez, amelyek felemelhetnek titeket; de ha elhibázzátok, ha elhanyagoljátok, és ismét visszatértek a ti múlandó, emberi gyengeségetekhez, akkor sokkal nehezebb és nagyobb lesz a felelősségetek az igazság törvénye előtt, mint ha mindezekről a dolgokról sejtelmetek sem lenne, Azért *„próbálja meg magát mindenki, aki eszik ebből a kenyérből és iszik ebből a borból”*, hogy teljes lelkével és egész szellemi elhatározásával Krisztushoz, az ő igazságához, az ő ügyéhez, az ő munkájához kapcsolódjék mind a múlandóban, mind az örökkévalóban!

Imádkozzunk, testvéreim, a Mindenhatóhoz, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében könyörgünk Hozzád, mindenütt jelenlévő Istenünk és Atyánk! Te lehajoltál hozzánk a mi Urunk, a Jézus Krisztusban, hogy minket megkeress és megtarts, hogy minket a bűnök országútján feltartóztass. Feléd, az örökkévaló Szeretet felé fordítottad a mi tekintetünket, hogy megismerjük azt, hogy nincs senki és semmi, akiben vagy amiben bizakodva magunkat megtarthatnánk, csak egyedül Benned, a te örökkévaló szeretetedben és kegyelmedben, amellyel hozzánk, bűnösökhöz lehajoltál, hogy ismét visszaemelj minket Magadhoz, a te országodba. De mivel tudjuk és ismerjük, és a te igazságod törvényének tükrébe beletekintve látjuk a mi lelki torzaságunkat, látjuk a mi bűnös voltunkat, a mi tökéletlenségünket, s tudjuk és érezzük, hogy semmiképp sem közeledhetünk Hozzád, mert tisztátalanok, gyengék és esetettek vagyunk: azért a te szent Fiad, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében könyörgünk Hozzád: irgalmazz nekünk, bocsásd meg a mi bűneinket, és nézd el a mi hibáinkat: felejtsd el a mi gyengeségeinket és gyarlóságainkat: hajolj le hozzánk, s tisztíts meg a mi lelkünket a tisztátalanságoktól, a bűnöktől, a bűnös kívánságoktól, az elhamarkodott ítélkezéstől. Nyisd meg a mi lelki szemeinket, hogy sötétséghez szokott tekintetünk be ne záruljon a világosság előtt, hogy megláthassuk a te végtelen irgalmasságodat, és magunkba térve kicsinyek és alázatosak tudjunk lenni, amikor Hozzád szólunk, amikor Előtted térdre borulva könyörgünk. hogy mindazt, amit Te nekünk adtál, a mi lelkünk legnagyobb értékénél: és életünk egyetlen céljának tekinthessük és a mi kicsiny, múlandó életünkkel szemben mint a legszentebbet, a legtisztábbat, a legfénylőbbet, a legsugárzóbbat láthassuk, és mindenkor a lelkünk legnagyobb hálaájával és odaadásával borulhassunk le az előtt a kegyelem előtt, amelyet nekünk adtál, amikor minket megkerestél a sötétségben, a bűnökben, a tévelygésekben.

Elénk álltál, kegyelemnek Istene, és nem engedted, hogy a mélységben továbbhaladhassunk, hogy belezuhanjanak a kárhozatba. Elénk álltál a te irgalmassággal, és feltartóztattál minket, hogy el ne vesszünk, hanem felismerjük a te irgalmasságodat, és elfogadjuk a te kegyelmedet, s a felénk nyújtott segítő kézbe belekapaszkodva s a mi üdvösségünket, boldogságunkat egyedül Tőled, a te irgalmasságodtól remélve, Benned bízva mindörökké Tőled várhassuk, mert a mi lelkünk bizonyosságot nyert afelől, hogy Te, bár ismertél, láttál minket a bűneink szennyében, a mi tökéletlenségünkben, a mi gőgünkben, elbizakodottságunkban, mégis lehajoltál értünk. Könyörgünk Hozzád, tisztíts meg minket a te irgalmassággal, moss meg bennünket a te szeretetteddel, mint ahogy anyja megtisztítja és felneveli engedetlen, szófogatlan gyermekét. Nevelj fel minket is, Uram, hogy egyszer méltókká lehessünk arra a nagy kegyelemre, hogy minket megkerestél és megtaláltál Oh, légy velünk, végy lakozást a mi lelkünkben, gyűjtsd meg a te világosságodat, hogy örömmel és boldogsággal szemlélhessük mindenkor a te igazságodat, és mindenkor hálaadással emlékezzünk meg a mi Urunkról, a Jézus Krisztusról, akiben bekopogtattál hozzánk. Óh, Uram, gyomlálj ki a lelkünkől minden érzést, minden vágyat, amely minket a világhoz, a bűnhöz, a gyengeséghez, a gyarlósághoz köt; semmisítsd meg azokat, és ültess el helyükbe azokat a szent erényeket, amelyek Előtted kedvesek, és cselekedd velünk, hogy a mi lelkünk ezeknek bőven termő talajává váljék, hogy a mi múlandó életünkben termést mutathassunk fel Előtted, hogy megmutathassuk azt, hogy nem volt hiábavaló a mi Urunknak, Krisztusunknak áldozata, mert a szeretet, a te szent törvényed kikelt a mi szívünkben, és meghozta a termést. Add, hogy ez a termés a te mennyei szérűdbe a te szent angyalaid által összegyűjtve ott legyen a mi részünkre, hogy tápláltassunk a te irgalmassággal, kegyelmességeddel, azzal az örömmel és reménységgel, hogy Te nem hagysz el bennünket, hanem napról-napra, percről-percre elősegíted ennek a termésnek növekedését itt a múlandó életben. Oh, add, Uram, hogy a mi lelkünkbe mélyen belevésődjék a mi Urunk nagy cselekedete, áldozata, és add, hogy mint követendő példát, mint szent eszmét hordozzuk ezt a szívünkben, és mi is a szeretet cselekedeteit cselekedhessük! Távoztasd el a lelkünkől a gyűlöletet, az önzést, a gőgöt, a hazugságot, és mindazt az érzést, gondolatot és vágyat, amely Előtted utálatos és amely

visszatart bennünket attól, hogy bemehessünk abba az örökkévaló hajlékba, amelyet Te készítettél a te kegyelmedből, szeretetedből a mi részünkre. Tisztíts meg minket, Uram, bocsásd meg a mi bűneinket, és szabadítsd meg a mi lelkünket a tévelygéstől, a hamis látástól, hogy a jót ne lássuk rossznak, a rosszat pedig ne kövessük, mint jót világosítsd meg a mi értelmünket, és hasd át a mi szívünket a te Szentlelkeddel, aki tanít, épít és napról-napra megelevenít bennünket abban az igazságban, amelyet Te írsz és Te irtál bele kezdettől fogva a mi szívünkbe. Könyörülő Isten, légy segítségünkre ebben az órában és az egész életben; küldd el hozzánk a te Szentlelkednek erejét, hogy az a csoda, amelyet Te a földi ember számára érthetetlenül adtál, elvégezhesse a mi lelkünkön azt a munkát, amelyet Te akarsz általa elvégeztetni. Tégy minket alkalmassá a te követésedre, a te igazságodnak hordozására, a te törvényednek megvalósítására; tégy minket a szeretetnek tartályaivá, hogy amit Krisztus, a mi Urunk az ő cselekedetével, az ő áldozatával beleírt e teremtett világ természetébe, amit beleírt a mennyekbe — amely lapokat a szent angyalok forgatnak az élet könyvében — ugyanazt a mi lelkünkbe is írja bele, t. i. azt a megmásíthatatlan törvényt, amellyel Te a mindenséget kormányozod, hogy ennek a mindenségnek mi is hasznavehető, számottevő polgárai, a te akaratodnak letéteményesei lehessünk, hogy mindenkor engedelmes eszközeivé válhassunk a te akaratodnak, a te szándékodnak itt ezen a földön; és amikor majd elhívsz bennünket az örökkévalóságba, ott is a te engedelmes gyermekeid lehessünk, akik szeretettel és örömmel várják az ő Atyjuknak rendelkezését.

Könyörülő Atyánk, légy velünk ebben az órában, és nyisd meg a mi lelkünket, a mi szívünket, hogy a te szent Fiadnak, a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak halálával és feltámadásával történt nagy, titkos dolgokat — ha az értelmünkkel nem is tudjuk megérteni — a szívünk örömeivel, a szívünk boldogságával megérezhessük, és méltó vendégei lehessünk a te asztalodnak, amelyet nekünk, bűnösöknek megterítettél. És ha a lelkünket idekapcsoltad ehhez a ponthoz, amelyen a te szent Fiadnak megtöretett teste és kiontott vére emlékezetére kenyeret és bort veszünk magunkhoz a mi múlandó életünkben, add, hogy az ne csak a múlandó testnek, hanem a lelkünknek is táplálására legyen, hogy ezzel megerősödvé hadakozhassunk a mi bűneinkkel, a mi tévelygéseinkkel, hogy azokat a mi múlandó életünkben a te Szentlelkeddel, a te szent erőddel diadalmasan legyőzhessük.

Oh, add, hogy a mi Urunknak teste és vére a mi lelkünkben élő, eleven erővé váljék, és új törvényt írjon a mi szíveinkbe, új feladatot, új célt tűzzön elénk a mi életünkben; add, hogy a régi érzések elmúljanak, a testi vágyak, amelyek az emberi lelket a halálhoz kapcsolják, megsemmisüljenek a mi lelkünkben, és az az új törvény, az az új igazság, az az új valóság éljen és rendelkezék velünk a te akaratod szerint, amelyet Te ébresztasz fel azzal az étellel, amellyel megtelíted a mi lelkünket. Feltámadott Krisztus! Szállj alá Szentlelkeddel és hasd át a mi lelkeinket! Fogadj minket tanítványaiddá, testvéreiddé, barátaiddá, akikért meghaltál, akikért feltámadtál, akikért az üdvösség nagy munkáját elvégezted, Ámen.

*

„Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik.” „Ez az én vérem, amely tiérettetek kiontatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” Valahányszor „eszitek a kenyeret és isszátok a pohárt, az én halálomat hirdessétek, míg eljövök”. Ezt hagyta a földi embernek a mi Urunk. Ez az ő testamentuma, az ő szövetsége. „Amíg Én eljövök.” Mert az Úr eljön az ő ígérete szerint a földi emberhez! És amíg Ő eljön, az Ő halálát kell hirdetnetek és hirdetnünk, mert Ő a földi emberért halt meg, mert a földi embernek kell megtérnie, a földi embernek kell Istenhez kapcsolódnia. A szellemek nem tehetik ezt, mert az ő részükre már bezárult a lehetőség, hogy választhassanak a jó és rossz között. Ti azonban választhattok, testvéreim; válasszátok tehát a ti lelketek szerint az életet, egyétek a kenyeret és igyátok a pohárt, és hirdessétek az Úrnak halálát, míg ő eljön a bűnök bocsánatára, a lelketek megszabadítására, mert érettetek történt az ő halála és feltámadása. Valakik eszik a „ő testét”, azoknak életük lesz, mert az igazságnak lelke múlandó testi életünkben diadalra jut a test felett, azért nem

hálnak meg, az életük nem szakad meg, hanem a Krisztusban, az igazságban, a szeretetben való életüket egy tökéletesebb létállapotban folytathatják tovább. Azért, testvéreim, egyétek a kenyeret, a Krisztus testét, és tápláljátok vele a lelketeket, hogy örökéletetek legyen Krisztusban. „*Ez az én vérem, amely sokak bűneiért kiontatik.*” Igyátok e poharat, és életetek lesz, mert „*az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital*”. Akik isznak ebből az egy pohárból, ezt azok egy szövetség, egy eszme megpecsételésére isszák, és azok elválhatatlanok mind a mulandóban, mind az örökkévalóban, *mert ez az eszme, ez az igazság. Krisztusnak ez az áldozata nem időleges, hanem örökkévaló értékeket, elpecsételéseket rejt magában,* és ha Krisztus vérét isszátok, Ő él bennetek és ti Őbenne.

Készítsétek el azért a szíveteket, hogy a feltámadott Krisztus lakozást vehessen abban, Ura, Parancsolója lehessen a lelketeknek, hogy az ő akaratát teljesítsétek. Ami értéket ezen a réven szereztek, osszátok meg egymással és mindazokkal, akiket az Úr az ő kegyelmébe befogad, mert titeket is az ő ingyen való kegyelméből fogadott be, titeket is az ő szeretete keresett meg. *Így valakiket az Úr egybekapcsol, azokat sem ember, sem emberi, múlandó törvények el nem választhatják, mert ők egyek a Jézus Krisztusban. Amikor tehát az Úr halálának emlékezetére eszitek a kenyeret és isszátok a bort, ti magatok is átléptetek az örökkévalóságba,* mert az örökkévalóság törvényének valósággá kell válnia a ti testetekben és a ti földi életetekben, hogy életetek legyen az örökkévalóban a Krisztus által.

Kegyelmes Isten, szerető jó Atyánk! Szeretet Istene! A mi gyarló szívünk végtelen hálát rebeg Neked a te ajándékaidért! Köszönjük Neked, hogy Te minket, bűnös embereket méltóknak találtál, hogy a te szent asztalodhoz meghívj, hogy szövetséget köthessünk Veled, örök, jó, igaz, szerető Istenünk! Tudjuk, hogy érdemtelenek vagyunk rá, tudj, hogy messzire estünk Tőled, a te igazságodtól, a te jóságodtól, és Te mégis megkerestél, mégis hazahívtál minket a te szerető atyai hajlékodba, ígéretet adtál nekünk, hogy Te velünk vagy és velünk leszel, nem hagysz el bennünket, megbocsátod a mi bűneinket, s gyermekeiddé fogadod tékozló fiaidat.

Oh, kérünk, Atyánk, ha gyermekeiddé fogadtál, ha elpecsételtél minket a te nagy irgalmasságodból, gondoskodjál rólunk továbbra is, áldj meg minket, mert mi szegények, kicsinyek, gyarlók és gyengék vagyunk, szükségünk van a te atyai áldásodra, szükségünk van a te segítségedre, a te erődre, a te gyámolításodra, a te bátorításodra. Szükségünk van arra, hogy percről-perere, napról-napra, évről-évre velünk légy, és ne engedd el a kezünket, hanem a te atyai szeretetteddel vezess minket azon az úton, amelyet élénk szabtál. Vezess, és ne hagyj minket magunkra, mert mi gyarlók vagyunk, és a bűnök tengerében nem tudunk a magunk erejével előbbre haladni, ha csak Te meg nem fogod a kezünket, és nem vezetsz, nem erősítesz minket. Te ígéretet tettél a mi lelkünknek, a mi szívünknek, hogy Te a mi Atyánk leszel, és a te nagy irgalmasságoddal mellettünk, velünk maradsz a világ végezetéig. Oh, légy velünk és tégy minket érdemesekké arra, hogy Veled lehessünk, hogy a lelkünkben helyet készíthessünk Neked, a te szent Igédnek, hogy ebben az igében élhessünk, hogy soha meg ne feledkezzünk arról, kik vagyunk, és bárha a te akaratod szerint velünk talán a mi erőnket meghaladó munkát végeztetsz, akkor is azok az erények kelnek ki a lelkünkben, amelyeknek magvát Te hintetted el benne. És ha bukottságunkban, tökéletlenségünkben néha talán önmagunkról valami olyat gondolnánk, hogy mi már valakik vagyunk, oh add, hogy ezt a mi lelkünkben kitörölhessük, hogy ezek a gondolatok, ilyen elbizakodottságok hálátlanságba, vagy az önmagunk erejében való bizakodásra ne indítsanak bennünket, hanem mindenkor alázatosak, kicsinyek, a mi bűneink tudatában lévő szerény emberlelkek maradhassunk.

Oh, légy velünk, Istenünk, és azt a kis jóakaratot, azt a kis világosságot, amelyet a mi lelkünkbe befogadtunk, növeld, erősítsd, nagyobbítsd meg a lelkünkben, hogy igazakká és méltókká lehessünk a te ígéretedre, amellyel minket elpecsételtél és gyermekeiddé fogadtál! Oh, add, hogy a mi Urunkat, a Jézus Krisztust — aki minket ez által a szövetség által fölemelt, aki mindvégig a világ végezetéig velünk marad — mindig ebben az értünk hozott nagy

áldozatában láthassuk magunk előtt, hogy soha szem elől ne tévesszük azt, hogy ő meghalt értünk, hogy Ő áldozatot hozott, hogy kivezessen minket a tévelygés útvesztőjéből. És amikor elkövetkezik életünk utolsó órája, add a mi lelkünkbe azt a reménységet, hogy Te a sötétségben világosságot derítesz a mi lelkünkbe és nem hagysz el bennünket, hanem kivezetsz a halálból az életre.

Oh, irgalmas Atyánk, könyörülj meg mindazokon, akik még nem ismernek Tégedet, akik még nem tudják felfogni a te irgalmasságodat, a te szeretetedet a földi emberhez, akik még messze vannak ennek az igazságnak felismerésétől. Óh deríts az ő életükben is világosságot, és ha úgy látod jónak, használj fel minket, a mi földi életünket arra, hogy nekik világosságot adhassunk, hogy megoszthassuk velük a te irgalmadat és szeretetedet, hogy hirt vihezzünk nekik az ő szomorúságukban, s vigaszukra lehessünk azzal az igazsággal, hogy Te az élet vagy, és a halált legyőzted, amikor feltámadtál a halálból: hogy amikor megállnak az ő szomorúságukban, az ő nyomorúságukban a mellett a sír mellett, amely szeretteiket takarja, szemeik előtt új világosságot, új élet reménységét deríthessük fel, hogy ők is megtérjenek, dicsérjenek és dicsőítsenek Téged, amiért lehajoltál hozzánk. Áldj meg minket, Istenünk, azzal a te nagy áldásoddal, amellyel Te a gyermekeidet útnak indítod; áldj meg minket a mi lelkünk érzéseiben, a mi lelkünk törekvéseiben; áldj meg minket a mi jóakaratusban, áldj meg minket a mi szomorúságunkban, hogy ezek mind a mi lelkünk üdvére lehessenek! Áldj meg minket a mi munkánkban, áldj meg minket a mi imádságunkban, hogy soha el ne essünk, soha el ne távolodhassunk Tőled, hanem közel érezhessük magunkat Tehozzád, mivel a mi lelkünkben érezzük, hogy Te vagy, és Te nem engedsz ki minket a te kezedből.

Emeld fel a mi szívünket, tisztítsd meg a mi lelkünket minden büntől, minden hiábavaló kívánságtól és vágytól, amelyet nem Te adsz. Idegen legyen az nekünk! Gyűjtsd fel bennünk az igazság, a szeretet felé való törekvés lángját, hogy a mi életünkkel megpecsételhessük azt, amit Te adtál nekünk, hogy a szerint élhessünk és cselekedhessünk, ahogyan azt a te szent akarod, a te szent törvényed írja elő. Áldd meg bennünk a szeretetet, sokasítsd és erősítsd meg közöttünk az összetartó erőt, hogy mindnyájan egyek lehessünk Benned, mindnyájan egymás terhére hordozhassuk, mivel tudjuk, hogy Te akarod azt, hogy úgy legyen. Távoztasd el tőlünk a félreértésnek, a meg nem értésnek szellemét: derítsd fel a homályt, űzd szét az árnyakat, amelyek elfogják szemeink előtt a kilátást; fényesítsd meg előttünk a látóhatárt, hogy beletekinthessünk a te ígéreted szerint abba a jövőbe, amelyet felölünk megírtál, mert szerettel minket, mielőtt mi még szerethettünk volna Téged. Add, hogy a mi lelkünk bizakodó, reménykedő legyen, hogy amikor megpróbáltatások, csapások, szenvedések, fájdalmak, bizonytalanságok állják útját az életünk folyásának, akkor is tudjunk hinni rendületlenül, tudjunk bízni a te ígéretedben és abban, hogy Te nem hagytál el bennünket; hogy mindig tudjunk hinni és bízni abban, hogy Te meghallgatod a mi imádságunkat, felénk fordulsz a te kegyelmeddel, a te irgalmaddal, és elveszed a mi szomorúságunkat, a mi nyomorúságunkat, s megtisztítod a mi utunkat, hogy tovább haladhassunk Feléd az örökkévalóságban.

Áldd meg a mi lelkünknek szeretet után való vágyódását, és add, hogy ne csak várjuk a szeretetet, hanem a mi lelkünk megszerzett szeretetével adni is tudjunk, áldozni is tudjunk a te oltárodra; s amikor Te azt kívánod, hogy önmagunkból adjunk valamit, akkor a legjobbat, a legigazabbat, a legtisztábbat adhassuk, nem várva érte semmi fizetést, semmi külön jutalmat, hanem egyedül azért, mert azt Te akarod, Te parancsolod. Add, hogy ezt könnyen, szívesen, minden sajnálkozás és minden áldozat nélkül cselekedhessük. Könyörülj meg rajtunk, Uram, amikor a mi hibáinkkal, gyengeségeinkkel, gyarlóságainkkal küzdünk! Erősítsd meg a lelkünket, világosítsd meg lelki szemeinket, hogy megláthassuk a szívünkben, lelkünkben rejtőzködő, meghúzódó gyarlóságokat, és a te Szentlelkednek erejével és világosságával diadalmas győzelemre segíts bennünket ezekkel szemben. Adj nekünk erőt és vigasztalást, amikor megpróbálsz a mi lelkünket, a mi szeretetünket és hitünket. Amikor embertársaink,

testvéreink részéről méltatlanul vagy méltán szenvedni vagyunk kénytelenek, amikor a meg nem értés folytán elsötétül felettünk a látóhatár, és mi a kétségbeesés küszöbén utolsó mozdulatunkkal is Beléd kapaszkodunk, a te ígéretedbe, a te szeretetedbe: óh, nyújts akkor segítséget felénk, nyújtsd ki a te kezedet, biztasd a mi lelkünket, hogy Te világosságot derítesz a sötétségben, hogy Te megáldod a mi jóakaratuskat, megcsendesíted a mi lelkünket, letöröld könnyeinket, és nem hagyod a mi lelkünket a kétségbeesésben. Óh, add, hogy a reménység világossága derüljön fel előttünk azokban az órákban, amikor fájdalommal és szenvedéssel vagyunk kénytelenek földi napjainkat tölteni. Áldd meg mindazokat, akik hozzánk tartoznak, akiket hozzánk kapcsolnál vér szerint és lélek szerint. Terjeszd ki a te Szentlelkednek világosságát és erejét felettük is, vond őket is mind közelebb és közelebb Hozzád, hogy megérezzék a te áldásodat, a te szeretetednek gyümölcsét az ő életükben, s kapcsold őket mind szorosabban és szorosabban a mi lelkünkhöz is. Áldd meg mindazokat, akik a te Nevedet segítségül hívják, akik Tőled várnak. Tőled remélnék mindent az ő életükben, akik az utolsó pillanatban Hozzád fordulnak! Ne bocsásd el őket reménység nélkül, biztasd Őket az örökélet reménységével és a te atyai irgalmasságoddal.

Könyörülj meg azokon is, akik még a bűnben vannak, akik még a bűn útján tévelyegnek. Óh, adj az ő lelküknek olyan feltartóztató erőket, amelyek őket megállítsák a bűnben való továbbhaladásban, és megfordítsák az igazság felé. Légy velük és velünk, hogy ott és akkor cselekedhessünk és beszélhessünk a te igazságod szellemében, ahol és amikor arra szükség van. Használj fel minket, mint eszközöket a te igazságodnak, a te világosságodnak terjesztésben, és tégy minket érdemesekké, hogy az igazságot szólhassuk és az örökéletről bizonyosságot tehesünk. Áldd meg a mi lelkünket, áldd meg a mi testünket, légy velünk most e múlandó életünkben, és készítsd el a mi lelkünket az örökkévaló életre, hogy a te irgalmasságodtól vezetve gazdagon térhessünk meg, hogy velünk együtt mindazok, akiket hozzánk kapcsolnál, akikkel érintkezésbe hoztál, áldva dicsérhessék a te szent nevedet mindörökké, Ámen.

*

Kedves Testvéreim! Most, hogy az Élet Fejedelmének felajánlottátok a ti halandó életeteket, és testi életeteket az ő szolgálatába ajánlottátok, múlandó időtöket Neki szenteltétek, az Úrnak tanítványaivá, szolgálóivá és egymásnak testvéreivé lettetek. Krisztus családjába tartoztok, egyek vagytok a mi Urunk, üdvözítőnk igazságában, szeretetében, kegyelmében: egyek vagytok: az Úr testvérei, barátai vagytok. Úgy igyekezzetek tehát ezt az ő igazságát a ti múlandó, földi életetekben valósággá tenni, hogy Neki, aki meghalt értetek és tanítványaivá, barátáivá tett titeket, öröme teljék bennetek, mikor az ő munkáját cselekszitek. Nektek is úgy kell egymással cselekednetek, mint ahogyan Ő cselekedett veletek; úgy kell egymás közt a szeretetet ápolnotok, a bizalmat, a barátságot, a lelki egyetértést munkálnotok, úgy kell egymásnak szolgálnotok, mint ahogyan szolgált nekünk; úgy kell egymásért áldoznotok, mint ahogyan Ő áldozott értünk.

Ha azonban méltatlanokká váltok erre a szeretetre, amelyet adott, amellyel ő áldozott értetek és értünk, akkor mindenképp elestek azoktól az ígéretektől, amelyeket ő adott, amelyekkel Ő elpecsételt titeket! Mégpedig nem tesz titeket méltatlanokká, hanem ti teszitek magatokat; nem ő fordul el tőletek, hanem ti fordultok el Tőle! Azért ne feledjétek el, hogy ti egy pohárból ittatok, egy kenyérből ettetek, és ebben az egy kenyérben és ebben az egy pohárban a Krisztus testét és véréát vettétek magatokhoz, nem test szerint, hanem lélek szerint. És ha Krisztus, aki egy, felosztotta nektek Önmagát, akkor ti is egyek vagytok. Nincs köztelek első, sem utolsó, sem kisebb, sem nagyobb, sem gyengébb, sem erősebb, sem férfi, sem nő, sem érdemes, sem érdemtelen, hanem mint ahogyan a Krisztus eloszlottá Magát bennetek, értetek, úgy ti is egyek vagytok, és szolgálni vagytok kötelesek egymást, mert Krisztus erről a szeretetről, erről a szolgálatról ismer meg titeket. Ez a szolgálat lesz titeket nagyokká, hatalmasokká; ez az alázatosság emel fel, ez magasztat fel titeket. A ti Uratok, a mi Urunk is

mindenkinek szolgált, mindenkinek adott, mindenkinek elosztotta Magát: ekképp kell cselekednetek nektek is, ha méltók akartok lenni arra az elhívásra, amellyel Ő szólt most hozzátok. Éreznetek kell az életben, éreznetek kell a halálban, éreznetek kell a szenvedésekben, éreznetek kell az örömeiben, hogy ti egyek vagytok, és egy Uratok, egy Megváltótok van: a Jézus Krisztus, aki eljött, és azt ígérte, hogy mindvégig veletek marad, megsegít a ti küzdelmeitekben, a ti fájdalmaitokban, s megáldja a ti örömeiteket, a ti eredményeiteket.

Tehát ő veletek van, veletek marad az utolsó napig, ameddig csak hittel tekint fel Reá valaki is az emberek közül. Azért legyetek testvérei egymásnak a szó igazi értelmében, és töltsétek be az életetekkel azt a parancsolatot, amelyet Ő hagyott itt az ő szövetségével együtt: „szeressétek egymást”, legyetek elnézőek egymással szemben, legyetek alázatosak; ha gyarlóságból megbántottátok egymást, bánjátok meg, kérjétek egymásnak bocsánatát, és a megbántott bocsásson meg jó szívvel, mint ahogyan Istentől várja azt, hogy az Ő bűneit is megbocsássa. Legyetek mindenképp Krisztusnak, Krisztus képének hordozói itt ezen a földön, hogy ragyogó fénnel hinthessétek be a sötét világot, amerre a ti hitetekkel, szeretetekkel elvonultok a mulandóban és majd az örökkévalóságban. Áldjon meg titeket a szeretetnek Istene, adja bele a lelketekbe azt az örömet, amelyet ő akart adni az Ő földre jövetelével, az ő áldozatával. Érezzétek meg és érezzétek át, hogy Ő szeret titeket, és mindörökké szeretni fog. Szeressétek ti is Őt és erről úgy adjatok tanúbizonyságot, hogy egymást szeretitek.

Áldjon meg benneteket és maradjon veletek a mi Urunk, a Jézus Krisztus, Ámen.

PÜNKÖSD

PÜNKÖSDI TÜZEK

A kilencvenkilenc igaznak szomorúsága. — Mikor jut haza az eltévelyedett századik? — Az utolsó idők látható előjelei. — A spiritistáknak nem szabad az egyházak területein keresniük híveket maguknak. — A víztől és Szentlélektől születés értelmezése. — A megkeresztelkedés jelentősége. — Akiken a Szentlélek tüze keresztülsugárzik.

Mennynek és földnek hatalmas teremtő istene és a te gyermekeidnek szerető Atyja, áldott legyen a te szent Neved mindörökké! Te nem hagytad el a Hozzád forduló könyörgő lelkeket; Te meghallgatod az imádságot, és meghallgatod a te szegény, gyenge szolgálodat, hogy elvégezhesse a rá mért feladatot, a neki kiosztott részt a te országod munkálásában; elvégezhesse ezt a munkát azokon a kiválasztott lelkeken, akiket Magadnak választottál. Akiket Magadhoz vonzani akartál, akiket fel akartál emelni a bizonyosság, az igazság világába, akiket nem akartál elhagyni a homályosságban, akiknek a lelkében felélesztetted a le Szentlelked által az igazság tüzet, hogy megismerjék a te beszédedben azokat az igazságokat, amelyek a lelkük táplálására, felemelésére és megtisztítására valók. Áldott legyen a te szent Neved, és dicsértessék mindörökké minden teremtett lélek által! Ámen.

*

Üdvözlünk titeket, testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében, mindazokkal együtt, akik titeket szeretnek, akik rátok feltekintenek, akik tőletek várják az ő elhagyatott állapotuk megvilágosítását, mindazokkal együtt, akik titeket lépésről-lépésre segítenek az *igazság országában* való járásra; mindazokkal együtt, akiket az Úr a ti lelketek megmunkálására küldött, akik titeket vezetnek, gyámolítanak, akik a ti lelketekben a szent vágyakat élesztik az Isten igéjének, az Isten igazságának megismerésére. Mert sokan munkálkodnak rajtatok, sokan vannak veletek, akiknek érdekében áll, hogy előbbre haladjatok, mert ők azok, akik

immár megteltek az Úrnak Szentlelkével, és tökéletesen megvilágosodott előttük a Krisztus; megvilágosodott előttük a jövő, megvilágosodott előttük az ő sorsuk, a jövődjük, reménységük, boldogságuk beteljesedése. De hogy ez az ő boldogságuk teljes legyen, hogy ez a reménységük hiábavalóvá ne váljék, munkát vállalnak köztetek, emberek közt. Mert ameddig az ember itt e száműzetésben tévelyeg, addig az ő boldogságuk sem teljes, mert az ő szeretetük szenved attól a hiányosságtól, amely minden egyes lélekben kiütöközik, mert hiszen a szeretet csak akkor teljes és boldogságot nyújtó, ha mindeneket egybegyűjtött, valakiket hozzátartozóknak tart és érez a lélek. Mindnyájótoknak vannak szeretett hozzátartozói, mindnyájótoknak van valakije, aki innen, átról, a szellemvilágból óhajtván várja azt a pillanatot, amikor titeket biztonságban láthat és érezhet, amikor már nem kell féltetnie benneteket azoktól az eshetőségektől, amelyek elsodortak titeket tőlük messze a találkozás reménysége nélkül. Akiket az Isten Szentlelke a szeretetben, az igazságban összegyűjtött, akik már érzik, hogy egyetlen Atyánk van, Aki igaz, tiszta, nagy szeretettel várja vissza minden gyermekét, akik már érzik a szívükben az összetartozás nagy törvényét, azok munkát vállalnak a sivatagban, és minden kis eszközt felhasználnak arra, hogy azokat, akiket még meg lehet menteni, megmenthessék az örökélet, a boldogság számára. Mi más volna a spiritizmus néven ismert szellemi mozgalom, mint ennek a nagy törvénynek, ennek a nagy összetartó hatalomnak a megnyilvánulása, amely keresi, kutatja a századikat, elhagyva a kilencvenkilencet!

Kedves testvéreim! Ti mindnyájan a hiányzó századik vagytok az Isten országából. Ez a hiányzó századik pedig olyan úrt képez, olyan hiányt mutat a tisztább világokban, hogy azok, akik élvezhetnék az öröm beteljesülését, a boldogság elérését, félreteszik azokat a beteljesüléseket, ameddig titeket megtalálnak, ameddig titeket bevezetnek az Atya hajlékába. A kilencvenkilencnek vigadozása elhalkul, az Istent dicsérő ének hangjaiba mély, szomorú sóhajítás vegyül: *tiértetek van ez, embertestvéreim*. Valahonnan megindul egy mennyei könny, egy gyémánt — amelyben a szeretet sugara szivárvánnyá bomlik — s elindul alágördülve valahonnan egy megnevezhetetlen helyről, ahová sem emberszem, sem szellemszem nem láthat be, és ez a könny nedvessé teszi az atmoszférát, ez a gyöngyszem köddé válik, s homályossá lesz a fény a könny ködében: *mert ti még hiányoztok onnan*. Ez a köd borúval vonja be a vígságban élők lelki hangulatát, mert keresik a századikat. Hiányzik a századik; azért Isten Lelke, hogy egybegyűjtse mindazokat, akiknek neve az élet könyvében beírva található, egy nagy, külön törvényt alkot a századik megkeresésére, és a kegyelem napjait megnyújtja, meghosszabbítja, hogy a századikat megkereshesse: sötétségben, a homályban, a tévelygések világában. Az utolsó idők előestéjén újra meg újra meggyújtják a pünkösdi tüzeket, hogy világítsanak mindazoknak, akik tévelyegnek a sötétségben, tévelyegnek az emberi okoskodás tudományának nevezett útvesztőjében, tévelyegnek a hitetlenségben, az önzésben és a szeretetlenségben; akiknek lelkéről már lekopott a mennyei ruhának utolsó foszlánya is, akiket már nem lehet megismerni azokról az emlékekről, amelyeket az élet magában őriz, a Paradicsom emlékéiről. *Ti vagytok azok, testvéreim, mindnyájan*, akiket az Isten Szentlelke összegyűjtött az utolsó pünkösdre, az utolsó idők pünkösdjére. Mert erről szól az a jövődjés, az a prófécia, hogy *„az utolsó időkben kitöltök az én Lelkemből minden testre, és prófétáinak a ti fiaitok és lányaitok, és a ti véneitek álmokat látnak”*. Az utolsó pünkösöd ez, amikor minden testre: érdemesre és érdemtelenre kitölti az Úr az ő Szentlelkét, és megmutatja nekik a láthatatlan világot, megmutatja nekik az ő igazságát, és ott, ahol csak dudva és csalán hull, felszántja a földi élet rögét, és beveti mennyei erények magvával, s növekedést ad ezeknek a magvaknak, hogy gyümölcsöt teremhessenek az utolsó időkre, hogy valami kis eredményt mutathassanak fel az igazság törvényének hatalmassága előtt, és ezek a kicsiny eredmények képessé tegyék őket arra, hogy az Istennek kegyelme nagyobb ígéretekre, nagyobb reménységekre, nagyobb eredményekre tegye őket méltókká, hogy ezek a nagyobb eredmények átformálják, újjáteremtsék a lelküket, és ezzel az újjáteremtett lélekkel nyitott

ajtókat találhassanak a kegyelem világaiban, ahol elhelyezkedve, mennyei polgároknak számítsa őket az az isteni szeretetet, amely őket megkereste, fölemelte, megtisztította és megigazította.

Kedves testvéreim, spiritiszták, kérdezem tőletek, mi volna különben az Isten célja azzal, hogy titeket a láthatatlan világ ajtajához odavezetett, ha nem az, hogy átöltöztessen az ő országának, az ő világának törvényeibe, hogy megismertesse veletek azokat az igazságokat, amelyek ott érvényesek, amelyek szerint a jót és igazat megítélik, amelyek szerint ott felmentést, vagy elmarasztalást osztanak?! Mi volna más a célja, mint hogy Isten a ti lelketeket ki akarja a ti múlandó életetekben képezni azok szerint a törvények és igazságok szerint, amelyek az ő országának igazságát képezik?! Ha más volna Isten célja, akkor nem vezetne titeket lépésről-lépésre feljebb azon a magaslaton, amelyre verejtékezve, nagy emberi igyekezettel ti magatok is szeretnétek feljutni, mert hiszen magatok is mindannyiszor érzitek az alantas világ szennyos hullámcsapását, valahányszor utolér benneteket a végzet, érzitek a fájdalmat, a szenvedést; érzitek a tévelygésnek azokat a káros és gyilkos következményeit, amelyeket az ember a maga boldogtalanságára teremtett meg. Éreznie is kell a földi embernek, hogy senki és semmi meg nem tarthatja, meg nem óvhatja őt sem a szenvedéstől, sem a haláltól, sem pedig azoktól a kárhozatos következményektől, amelyek alatt a bűnben el-süllyedt földi emberek nyögnek. Mindezt tudva mégis sokszor ti magatok is olyan erősen ragaszkodtok a ti emberi igazságotokhoz, hogy alig lehet a lelketekből kitépni azokat az értéktelen igazságokat, amelyek egy lépéssel sem visznek előbbre, ahelyett azonban megnehezítik a szíveteket, és kétségekkel árasztják el a lelketeket. Erősen ragaszkodtok ezekhez az igazságokhoz, amelyek csak a ti megpróbáltatásokra vannak adva a földre, nem pedig azért, mintha ezeket elszenvedve a ti múltbeli tartozásaitokat, tévedéseiteket, bűneiteket valamiképp helyreigazíthatnátok! Csak azért vannak ezek adva, hogy kitűnjék, hogy mindezek dacára is keresitek-e a ti kicsiny hitetekkel az örökkévalóval való kapcsolatot, keresitek-e Istent és az ő segítségét, az ő megvilágosítását, keresitek-e Vele a közvetlen kapcsolatot, át tudjátok-e adni Neki a lelketeket, hogy ő belenyúlva a ti múlandó földi életetekbe, új irányt mutathasson a lelketeknek, hogy abban az új irányban haladva megismerhessétek azokat az ajándékokat, amelyeket ő mindegyikötök számára fenntartott.

Ebben az új irányban mindegyik lélek megtalálja a maga Istentől kapott külön ajándékát, és felékesíti vele a lelkét. S amikor majd egymásra találtok, örvendezve emlékezlek meg róla, hogy a ti Atyátok adta azt ajándékképp a ti életetekbe, hogy dicsérettel és hálával emlékeztek meg Róla. Igen, Isten mindenkit megpróbál, mielőtt fiává fogadja. És legyen bár a lelketekben nagy, szép és nemes vágy és törekvés: mégis végig kell járnotok a tövises utat, küzdenetek kell a gonosszal a megpróbáltatásokon keresztül éppen azért, mert a ti lelketek már megérezte a jó felé való vonzódást, éppen azért, mert a ti lelketek befogadta Istent és az ő parancsolatait az ő legbensőbb szentélyébe. Éppen azért vezet Ő titeket végig a botránkozásokkal kirakott köves úton, hogy vajon nem inog-e meg a lelketekben az a bizonyosság, amelyet a magatokénak vallotok, nem halványodik-e el a szívetekben Isten arculata, nem lesztek-e pártütökké, ha ő nem mindig csak az áldásával közeledik felétek?! Szükségesek az embernek a megpróbáltatások, szükségesek a sötét utak, a szomorú órák, mert az emberi lélek be van burkolva a tévedések fluidjaiba, a tévelygések ruházatába, és szükséges, hogy ezt a ruhát megtépje és szétrongyolja a tövis. Szükséges, hogy megbotolják az ember, amikor az isteni igazságot az emberi gyarlósággal összekeverve nem tud választani a jó és a rossz közt. Szükséges, hogy az embernek meglegyenek a szomorú pillanatai, amikor magába szálljon, amikor gyengeségei, tévelygései és bűnei miatt szomorkodják, hogy beláthassa, hogy ő magától semmire sem képes, hanem csupán Isten Szentlelkének vezetésével, Isten Szentlelkének erősítésével tud a jóban megállani, csak az Isten Szentlelkének erejével tud egy lépést előre tenni azon az úton, amely felfelé vezet a tökéletesség világába.

Embertestvéreim! Nem védekezhetek azzal az Igazság Törvénye előtt, amikor majd számadásra hív benneteket, hogy „gyarló voltam, ember voltam, a bűn és a tévelygés, a véték és a hiba hozzátapadt az én emberi állapotomhoz!” Ezzel hiába védekeztek; az igazság törvénye csak azt veszi figyelembe, ami van. Az igazság törvénye sem kegyelmet, sem felmentést nem oszthat senki részére; a kegyelem, a felmentés Istennél van. Ő adja a felmentést, a kegyelmet annak, akit arra méltónak talál, akinek a lelkét vizsgálva elégnak találja azokat a próbákat és szenvedéseket, amelyeken keresztül őt Magához vonzotta, akit erősnek talált a hitben, alázatosnak és kitartónak a szenvedésben, hűségese az imádkozásban, a Vele való összeköttetésben. Mert hiszen ha az emberi lélek megismeri önmagát, és tudja, hogy gyenge, kicsiny, bűnre hajlamos, hogy benne semmi jó gyökeret verni nem tud, hacsak az Isten segítsége vele nincs, akkor ugyan mi a teendője?! Valamit, mint eredményt mégis csak ki kell hoznia földi életének napjaiból! Imádkozzék, keresse Istennel a közvetlen összeköttetést, keresse az ő segítségét, keresse a meghallgattatást, legyen kitartó a könyörgésben, és Isten, Aki titkon nézi őt, Aki titkon szemléli az ő lelkének érzéshullámzásait, Aki folytonosan vizsgálja azokat a gondolatokat, érzéseket, jóra való törekvéseket amikor az ember egyáltalán nem gondolhat Reá, mert elfoglalja őt a földi élet külső behatásainak felemésztése — amikor látja az ő hűségét és alázatosságát — amikor a földi ember a legkevésbé reméli, amikor a legkevésbé számít rá, amikor már elfáradt az imádkozásban, és a bizakodásban, és már-már azt hiszi, hogy az Isten nem hallgatja meg az ő könyörgését: akkor készíti elő a kegyelemnek azt a szálát amellyel Magához kapcsolja az elfáradt lelkeket, és emeli, vonzza fel őket Magához, és megajándékozza olyan eshetőségekkel, olyan lehetőségekkel, amelyek örömet, boldogságot és megelégedettséget nyújtanak. És amikor a földi ember a megnyugvás pillanatában, a megelégedés örömeiben, a békesség óráiban hálaadással keresi fel az ő teremtő Istenét, a hozzá lehajoló kegyelem Istent: akkor az Isten boldogan sorozza be az övéi közé a századikat — minden egyes századikat — akiknek keresésére elküldte a kilencvenkilenc közül azokat, akik már teljesen megerősödtek a hitben, és bizonyossággá vált a lelkükben az Isten jósága, Isten igazsága, hogy megkeressék az eltévedetteket, és felemeljék a lelkeket egy-egy érzéssel, amely érzésnek hosszantartó rezgésében a tévelygő földi emberlélek megtalálja a világosságot és a bizonyosságra vezérlő erőt. Testvéreim, a pünkösdi tüzeknek nemcsak akkor kellett égniük, amikor a Szentlélek kitöltött e világra, hanem szükséges, hogy újra meg újra lángot vessenek az emberek lelkében. Mert mikor ezek a lángok kialusznak, akkor elsötétül a világ, és nem lesz többé olyan világosság, amely a tévelygő lelkeket hazavezesse. Amikor a pünkösdi tüzek kialusznak, a sötétség kiterjeszti mindent elhomályosító szárnyait, s akkor még akiknek a lelki szemeik nyilván volnának is, de még erőtlenek arra, hogy egy végső, nagy erőfeszítéssel kiragadják magukat a tévelygés és bűn világából, elvesztik a tájékozódó képességet, és nem tudják, mely úton menjenek, mely út, mely ösvény lenne a legalkalmasabb arra, hogy hazataláljanak.

Igen, testvéreim, a pünkösdi nemcsak emlék, nemcsak az emlékezés ünnepe, hanem a folytonos megújulás alkalmá egészen addig, ameddig az Isten kegyelme lefogva tartja a sötétség árnyait, ameddig az Isten kegyelme kiküldi a századikért azokat a lelkeket, akik már megismerték őt, akik már bizonyosságban vannak, akiket már egybegyűjtött s az ő mennyei csúrébe betakart, akiken már nem fog a tévelygés, akiken már nem fog a kísértés, akik már el vannak könyvelve az élet könyvében. Tekintsétek, testvéreim, a ti megkereséseketeket is ilyen fordulatnak, ilyen nagy gondot okozó munkának; tekintsétek a ti távolléteket a tisztább világokból szintén ilyen szomorúságot okozó hézagoknak, ilyen hiánynak, és ragadjátok meg az alkalmat a pünkösdi tüzek világosságánál, hogy mindent összeszedjétek, hogy a lelketeket megtölthessétek mindazokkal az igazságokkal, amelyeket mi hirdetünk nektek! Hiszen mi a ti megkereséseitek, a ti megvilágosításotokra, a ti felemeléseitek és megtisztításotokra küldtünk ki, hogy mindazok az igazságok, amelyeket nektek szólunk, a ti lelketekben

megtisztulást, megelevenedett, új életre ébredést hozzanak létre. Hogy pedig ez a ti lelketekben ne csak múlandó hang, ne csak elhangzott szó legyen, amelyet ebben az órában hallotok tőlünk, hanem erősen belegyökerezzenek a ti szívetekbe: ezen a napon gyűjtsétek egybe a Szentlélek kisugárzott világosságát a lelketekbe, hogy az Úr az Ő kegyelmével ennél a világosságnál fogva vezethessen titeket, hogy ezen a napon — és a ti egész életetekben is — teljesek lehessetek a Szentlélekkel, hogy ne ti magatok akarjatok, hanem akarjon bennetek, általatok az Úrnak Szentlelke, hogy ő cselekedhessen és végezhesen el rajtatok és általatok olyan munkákat, amelyekre még a világnak szüksége van. Mert ti vagytok a világ világossága, ti vagytok a földnek sója; ha pedig a ti világosságotokat véka alá rejtitek, vagy ha a ti mennyei sótok megromlik, megízetlenedik, akkor mivel sózatik meg a világ, mivel lehet tartóssá tenni, mivel lehet kihúzni még a kegyelem idejét, hogy akik még ma nem ismerik az Isten és az Ő igazságát, akiknek a lelke még tévelyeg, azok is megtalálhassák az Istenhez vezető fénysugárt?

Ti spiritistáknak mondjátok magatokat. Nektek a lélek világában ismerősöknek kell lennetek, nektek nem szabad tévelyegnetek, nektek nem szabad hamis tanúságot tennetek, nektek nem szabad hamis igazságokat hirdetnetek, és nem szabad mást cselekednetek, mint amit igaznak és jónak hisztek és annak ismertetek meg. Nektek sokszorosan kell értékelnetek Isten Szentlelkének ajándékát, mert titeket nem az egybegyűjtött kévékkel emeltek fel, mert *azok a kévék, amelyekbe ti tartoztatok, már egybe vannak gyűjtve*. Ti elhullatott kalászkok vagytok, ti kint vagytok a tarlón. *Halljátok-e már a villámlást és a dörgést, amellyel kezdődik a vég?! Látjátok-e már azt az emésztő tüzet, amely felborít mindent, megsemmisít mindent, amit nem Isten alkotott, amit nem Isten adott a világnak?/ Látjátok-e már tornyosulni a felhőket, amelyek talán idő előtt ideérnek, mielőtt még elkészülhetnétek ti és azok, akik még a ti beszédetek által hiendők lesznek?!* Az idő közel van, a vihar szele már-már megérinti, meglebegteti a ruhátokat munka közben, amikor a ti igazságotokat, a ti világosságotokat a világnak akarjátok átadni. Megérinti a lelketeket a vihar szele, és borzongással húzódik össze a félelemtől, és aggódva kérdezitek: „Uram. kicsoda állhat meg a te ítéleted előtt?! Uram, kicsoda tartatik meg azon a napon, amelyen Te igazságot teszesz?!” Elöttetek van az út, amelyet a mi Urunk megjárt; előttetek van az ige, amelyet Ő hagyott itt, hogy a földi ember ne tévelyegjen külön okoskodások útvesztőjében, hanem tegye félre az okoskodást, vegye fel a keresztyét, és úgy kövesse Őt azon az úton, amelyet Ő világított meg amelyet ő járt végig, és amely úton várja az övéit, hogy Vele találkozzanak. Mert ha ti az ő útján jártok, akkor találkoztok Vele, mert Ő lépten-nyomon otthagya azokat az igazságokat, azokat az eredményeket, amelyekre a földi embernek szüksége van; otthagya azokat az erőket, amelyek nélkül senki, de senki el nem tudná végezni üdvösségének megszerzését. És ha azon az úton haladtok, amelyet Ő mulatott meg nektek, nem tekintve sem jobbra, sem balra, sem hátrafelé, hanem csak folyton előre, Feléje, ha a hitetekkel és bizakodásotokkal semmilyen más oldalról nem, csak egyedül Tőle várjátok a segítséget, akkor elvégzitek az utat, s az ő segítségével beértek a célhoz, mert Ő veletek van, — *de csakis veletek*, az ő útján haladókkal. Akik még Őt és az ő útját nem ismerik, azokat más úton-módon ébresztgetik, azok még a küldetésben lévők által, tiáltalatok és mindazok által ébresztetnek fel nyomorúságaikban, szenvedéseikben, kétségbeeséseikben, akik már hisznek, hogy ráléphessenek az ő útjára.

Tehát nektek egyszersmind küldetésetek van, hogy ti, akiket Ő felébresztett az élet megismerésére, az igazság bizonyosságára, ezt a meggyőződésedet közöljétek másokkal. Úgy járjatok, és úgy éljétek a földi életben, hogy azok a mások, akik még ma nem ismerik Krisztust és az ő igazságát, kívánatosnak lássák a ti hiteteket, a ti igazságotokat; kívánatosnak lássák a ti békességeteket, a ti megnyugvásotokat, kívánatosnak lássák a ti lelki és testi életeteket. Mert a ti életetekből, a ti magaviseletekiből, a ti cselekedeteitekből elő kell ragyognia Krisztus mennyei igazságának, amely mindenütt boldogít, mindenütt vigasztal, mindenütt erősít, felemel és megtisztít. *Ez a ti küldetésetek, testvéreim*. Nekünk, akik azért

küldettünk hozzátok, hogy benneteket a spiritizmus útján vezessünk az igazságra, kemény munkát kell végeznünk, mert a megmunkálatlan, dudvás lelkeken kell elvégeznünk azt a munkát, amely alkalmassá teszi a lelkeket az Úr igazságának befogadására. Ezernyi kételytől, ezernyi babonától, balhiedelemtől kell a ti lelketeket megtisztítanunk, és azt az utat, módot kell kikeresnünk a lelkekben, amelyen keresztül hozzáférhetők vagytok. Mert az Isten lelke minden egyes lélekhez hozzá akar férni, minden egyes lélekben el akarja hinteni azoknak a mennyei erényeknek a magvát, amelyek kicsírázva felnövekedjenek és eredményeket hozzanak, hogy amikor majd elkövetkezik a nagy számadás napja, fel legyetek ékesítve azokkal az erényekkel, amelyek megnyitják előttetek az Isten országának kapuit.

De a spiritistáknak, akiket az Isten Lelke ezen az úton-módon keresett meg, nem szabad a rendezett kévékbe kötött emberlelkek világába tekintgetniük, nem szabad rombolást végezniük azok közt a lelkek közt, akik valamely valláshoz vagy felekezethez belső hit szerint tartoznak. Belső hit szerint — mondom — nem csak külsőség szerint. Nem szabad azon a területen építenetek, amely terület a másé, más rendhez tartozik. A bűnnek tévelygői közt, a hitetlenek közt — akik kiestek azokból a kévékből, amelyeket egybekötött az a fluid, az az erő, amely Istentől való — ott munkálkodhattok. Ahogyan más ember lelkére nem építhettek házat, ugyanúgy semmiféle vallásban vagy felekezetben élők közt nem hirdethetitek a spiritizmus igazságát, mert ott nincs szükség, ahol hiány nem mutatkozik. Ahol megéheztek, ott kell kenyérral táplálni azokat a lelkeket, ahol megszomjaztak, ott adhatjátok csak a ti igazságotoknak cseppjeit azoknak, akik kérik tőletek.

Azonban kint a világban az életetekkel, a példaadásotokkal magatok felé fordíthatjátok a hitetlenek figyelmét. Cselekedjétek jót és igazat, és mindazt, amivel a ti Uratok megbízott titeket, s ha *ezzel az elveszettek közül csak egyet is megmenthettek az igazság részére, már nem éltetek* hiába, és a ti igyekezetetek meggyőzi azokat, akik hisznek, a *ti hitetek helyesebb voltáról*. Legyetek példaképek még azok előtt is, akik a kévékbe vannak kötve. *Az életetekkel kell bizonyosságot tennetek Krisztus igazságáról*, mert ha nem ezt cselekszitek, méltatlanokká váltok az Isten kegyelmére, amely az Ő Szentlelke által megkeresett titeket, a századikat, akik hiányoztatok a teljes számból.

Kedves testvéreim! Azt mondja az Úr: „*Valaki nem születik víztől és Szentlélektől semmiképp nem mehet be a mennyek országába*”. Mit jelent ez? Mi az a születés, amelyen az ember lelkének keresztül kell esnie? Mindnyájótoknak meg kell születnetek erre az új életre, az Isten által megmutatott igaz, tiszta és szent életre. *Ez a születés folyton tart, ameddig csak itt e földi életben az Isten kegyelme felettetek világosságot és melegséget sugároz szíjjel. A víztől való megszületés jelenti azt a mozzanatot az emberi életben, amikor mint ember elfogadja a Krisztus igazságát mindenekfelett való igazságnak és ezt az igazságot mintegy megpecsételi azáltal, hogy megkeresztelkedik mindazoknak az igazságoknak felvételére, amelyeket jóknak és igazaknak ismert fel. Ez még mindig csak az ember, az ember akarata, az ember vágya, az ember célja; de szükséges, hogy ez így legyen, hiszen Krisztus az emberért jött, az embereken keresztül akarja a lelki világot, a szellemi világot megépíteni azokból az emberlelkekből, akik tévelygtek a hitetlenségben, a bűnben, azokban az áligazságokban, amelyeket az embereken keresztül az ellentét tett hozzáférhetőkké. Tehát mindezekből az embernek kell megtérnie; mindezekre az embernek kell megérnie, hogy belássa ezeknek tarthatatlanságát és céltalanságát.*

Az embernek, testvéreim, azért kell mérhetetlen sokat szenvedve tapasztalnia, hogy rájöjjön arra az igazságra, hogy *csak egyetlen segítség van: az Isten által nyújtott segítség*. Amikor az ember erre rájön, és éhes, szomjazó lelkével keresi, kutatja, mintegy átfúrja az ismeretlen szellemi világot, és a homályon, a sötétben keresztül kezdi megismerni a Krisztus által adott igazságoknak felemelő, megtisztító, újjáteremtő hatalmát, akkor mindent elhagy, amit magáénak vallott, amit mint múlandó ember megszerzett, amihez ragaszkodott, ami őt a múlandó földi élethez kötötte. És amikor az ember megismerte Krisztus igazságát, és egész

lelkével átadja magát ezeknek az igazságoknak, a Krisztus Szellemének — mert általa ismerte meg a Szerető Istent, a szerető Atyát, a kegyelem Istenét — ebben az átadásban, ebben az önmaga lelkének és életének felkínálásában óriási nagy, mindent álfomláló cselekedet indul meg alulról felfelé, és felülről lefelé. Amikor valaki Krisztusban megkeresztelkedik, vagyis teljes lelkével átveszi az ő igazságát, és ott, a kegyelem oltára előtt lerakja mindenét, amivel rendelkezett, ami őt „emberré” tette, és várja Istennek felemelő és újjáteremtő lenyúlását őérette, akkor teljesedik be rajta a mennynek az a nagy titka, amelyet az ember a maga eszével, a maga értelmével képtelen megérteni.

Nem az a mozzanat jelenti ezt a nagy fordulatot, amikor a csecsemőt megkeresztelik, és külsőleg valamely vallásban elkönyvelik, mert hiszen ezt emberies külsőséggé tették az emberek, hanem az, amikor az ember mindenét oda teszi le Isten oltára elé, és Istentől várja, hogy minden, ami őt „emberré” tette, Isten kezében felolvadjon, és Isten őt, mint lelket fiává fogadja, hogy éljen ezentúl benne nem a régi ember a maga emberies törekvésével, hanem éljen benne az isteni Lélek, amelyet el akar fogadni, amely előtt egész lelkét kiürítette, amelyért minden érzést, minden törekvést kivetett magából, hogy az Isten által nyújtott kegyelmet elfogadhassa. Amikor az ember Isten oltára előtt önmagát felkínálva meghajol, akkor Isten meghallgatja őt, és készségesen elfogadja az ő szívének és lelkének felajánlását, lenyúl hozzája, és megkereszteli őt tőzzel, a Szentlélek tüzével. És akkor ez a mai ember egyszerre nem az többé, aki tegnap volt: *a tegnapi ember meghalt, hogy; a mai emberben, az Isten által újjáteremtett emberben az Isten akarata, az Isten célja élhessen.* Ez a mai ember azután véghezviszi Isten munkáját az által az engedelmesség által, amellyel mindvégig hüen és igazán teljesíti mindazt, amit Isten feladatul eléje tűz. Ameddig az ember idáig jut, addig sok küszködéssel, sok szenvedéssel kell találkoznia. Sokat kell csalódnia, ameddig kialakul a lelkében az a vágy, az a tudat, hogy ennek így kell lennie. De amikor kialakult, amikor ezen, a tűzkeresztésen keresztületesett, ez a tűz megvilágítja körülötte azt az atmoszférát, amelyben eddig a hozzá hasonló szellemek és lelkek világában időzött, s azok, akikkel azelőtt egy volt, egyszerre feltekintenek reá, és nem értik, mi ment végbe benne és rajta. De nemcsak az emberek, hanem maguk a szellemek is csodálattal és megdöbbenéssel szemlélik azokat az emberszemléket, akiken a Szentlélek tüze sugárik keresztül, akiknek a lelkén, cselekedetén, érzésén, beszédjén és gondolatán az Isten akarata nyilvánul meg.

Ezek a lelkek átmertek a halálból az életre; mert akik igazán így fogják fel megtérésüket, akik igazán megkeresztelkedtek Istenben, azok többé meg nem halnak, mert a meghalásuk már megtörtént az Isten oltára előtt. Nagy titok ez, testvéreim, amelyet bizonyára meg sem értetek. De szükséges, hogy elmondjam nektek, szükséges, hogy felvilágosítsalak benneteket arról, ami a kötelességetek, ami a sorsotok, ami titeket elhivatottakká, *valóban* spiritistákká tesz. *Mert* ameddig az ember csak azoknak a világával keres összeköttetést, akik az ő emberi lényét felerősítik, vagy akik az ő emberi életébe befolyva vele jót- rosszat cselekedtetnek, addig még sokszor meg kell halnia, hogy a lelke ezt a titkot, a titkok titkát valamiképp kibogozza. Hiába akartok ti segíteni, hiába akartok a szenvedők sorsában valami változást előidézni, ha az nincs módotokban, ha ahhoz hozzá nem nyúlhattok: megmarad ez a ti akaratotok szerény vágyakozásnak, vagy pedig — ami sokkal rosszabb — eltévelyedve az emberi nagyzás képzelődésébe estek és magatok felől valami nagyot hisztek. És amikor elkövetkezik rátok az az idő, hogy a testeteket elveszi tőletek a törvény, és ti ott álltok test nélkül, megsorvadva, megerőtlenedve, árnyékká válva, akkor keservesen, könnyhullatások közt bánjátok meg, hogy a szellemvilág kapujában kalmárkodtatok, adatok-vettetek, és a magatok múlandó emberi lényének kerestetek dicsőséget. Azért adom elétek Isten kegyelmét, mint célt, mint ragyogó világosságot, amiért érdemes és szükséges az embernek a kezét kinyújtania, amelyért érdemes mindent elhagynia, mindent letennie az Úr oltára előtt, hogy mindazt, ami a múlandó emberre nézve a számadás napján aggasztó, félelmetes, ami szenvedés teljes lehet, messze elhagyhassátok magatok mögött, és Isten kegyelmébe

burkolódzva ragyogva állhassatok meg a törvény előtt, amelynek nincs többé számon kérnivalója tőletek, mert *Isten azokban a pillanatokban mindent kiegyenlített helyettetek, hogy titeket gyermekeivé tehessen.*

Mindent elhagyni, mindennel leszámolni, hogy mindent ragyogóbb és igazabb mivoltában szerezhessetek meg: ez legyen a jelszó elöttetek, testvéreim! Építsetek kint a gazzal benőtt területeken; munkálkodjatok a bűn világában, világítsatok a sötétségben: és Isten megáldja a ti múlandó életetekben való munkátokat, törekvéseteket, felemel Magához, megtisztít, megigazít, és amikor elkövetkezik az idő, meg is dicsőít benneteket.

Cselekedjétek a jót és igazat; kérjétek Istennek Szentlelkét, hogy a ti lelketekben világosságot és erőt árásszon szét, hogy az vezérelhessen a ti külön egyéni lelketek kiépített útján, hogy mindig szólhasson hozzátok, akkor is, amikor majd nem így közvetve, hanem közvetlenül is megérthetitek és megérezhettek Isten szavát. Addig mi ebből az útból, mint Istennek kiküldött munkásai igyekezőnk irtani azokat a tüskés bozótokat, amelyek útját állják a haladásnak. Igyekeztek a ti lelketek félelmetes árnyait eltávolítani az útból, igyekeztek a lelki szemeiteket fokról-fokra felnyitogatni, igyekeztek a szíveiteket lágyabbá tenni, hogy megmunkálhassa azt az Isten Szentlelke, hogy behatolhasson a ti lelketek redőibe, és elvégezhesse ott azt a tisztító munkát, amely nélkül nem volnátok megmenthetőek. Addig eljövünk hozzátok, köztetek leszünk, munkálkodunk rajtatok és értetek, ameddig megértek, megnövekedtek, hogy már minket felülmúló nagy dolgokat tudtok művelni, a mi világosságunkat felülmúló világosságot tudtok felfogni azon a szálon keresztül, amely titeket az Isten Szentlelkével összeköt.

Adja a mindeneket megáldó isteni szeretet, hogy nagyra növekedjétek, hogy a ti világosságotok ragyogjon a sötétségben, a homályosságban, hogy minden lelkét hazavezethessetek, akik hozzátok tapadnak, akik veletek járnak. Áldjon meg titeket a mi Urunk, üdvözítő Krisztusunk az ő nagy kegyelmével és szeretetével. Áldjon meg titeket lélekben és testben, hogy a testi életetekben se legyen olyan cselekedet, gondolat és érzés, amely Előtte elvetendő lenne, ne legyen a ti életidőtökben olyan óra, amelyre azt mondjátok egyszer a feltámadás napján, hogy „jobb szeretném elfelejteni”. Ragyogjon a ti életetek, mint a nap, hintse szét sugarait, hogy ennek nyomán áldás és termékeny élet fakadjon. A mi Urunk, Istenünk országában pedig boldog viszontlátásban örvendezhessetek velünk együtt, hogy megtaláltuk a századikat, akiért az Úr elküldött bennünket.

AZ „ÉG ÉS FÖLD ELMÚLNAK”...

Az élet titkát egyedül az Úr igéi világítják meg. — Minden lélek életútja elő van írva. — Akik Krisztust követik, azok az örökkévalóságban is fölismerik egymást. — Népek millióinak háborgó óceánja. — Akinek tehetsége van annak kötelessége munkálkodni. — A lélek szentélyének berendezésű ajtaja. — Aki e világ hatása fölött nem tud úrrá lenni, az a környező szellemáradat fölött sem lehet úrrá. — Az ember minden dicsősége a koporsóé. — A Szentlélek erejének átalakító hatása.

„Ég és föld elmúlnak, de az én igéim semmiképpen el nem múlnak”. „A lélek az, amely megelevenít, a test nem használ semmit; az én beszédem lélek és élet”, — ezt mondja az Úr. Közel kétezer év távlatából hangzik a mai kor emberei felé ez az ige, nem veszítve semmit súlyából, értékéből, sőt mintha most elevenebben ragyogna az a világosság, amelyet az Úr ezekkel a szavakkal kívánt fölgyújtani, mert hiszen a földi ember az ő javulási és tisztulási turnusának végéhez közeledik. Eközben az emberek mindjobban és jobban szétválnak a kétféle irányba; az egyik rész a teljes hitetlenségbe, a tagadásba zuhan alá mind mélyebben és mélyebben, a másik rész pedig fáradhatatlan buzgalommal keresi és kutatja azt az igazságot, amely őt megelevenítené, a halál és a változások nagy törvényével megbékéltetné.

Az emberi lélek mindjobban és jobban kezd felébredni annak tudatára, hogy a földi élet a

maga mivoltában cél és ok nélkül való erőpazarlás, és fejlődött értelmével keresi az okokat, hogy vajon miért kell az embernek a maga életét, mint valami elnyűtt rongyot, mint valami színehagyott, megunt köntöst magával hurcolnia?! Miért kell magát ettől az élettől egyik szenvedésből a másikba, egyik csalódásból a másikba vonszoltatnia, amikor nem ér el semmit, legalábbis szemmel látható eredményt nem, és amikor már nagy nehezen valamit elérne, akkor elnyeli a sír sötétje?! Az ember lelke azután kifosztottan tanácstalanul áll meg az egyre jobban szaporodó sírhalmok mellett, amelyek elfogják előtte a látóhatárt, mert hovatovább bezárkózik előtte a jövő, és a természettörvény nem ad magyarázatot, hogy mindazoknak, akiket szeretett, miért kellett meghalniuk.

Hiába is keresné az ember a látható világban azokat az okokat, amelyek őt ezekben a nehézségekben; látszó, alig elviselhető állapotokba beleviszik, mert azok nem itt találhatók meg, hanem a lélek mélyén, a láthatatlanban. Éppen azért kell a léleknek a látható világban, testben megjelennie, hogy ezeket a benne rejlő láthatatlan okokat életével és cselekedeteivel kivetítse a világba, mert nem az ember van a világért, hanem a világ van, az emberért. Mivel pedig az ember lelke ilyen törvényteleniségekkel van telve, ezeket vetíti ki a világba, s a világ csak, mint egy hűsleges tükörkép mutatja meg az embernek bukott, süllyedt lelkiállapotát. Mint a tengeren imbolygó, bizonytalanul ide-oda hányódó kicsiny sajka, olyan az ember élete a földön; nem tudja, merre visz az út, nem ismeri a célt, amelyet követnie kell. Jönnek a viharok, a tenger minden látszólagos ok nélkül megháborodik és dobálja a kicsiny sajkát hol fel a magasba, hol le a mélybe; ennek a kicsiny sajkának utasa, az emberi lélek pedig kétségbeesve lesi a pillanatok, az alkalmakat, hogyan, miképp szabadulhatna meg ezektől a hullámszökevényektől? Sokan elveszítik a hitüket, reményüket, bizalmukat ennek a megmenekülésnek a lehetőségében, s elvakultan beledobják magukat a tajtékos mélységbe, mások meg holtra fáradva húzódnak meg sokszor a sajka mélyén, várva a vihar elmúltát. Testvéreim, figyeljétek a messziről, az örökké mozgó és soha meg nem álló idők és történések világán keresztül hangzó ígére: *„Ég és föld elmúlnak, de az én beszédem semmiképpen el nem múlnak, mert az én beszédem lélek és élet”*.

Elvek kormányozzák az életet, elvek kormányozzák a világot, nem pedig az ember silány akarata, gyarló elgondolása, fogyatékos bölcsessége. Olyan az élet, mint a megdagadt, áradó folyó, vagy mint a tajtékos, hullámzó tenger; az érzések, gondolatok, vágyak és törekvések történéseit hívják életbe a változandóság világában, mert az embernek munkálkodnia kell, tétlenül nem állhat, a lélek mélyén megszülető vágyak és törekvések nem hagyják békén, hanem cselekvésre kényszerítik azok szerint az elvek szerint, amelyeket jóknak és igazaknak gondol. És ha az ő elvei és törekvései hibás, tévelygésbe vezető irányt követnek, akkor azok mindenestre szelet és vihart idéznek fel, felkorbácsolják a vizeket, felkavarják a mélység szörnyeit, és elárasztják a világot félelemmel, rettegéssel, szenvedésekkel és csapásokkal. Ha azonban az emberi lélek mindennel leszámolt és meg tudja különböztetni a jót a rossztól, az igazat a hamistól, és azt az irányt keresi, amely őt urává teheti ezeknek a változásoknak, amely őt megerősítve új célt mutat, új feladatokat tűz eléje, akkor ezek a vizek lecsendesednek, a háborgó tenger hullámai elsimulnak és a menny tükörképét vetítik a víz tükrén utazó földi ember szeme elé. A sima tenger tükrén a menny csillagai, a hold fénye és a nap sugarai tükröződnek, és az ember tisztán látja az igazságot, mert a látóhatára megtisztult. Ha nem is látja meg a távoli jövőt, de igenis megismeri azt az első kikötő állomást, ahová be kell érkeznie, ahol el kell számolnia a rábizottakkal, és fel kell szednie a további úthoz szükséges kellékeket, hogy továbbhaladhasson az élet tengerén. A fejlődés útja felfelé vezet, mindig tisztább, szebb és emelkedettebb lelki hangulattal; de az emberi élet egyedül nem képes ezt az utat megtalálni, s ezenkívül nem ura ennek a hatalmas tengernek, ennek a hatalmas élethullámszökevénynek sem, mert hiszen az élet Istentől jön, végzi a maga körútját, és ismét Istenhez emeli vissza a lelket.

Ezen az adottságon kívül bármit akar is az emberi lélek a maga életének a megépítésére,

megkönnyítésére, legyen az bármilyen csillogó: ha az az ő részére nincs előírva, ha az ilyen állomások nincsenek az életirányába belerajzolva, *ő ott nem köthet ki. Minden léleknek külön-külön elő vannak írva a maga kikötőállomásai, a maga célja, a maga feladata, a maga elvégzendő munkája, és mindenkinek be kell érkeznie arra az állomásra, amelyet végzete, fejlődéstörvénye számára előírt.* Ti is, testvéreim, egy ilyen állomáshoz érkeztetek el, ahol mindazt az elhasznált, elnyűtt igazságot, amelyet az emberi bölcselkedésből szedtetek magatokra, mindazokat a csalódásokat, szenvedéseket, fájdalmakat, mindazt a fáradtságot, amelyeket magatokra szedtetek lerakhatjátok, kirakhatjátok a ti élethajótokból, és felvehetitek azokat a tápláló igazságokat, amelyek titeket nagy útra és gyorsabb haladásra tesznek képesekké. Ez az állomás, testvéreim, a megismerésnek az a világossága, amely titeket egybegyűjtött egy szóban, egy hangban, egy érzésben, egy közös jelszóban, amely a lelketekben ott él, ég és világít, amelyről *egymást nemcsak itt, e múltó életben, hanem az örökkévalóságban is megismeritek, a végtelenségnek bármely pontjára szórjon is szét benneteket a szél, a fejlődés törvénye.*

Mint már említettem nektek, ti magatok is fejlesztitek és munkáljátok a ti jövődötöket. Az élet törvénye beleírja a lelketekbe azokat az érzéseket, gondolatokat, nemes, tiszta törekvéseket, és azokat az elégedetlenségeket is, amelyekkel a titeket felfelé sodró törvény egyre több és több munkára serkent, egyre nagyobb feladatokat bíz rátok és egyre titokzatosabb kérdéseket ad elétek, amelyekre a lelketek világosságával, a lelketek jóakaró készségével meg kell felelnetek; meg kell felelnetek azokkal a cselekedetekkel, azokkal a vágyakkal, amelyekkel földi életetek során beleírjátok a természetbe a neveteket, a ti egyéni lelketek nevét, érzését, gondolatát, cselekvését és elgondolásait. Mert hiszen minden lélek előtt ott áll egy megfajtott talány: a maga homályba burkolt egyénisége, amelyet ki kell bontania. Két ember azonos munkát nem végezhet; két ember pontról-pontra való azonosságot nem képviselhet, mert ha csak árnyalatilag is, mégis eltérők vagytok egymástól és mindegyikötök lelkében ott áll a feladat, amelyet el kell végeznetek. De hogyan végezze el az ember ezt a nehéz feladatot, ha csak maga körül tekint, ha csak alulról meríti azokból a történésekből, amelyek körülötte véghezmennek, ha csak azt látja, ami mint szennyes ártól felkapott szemét feléje sodródik? Hogyan tudjon magasabb, tisztább megoldást találni a saját lelkének kibontakoztatására, ha nincs benne elég hit, amellyel a világosságra föltekintethetne, amellyel a mennyből levetített csillagképeket, a nap- és holdsugarakat összegyűjthesse?! Hogyan remélhesse, hogy a célját el is éri egykor, hogy mindazt elvégzi, amit az ő fejlődési törvénye eléje írt?! Ezért mondta az Úr: *„Ég és föld elmúlnak, de az én beszédem semmiképpen el nem múlnak”.* Azoknak a lelkeknek szól ez, akik hisznek, és a hitüket még jobban meg akarják erősíteni, a hitük lámpáját még szorosabban oda akarják erősíteni az életük hánykolódó hajójához, hogy bármilyen hullámozó legyen is körülöttük a világ, emelje bár fel őket az élet hullámozása a magasba, akkor se higgyék azt, hogy most már urai az életnek, vagy sújtsa bár végzetük a mélybe, akkor se essenek kétségbe, mert hiszen megismerték és megtudták, hogy mindez, ami körülöttük történik, múlandó, egy bizonyosság van csupán, az, hogy az élet Ura vezeti őket az élet tengerén, és Ő írja bele a lelkükbe az útvonalon tájékozó igéket: *„Az én beszédem lélek és élet”.*

Tehát nem a visszacsillámló csillagvilág képe az, amelyre az embernek tekintetét szegeznie kell, nem ezekben kell hinnie, mert ezek nem elsődleges, hanem csak másodlagos dolgok. Az elsődleges dolgokra kell figyelnie az embernek, amelyekről az Úr beszélt: *„Ég és föld elmúlnak, de az én beszédem semmiképpen el nem múlnak, mert az én beszédem lélek és élet”.* Igen, az ő beszédei igazságok, a semmiből életet teremtő, világokat formáló törvények, amelyek legyőzik az időt, legyőzik a meglévőt. Azoknak nem árt sem idő, sem tér, mert hiszen Istentől jövő és Istenhez visszavezető, élet és halál felett uralkodó hatalmas igék, hatalmas igazságok azok, amelyek új irányt szabnak az ember lelkének. Ha az ember ezeket az igazságokat elfogadja, szívébe zárja, és ezektől az igazságoktól hagyja magát vezetni az

életúton: ezek az igazságok hatalmasát. nagyot művelhetnek azzal a kicsiny sajkával. Hiszen nem tudhatja az a kicsiny életparány, az a kicsiny életszíkra, az az öntudatra felemelkedett lélek, hogy ha ő engedelmes, ha hozzásimul a mennyei Hatalomhoz, ez a Hatalom milyen munkára szólítja őt el! Ő az egyedüli, aki ezt a háborgó tengert, népek millióinak tengerét háborgásában lecsendesítheti! Hatalmas az Úr beszéde, hatalmas az ő igazsága! Senki sem tudhatja, hogy a kicsiny, alárendelt, semmibe sem vett életet egyetlen mozdulatával kiemelheti a forgatagból, nem érdeme szerint, hanem a szerint az engedelmisség szerint, amellyel ez a kicsiny élet meghajol a hatalmas, nagy Igazság előtt, és ezt a hatalmas, nagy Igazságot minden megmozdulásában, minden alakulásában félelemmel és szeretettel igyekszik követni és hozzáidomulni. mert hitével és bizakodásával már meggyőződön arról, hogy ez az igazság kiemeli a világot sarkaiból, és új világot állíthat elő, új jövődőt formál, azt a jövő világot, amely nem küzd tovább, és nem ítéli küzdésre azokat, akik a jót megismerték, és az örök jónak szolgálatába szegődtek, hanem a jó áldásait és örömeit élvezik. Ez a fölismerés, ez a megbizonyosodás az ember lelkének mélyén keres magának helyet; és amikor megtalálta azt a helyet, s elhelyezkedett abba a szentélybe, ahova az élet szennyes hullámcsapásai nem juthatnak, *ez az igazság*— ha az emberi lélek szenved, ha küzd is a habokkal, amelyek már-már elnyeléssel fenyegetik - *akkor is a felszínen tartja az élet hajóját, amikor már mindent maga alá temetett a vihar, a nagy hullámverés.*

A hitnek, a megismerésnek és az Istenbe vetett bizalomnak itt kell otthont találnia, itt kell olyan megszentelt oltárt találnia, amelyen napról-napra mutat be áldozatot az emberi szellem, napról-napra felkeresi Teremtőjét, és hálát ad Neki azokért az ajándékokért, amelyekben Isten óráról-órára részesíti a küzdő és szenvedő emberlelkeket. Ilyen szentélyt mindenkinek kell a maga élethajóján felállítania, mert ebben a szentélyben, ebben a csendes visszavonultságban kell a léleknek azt a hangot figyelnie, amellyel őt Teremtő Atyja szólítja. Mert akinek nincs ilyen szentélye, akinek nincs ilyen áldozati oltára a lelkében, az nem hallja meg a Szentlélek szavát, mert hiszen a Szentlelken keresztül közli az Atya a maga akaratát gyermekeivel. Ameddig itt e földön, e múlandó világban éltek, testvéreim, addig csak hallás, olvasás és példák útján szerezhettek magatoknak meggyőződést és megbizonyosodást ezek felől a titkok felől. És előfordul, hogy az ember nem tudja megérteni ezeket a titkokat, s kidobálja magából, mint lim-lomot. mint hiábavalóságot, amellyel — úgy véli — kár a tudatnak törődnie, mert leköti a figyelmét, s elvonja azoktól az értékektől, amelyekkel magának átmeneti örömeket tud szerezni. *De ti vigyázzatok, ti, akik hisztek, akiknek a lelke megismerkedett ezekkel az igazságokkal, amely igazságok mind beljebb-beljebb vonnak benneteket a titkos világba, a láthatatlanba, és a ti lelketek kénytelen lépésről-lépésre újabb meg újabb csodákkal megismerkedni.* A ti lelketekben már fölébred a félelem, hogy „ha ezt nem cselekszem, elvesztem, vagy legalábbis nem érkezem be arra az állomásra, ahová vágyaim szerint be kell érkeznem”. Mert minden lélek érzi magában, hogy hová kell beérkeznie. Minél több világossággal, minél több megérzéssel és megértéssel rendelkezik valaki, annál távolabbi állomásra kell elérnie. Azért van ez az érzés a lélekben, hogy ez őt állandó tevékenykedésre ösztönözzé, nehogy később azt kelljen látnia, hogy maga mögött megmunkálatlan parlagot hagyott; és amikor életének delelőjéhez ér, s már a déli nap hevét érzi, szomorúan legyen kénytelen magának bevallani: „semmit sem munkálkodtam”.

Nem, *akinek ereje, iránya, tehetsége, világossága van, az munkálkodjék, míg a nap fenn van, míg lehetőségei vannak!* A lélek ösztönszerűen érzi, hogy valaha valamit könnyelműen elhagyott maga mögött, és hogy a hiányt pótolnia kell, hogy beérkezhessék arra az állomásra, ahol őt várják, ahol el kell számolnia a rábízottakkal, hogy újabb megbízatásokat vegyen át, és ezekkel a megbízatásokkal kapcsolatban újabb, nagyobb lelki gazdagságok áraszák őt el, hogy minél nagyobb boldogsággal ismerkedjék meg, amelyeket neki Isten ajándékol tart fenn. És nem is veszi észre, amikor ilyen különböző megbízatásokat vesz át a lélek, hogy mennyit cselekedett, mennyit fejlődött, mennyit erősödött, mennyit épült; mennyi ismerettel

gazdagodott, és mennyivel nagyobbodott a szabadsága, amellyel ténykedhetik mind a mulandóban, mind az örökkévalóban.

A földi ember még nem ébredt fel ennek a tudatára, és azért sokszor érzi az indíttatást, s lelke fellobog az örömtől; és mégis vannak idők, amikor elfárad, és úgy érzi, hogy jó volna ismét egy kicsit pihenni, egy kicsit aludni, nem tudni semmiről. Azonban a tudnia ébren öröklik, hogy azt a megbízatást, azt a meghatalmazást, amelynek birtokába jutott, valamiképp a kezéből ki ne szalassza. *„Az én beszédem lélek és élet”*. Krisztus igéje élet, mégpedig örökélet. Hiába van itt a múlandó világban a természet színdús pompája hiába van az emberi lélek fáradozásának, törekvésének ez a káprázatos eredménye, amelytől megszedülve sokszor aláhull arról a szellemi magaslatról is, amelyre őt lelki fejlődése felemelte, hiába a tudás, hiába az emberi bölcsesség: mindez csak káprázat. Mindezek a hiú és múlandó dolgok a magasabb világok levett képei, amelyek az emberi lelket káprázatba ejtik, és ő dicsőségére támaszkodva nagynak hiszi, fenn képzei magát a magaslaton, és ebben a képzelődésében abban a hitben ringatja magát, hogy messze elhagyja a szenvedések birodalmát, mert hiszen az eszével, műveltségével és tudásával meghódítja és áthidalja azokat a természeti akadályokat, amelyek a régi ember előtt még megközelíthetetlenek voltak. *A ma embere meghódította a vizeket, meghódította a levegőt, áthidalta a távolságot, maga alá gyűrte az elemeket, akarásával kormányozza magát ezeken: de a lelkében berozsdásodott a szentély ajtaja és nem tud oda bevonulni, abba a csendbe, ahol az Isten Szentlelkének hívó szava hangzik; bepókhálósodtak azok az ajtók, amelyeken keresztül vissza tudna vonulni a lélek csendjébe imádkozni, hálát adni, segítséget kérni. Belepte a pókháló, mert sohasem nyitogatja azokat az ajtókat, és így az Isten Szentlelke rabságban van, s nem szólhat a szellemhez. És mivel a léleknek ez a titkos része el van hanyagolva, hiába hangzik a szó, hiába vannak a példák, hiába vannak a látomások, kívül maradnak azok az ember tudatán, a lélek nem vesz róluk tudomást, nem ébred fel, s a szellem tétlenül ott kuporog, zárkózottan magába húzódik, mert erőit ellopták a test vágyai. Hiszen a lélek, mivel a belső világból száműzve van, külső világban akarja magát kiélni, törekvéseit a mulandó világba helyezi át, itt akarja azokat megvalósítani.*

A végzet azonban sohasem pihen; a végzet szakadatlanul írja tele a történésekkel azokat a lapokat, amelyeket az ember születésekor, mint fehér-lapokat kapott a kegyelem törvényétől. És az ember nem veszi észre, hogy a láthatatlanban az a folyton dolgozó és munkálkodó kéz, amely a történéseket feljegyzi, egyszerre csak az ő tudtán és akaratán kívül — ideírta ezeket a fehér lapokat múlandó dolgokkal, hiabavalóságokkal, amelyek nem menthetik meg őt a halál törvényétől. És amikor az utolsó sort is beírta, elszakad az életszalag, és aki magát az élet urának gondolta, aki azt hitte, hogy meghódította a világot, ott áll kicsinyen azoktól a hatásoktól hanyattatva, amelyeket a láthatatlanba írt, amelyek nem egyeztek — mert nem is egyezhettek azokkal a törvényekkel, amely törvényeket a mulandóban be kellett volna töltenie, amelyeknek betöltésével elszakadoztak volna azok a szálak, amelyek őt a rabsághoz, ezekhez az elmúló változásokhoz kötötték. De ezek a szálak nem hogy elszakadoztak volna, hanem inkább megerősödtek, és lenyűgözték őt, s ő a földhöz kötve várva-várja a kegyelemnek azt a kicsiny sugarát, amely majd ki tudja mikor, ki tudja hol, milyen állapotban — fogja őt megérinteni. Az ember meghódíthatja a világot, áthidalhatja a távolságokat, urává lehet az, elemeknek, de ebben a láthatatlan világban, az ok és okozati törvénybe ezekkel egy jottányit sem mozdíthat meg sem a maga sem mások javára, mert az életre hívott, hatások uralkodunk felette, mivel ezeket a maga lelkével urának ismerte el.

Az ember, még ha a tudásnak és az ismeretnek poharából szürcsölt is egy kevésbé, még ha hitt is, meg ha spiritistának vallotta is magát és így megbizonyodásra is tett szert, azonban ha nem töltötte be azt a mértéket, amelyet az ő ismeretével, világosságával, földi cselekedeteivel és megmozdulásaival be kellett volna, töltenie, és visszaél ezzel a világossággal: nem tudhatja, hogy a legközelebbi fordulónál nem egy olyan primitív népfajba helyezi-e el őt

végzete, amely csoportról most talán nem is tudja, hogy létezik, vagy ha tudja is, lenézi, mint egy fejlődésben visszamaradt népfajt. *Az az ősi, kulturálatlan népfaj ma talán ellenszenvet, sőt talán utálatot ébreszt benne, de elkövetkezik az idő, amikor az ő életét intéző hatalom ahhoz a csoporthoz vezet, és ő akkor kívánatosnak fogja találni azt az életet, amely neki ott kijár, mert mégis csak a napfényen lehet, mégis csak élvezheti az élet örömeit, megfürödhetik az életnek abban a mámorában, amelyet a test gondtalansága nyújt majd azok ellen a lelki és szellemi gyötrődések és lelkiismeret furdalások ellen, amelyeket a szellemvilágban érzett, amelyek őt űzték-hajtották, hogy valamiképp alkalmat keressen arra, hogy a mulasztottakat jóvátehesse.*

Testvéreim, ne legyen egy se köztetek, akinek ilyen szomorú, ilyen nem kívánatos jövő álljon előtte; ne legyen egy se, aki megismerte a világosságot, hogy ismét a homályba süllyedjen vissza! Azért higgyetek az ő szavának, keressétek a Krisztus igéit; higgyétek, hogy azok csakugyan keresztülvezetnek titeket az ég és a föld elmúlásán, és diadalra segítenek bűn és halál felett. Higgyétek, hogy azok az elvek, azok az igazságok, amelyeket Isten az ő szent Fia, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által adott a világnak, minden hatalmon, minden törvényen felülálló, mert felülemelnek minden, megtisztítanak mindentől, kiemelnek minden tévedésből, és az igazságra, a valódi, örök értékű igazságra vezérelnek el. Ezt azonban semmiképp meg nem érthetitek, semmiképp fel nem foghatjátok, ha csak mint emberek akarjátok ezeket az elveket a magatokéinak vallani. A lelketekben, a szellemetekben kell ezeknek élniük; a szellemetekben kell visszhangra találniuk, hogy amikor Isten szava a Szentlelken keresztül hozzátok szól, az mindig megtalálhassa a lelketekben azt a visszhangot, amely titeket vezet, amely oktat, amely titeket a világosságban mind nagyobb és nagyobb szabadságra emel fel. Ez az egyedüli hatalom, amely megszabadít benneteket a bűn következményeitől. Nektek úrrá kell lennetek a múlandó világ felett, mert ha e világ felett nem tudtok úrrá lenni, akkor nem tudtok úrrá lenni a fölött a szellemáradat fölött sem, amely titeket körülvesz. Ti ebben a szellemáradatban, mint fénylő, meggyújtott gyertyák égtek és világítottok magatok körül, és az életnek világosságát hordoztátok, amerre megfordultok. Mert hiszen Krisztus igazsága az élet igazsága, az az újjáteremtő erő, amely új eget és új földet formál, új létlehetőséget biztosít, még ha minden elmúlik, minden összedől, minden megsemmisül is; még ha megrendül is a föld, és kizökken sarkaiból a világ.

Krisztus igazsága az Atyával köt össze titeket, aki teremtett, aki fenntart és igazgat mindenedet. Ezek az igazságok kiemelnek azokból a történekekből, amelyek a végveszedelemmel és ítélettel zúdulnak e világra és az egyesekre. De jöhet a veszedelem, jöhet maga a halál; nem fog rajtatok, ha lelketekben elevenen él az az ígéret, amelyet Krisztus tett e világnak, hogy valakik hisznek és hiendők lesznek az ő igéinek, azok semmiképp el nem hagyattatnak, azokkal Ó velük van a világ végezetéig a Szentlélek közösségén keresztül. Az élet itt a múlandó világban csak reflexfénye az igazi életnek. Mint ahogy az előbb említettem, legyen bár a természet pompája mégolyan színdús, mégolyan gyönyörűsége, mindez csak utánpótlás, csak tükörképe egy magasabb létezésnek, egy magasabb szépségnek, egy tisztább, valószínűbb életnek, mert hiszen a földnek minden dicsősége, minden szépsége elmúlik, a virág, bármily gyönyörűsége legyen is, lehullatja szirmait, és mi lesz belőle? Por és hamu! *Az embernek minden dicsősége a koporsóé, és nem emlékszik meg róla többé senki, lett legyen bár a legirigyeltőbb a maga idején, a maga pillanatnyi felmerülésével a világon, a holnap már nem az övé, a holnap Isten kezében van.* Tehát ez az élet nem élet, az igazi életnek csak másolata; az igazi élet az eszmények világában, abban a láthatatlan világban van, ahonnan minden szép és jó jött, amely egy pillanatra megmutatta magát az embernek, hogy tudomása legyen róla. hogy van szép, van jó, van igaz, és hogy az eszmék világában van az igazi élet. A szellemi világot, az eszmék világát átszövi, átragyogja a Szentlélek világossága; azért ennek a világnak dicsősége nem múlandó, nem káprázat, hanem a dicsőségben lépésről-lépésre való előhaladás. Mert hiszen Isten az ő gyermekeinek szépséget, jóságot, boldogságot, dicsőséget

és szabadságot ajándékoz. Itt az Isten fiainak közelségében van az örökélet; a Lélek ide hív minket, mindnyájunkat vissza, az ő közelségébe; oda, ahol nemcsak árnyképekben. vetített képekben látjuk az igazságot, a szépséget, hanem színről- színre.

A Szentléleknek ebben a világában, az isteni elméknek ebben az örökké teremtő, új meg új gyönyörűségeket felhozó élethullámozásában él és uralkodik az az erő, amely fenntartja a világokat, új életeket szül, pillanatról-pillanatra munkálkodik. Igen, a Szentlélek ebből a világból — amely telve van Istennel — hoz üzenetet; ebből hoz világosságot, szabadságot és életet a halál helyett. Adjátok hát át magatokat ennek a folytonosan munkálkódó szent áramlatnak; nyissátok ki a szíveteket, előtte, hogy visszhangozzék benne az Istent dicsőítő énekek hangja, amely nem szűnik meg, nem lesz megunt soha, mert az Isten dicsőségétől áthatott lélekben új örömök forrásává válik minden következő perc, amelyet neki az ígélet szerint mindörökké biztosít az Úr. Nyissátok ki a lelketeket ennek a szent, csodálatos áramlatnak, amelyen keresztül Isten szól hozzátok, amelyen keresztül őt minden percben, minden pillanatban megtalálhatjátok! Emeljelek oltárt a szívetekben Krisztusnak azoknak az igéknek ismeretével, betartásával és követésével, amelyeket Ő hagyott itt e világban, és meglátjátok, hogy ezek az igék megelevenednek, új, hatalmas világot teremtenek bennetek, körülöttetek, általatok; mert ha átadjátok magatokat ennek a szent áramlatnak. Isten akarata minden gátlás nélkül tud érvényesülni a ti életeketeken keresztül e világban, és ti, akik itt ebben az örökös hullámozásban, ebben az örökös vonzásban és taszításban elfáradva keresitek a megnyugvást, a bizonyosságot bármilyen hányattatás legyen a ti élethajótok sorsa ebben az Isten Lelkétől átvilágított szentélyben békét, megnyugvást és új erőforrást találtok, mert érezni fogja a lelketek, hogy Krisztus nem távozott el tőletek, hanem veletek van, bennetek van, munkálkodik rajtatok, meghallgatja a könyörgéseketek, és nem hagy benneteket magatokra, mert újra és újra megcsendül a Szentlélek közvetítő hangja: „*Én veletek vagyok e világ végezetéig.*” Készítsétek el a lelketeket, tisztítsátok meg minden hiábavalóságtól; építsétek az Úr oltárát, hogy a Szentlélek hangja a lelketek csendjében Isten szavát közvetítse és érezni fogjátok, hogy nem vagytok magatokra hagyatva, mert őt mind az éjszaka sötétjében, mind a nap fényében, mind az örömben, mind a bánatban, és a nyomorúságban egyaránt magatok előtt látjátok; Őt érzitek, Őt halljátok, amint hozzátok szól, és vezet titeket a boldogság, a megelégedés világába ezen a nagy, hullámozó, örökké nyugtalan, mert bűnökkel terhelt óceánon keresztül abba a békességes kikötőbe, ahol minden Istennel van tele, ahol Isten fénye és dicsősége árnyék nélkül érvényesül.

És ott a ti arcotokon is megpihen az ő dicsősége, és a ti arcotok is fénylik, a ti ruhátok is ragyog, mert beleolvadtok a nagy fénybe, a boldogságba. Akkor elfelejtkeztek azokról a küzdelekről, amelyek az ideig való életben harcot és háborút jelentettek számotokra; a békeség Fejedelme a ti kis élethajótokra költözik, és amikor elfáradtok, megvigasztal, amikor terhes az élet, szelíd szavával megnyugtatja a lelketeket; új bizalmat, új reménységet önt belétek, mert azt mondja a Szentlélek áldó szaván kérészül: „*Bízatok, én meggyőztem a világot.*”

A SZENTLÉLEKTŐL VALÓ ÚJJÁSZÜLETÉS

A szellem önmagától képtelen jobb létállapotba helyezkedni, míg újjá nem születik a Szentlélektől. — Isten létének visszautasíthatatlan bizonyítéka az, hogy élet van. — Ameddig az ember meg nem találja Istent, addig céltalan az élete. — A Szentlélektől való újjászületés lassanként megy végbe. — A hivatottak közül kik lesznek választottakká? — Az embereknek a Szentlélek tartályaivá kell lenniük. — Az ember hivatása, hogy a világot megváltoztassa. — Még ma kell megtérnie az embernek, hogy a lelkét megmenthesse az örökéletre.

A mi Urunk mondja, mint megmásíthatatlan végzetet, mint a mindenkor élő ember áthághatatlan törvényét, hogy: „*Valakik nem születnek újjá víztől és Szentlélektől, semmiképp*

sem mehetnek be a mennybe.” Az emberi lélek el van fáradva, ki van merülve, sokszor kétségbe van esve jövője felől. Mert ugyan mit ad neki végzete a születéstől haláláig? Küzdést, szenvedést, csalódást, megpróbáltatást, súlyos csapások terheinek hordozását, és mindennek kilátástalan a vége, mert hiszen az Úr beszéde szerint hiába jön a halál, hiába jön a változás a sorsában: ezektől a terhektől, ezektől a fájdalmaktól és szenvedésektől semmiképp meg nem szabadulhat, ameddig lelki vágyaival, lelki érzéseivel ebhez a földhöz, a bűnöknek és tévelygéseknek e világához van kötve. Ezek a szenvedések, ezek a fájdalmak nem szűnnek meg a halállal; és *a szellem nem helyezkedhetik egymás létállapotba addig, amaddig ez a lélekben való újjászületése meg nem történik*, ameddig ezen át nem esik, ameddig egy új világ meg nem nyílik lelki szemei előtt; az az új világ, amelyet Ő, a mi Urunk hozott a földre, amely világgal kapcsolta össze a szenvedő embereket. Mert csakis Rajta keresztül, Általa juthat el az emberi lélek a megbékélés, a boldogság, az enyhület világába. Ennek a feltétele pedig az, hogy *újja kell születnie víztől és Szentlélektől*, máskülönben semmiképp nem juthat el odáig. Testvéreim, nektek van tudomásotok arról a halálon túli életről, amelyet más életnek, más világnak neveztek; van tudomásotok arról, hogy ott nem a látszat szerint, hanem az igazság szerint ítélik meg az emberi lelket, elkövetett tévedései, bűnei és cselekedetei alapján. Van tudomásotok arról, hogy ez a bizonytalanságban imbolygó földi élet szilárd és állandó létté emelkedik valahol, egy más dimenzióban, a láthatatlanban, amelyet éreztek, amelyről tudjátok, hogy van; hiszen a ti látható világotokban jeleket és csodákat hoznak létre azok az erők és hatalmak, amelyek a láthatatlanból félremagyarázhatatlan bizonyosságokat tudnak nektek adni.

És ti tudjátok azt is, hogy ezek a megnyilvánulások nem mindig kedvező és boldog állapotokról számolnak be előttetek, hanem túlnyomórészt szenvedésektől szorongatott lelkek keresnek egy-egy pillanatra enyhületet a ti társaságotokban, a földdel, a testtel való kapcsolódásban, hogy tévedésben eltöltött életük következményeit elmondják, töletek várva enyhületet, megkönnyebbülést, reménysugarat, amely őket a bizonytalanságból kiemelje, és nagyobb biztonságba helyezze. Mert hiszen, akik nem az igazság törvényében éltek és cselekedtek, akik erőiket nem az igazság megrögzítésére használták fel a földi életben, azok sokkal nagyobb bizonytalanságban vannak az állapotuk felől, és sokkal nagyobb reménytelenségben élnek, mint az emberek. Ez a bizonytalan világ csakugyan olyan, mintha csak árnyéka volna a földi világnak, amely a maga változandóságával és múlandóságával szintén nem nyújt biztonságot a földi embernek; és mégis, a földi ember bizonyossága összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint azoké a szellemeké, akik elhibázták az életüket. Mi tehát ebből a tanulság?

Az, hogy a halállal, egy jottányival sem jut közelebb a lélek a boldogsághoz, az engesztelődéshez, a békéhez, a bizonyossághoz, ha csak az anyagi, emberi érdekeknek élt a földön. *Dehát hol van akkor a bizonyosság? Merre keresse azt a földi ember, ha sem itt, sem ott túl nem ígéri neki az élet azt a bizonyosságot, amelybe a lélek, mint reménységbe belekapaszkodhatnék, és megrögzíthetné magát a tudatával valamely ponthoz? Hiszen minden elfolyik, minden elsiklik mellette, felette is alatta, amit szilárdnak és megmásíthatatlannak hitt és gondolt; minden semmivé válik, minden szétmállik. Mi hát az, ami fenntarthatja őt, mi az, ami fenntarthatja a világot és az egész rendszert, amely olyan szilárdnak, annyira megrögzítettnek látszik, hogy az ember minden képességeivel, minden tudásával sem tud belehatolni?*

Isten a maga titokzatos, hatalmas nagyságával olyan messzeségben áll az emberi fogalmaktól, hogy azt nem a véges emberi ész, hanem még az örökkévalóságban élő szellemek sem tudják felfogni, sőt még a képzeletükkel, gondolataikkal, a feltevéseikkel sem képesek megközelíteni. Le kell tehát mondania az embernek arról, hogy Isten lényét felfoghassa, és Róla magának fogalomképet alkothasson. Az embereknek, és általában a teremtett lényeknek be kell érniük azzal, hogy az Istent, a mindenek Teremtőjét, az

örökkévalót munkáiban csodálhassák; mert hiszen Ő a legkisebb munkájában is olyan hatalmat, olyan erőt, olyan bölcsességet, olyan igazságot és olyan megmásíthatatlan törvényt létesít, hogy az ember még a legkisebbet, a legparányibbat sem képes felfogni, miért, hogyan cselekedte azt az Isten. Isten a maga hatalmas erejével, fényével, világosságával amelyet a teremtett lények észlelnek és tapasztalnak, olyan megmérhetetlen, olyan felfoghatatlan nagy, hogy ennek a nagyságnak egyetlen paránya is elég ahhoz, hogy a teremtett lényeket boldogokká tegye és céljukhoz segítse. Le kell tehát az embernek mondania arról, hogy a Végtelent véges értelmével be tudja fogadni, és róla helyes fogalmat tudjon alkotni. Elégedjék hát meg a teremtett lény azokkal az észleletekkel, amelyek egész lelkét betöltik; tanulmányozza csak azokat; és amikor az értelmével csak a legkisebbet is fel tudja fogni, és abban meg tudja az Istent találni, s az ő nagy bölcsességét szeretetét át tudja érezni, akkor a kicsinyben is megtalálta a boldogságát, az üdvösséget, mert megtalálta az Istent.

Isten az Ő meglevő igazságával, valóságával hatalmas, kikutathatatlan titoknak az áradatát a teremtett mindenségbe: az élet titokzatosságát. Ugyan végére járt-e valaki az élet titkának?! Fel tudja-e vajon fogni az emberi értelem a legkisebb jelenséget is az életből ki tudja-e kutatni azokat a titkokat, amelyek percről-percre megnyilatkoznak a lelki szemei előtt?! *Annak, hogy Isten van, a legnagyobb bizonyítéka és legmegmásíthatatlanabb igazolása az, hogy élet van:* mert az élet Istenből folyó áram, ami hatásában életet ébreszt, a nem létezőből, a semmiből valamit teremt; s ez az élet a legmélyesegesebb és legkikutathatatlanabb forrásból: Istenből ered. Az Isten kisugárzása tehát maga az élet; és így ahol élet van, ott Isten mindenütt jelen van. A mindenütt jelenlévő Isten mindenütt törvényt tart fenn; ezek a törvények pedig megmásíthatatlanok, áthághatatlanok és teljes egészükben kikutathatatlanok. Igen, kikutathatatlanok, mert hiszen az emberi értelem csak a felszínen mozoghat, csak a jelenségeket vizsgálhatja, de a jelenségek okára, az okok gyökerére lehatolni nem képes, már csak azért sem, mert ő maga is ezeknek az okoknak egyik jelensége, ő maga is az életfolyónak csak egy olyan hirtelen feltűnő és bizonytalanul imbolygó habja, amely elmúlik, és nem tudni, honnan jött, és hová tűnik el. Annyi azonban bizonyos — és ezt meg kell állapítania az embernek — hogy Istenből valók vagyunk, hogy valamennyien élünk, mert hiszen Istene kívül min létezik nem is létezhetik senki és semmi. Ha tehát Istenből valók vagyunk, akkor istenei vagyunk; és ha az övéi vagyunk, akkor nem rendelkezhetünk önmagunk felett, mert van, aki rendelkezett felőlünk, mielőtt; még a létezésbe hívatunk volna. És ha Ő rendelkezett felőlünk a létezésbe hívás előtt, akkor céljai voltak velünk, amely célok felé Maga segít bennünket, mert ezek a célok az ő akaratát vannak hívatva betölteni és kiteljesíteni. És ha Neki szándéka van velünk, ez a szándék mindenesetre jó, bölcs és igaz; és ha mi azt a rendeltetésünket betöltjük, amelyre ő az életbe hívatott bennünket, akkor meg kell nyugodnunk benne, bármi történik is velünk, aminek célját az ő mélyeseges szeretető és bölcsessége eltakarta előttünk.

Ha ez így van, testvéreim, akkor nekünk hinnünk kell! *Hinni, és nem tudni!* A tudás Istennél van, az ő bölcsességében van elrejtve; teremtett lénynek csak hinnie lehet és kell mindvégig; hinnie, bízni és várni, hogyan és mint rendelkezik felőle az ő Teremtője, hová küldi, és milyen célt szab eléje. Maradjunk csak az emberi létnél, mert hiszen itt, ebben az állapotban éltek, vagytok, mozogtok, ténykedtek, örültök, szenvedtek és szomorkodtok, és itt áll a lelketek sokszor reménykedve, sokszor kétségbeesve a felől, vajon hová, merre visz az utatok, hol van a megpihenésetek, hol az életetek, reményetek, vágyakozásotok beteljesedése? Isten itt ezen a földön hívta életbe a lelketeket, itt adott testet nektek, itt születettek meg gondolataitoktól, vágyaitoktól teljesen körülzárva — de a ti akaratotok kikapcsolásával. Mert hiszen a csecsemő nem tudja, hogy miért született meg, de az életet minden lélegzetvételnél jobban és jobban élvezi. Majd a test megnövekedik, és annak megnövekedésével kezd benne kifejlődni a lélek, hogy tudomást szerezzen a körülötte lévő életről, amelynek ő a középpontjában, forgatagában van; körülötte zajlik az élet, amelyben minden mozog, minden

éli a maga életét, születik és meghal; azután jönnek más élethullámzások, ezek is elmennek, megint újak jönnek, hogy azok is eltávozzanak. Az ember így percről-percre látja jönni és elmúlni az életjelenségeket maga körül, és belőlük tapasztalatokat szerez; a lelke minden tapasztalattal nagyobbodik, tágul; ismerete mind többet és többet ölel fel az élet jelenségeiből, míg végül megszületik benne a tétovázó kérdés; „Miért van mindez? Miért kell ennek így lennie?” Mert hiszen cél nélkül valónak látszik előtte az egész élethullámzás. Erre a tétovázó kérdésre a jelenségek világában senki és semmi nem adhat feleletet a külső világból. Ezért van, hogy bármennyire szomjazza is a bizonyosságot, azt a külső életben, a látszat világában nem találhatja meg, ha a lelkében ki nem formálódik, ki nem teljesedik az a bizonyosság, amely őt az Isten gondolatával, az Isten fogalmával ajándékozza meg. *Ameddig az ember nem találta meg Istent, addig céltalan az élete, mert addig az ő élete még csak e múlandó világ egyik jelensége.* Megszületett, mert az élethullám őt létbe hívta.

Ez a létbehívás azért történik, hogy egy magasabb rendű létezés csírát elhintse a lelkébe az a Hatalmasság, aki gondoskodik róla, aki életbe hívta őt az ő tudta és akarata nélkül azért, mert ez a magasabb Hatalom, ez az isteni gondoskodás nagyobb és biztosabb életet szánt neki, amely nagyobb és biztosabb élethez itt lent a földön, a jelenségek világában kell megkeresnie azokat az igazságokat, azokat a törvényeket, amelyek szerint a lelkének érzéseit kiképezheti, a lelkének magasabb rendű érzéseit felelevenítheti. „Valakik nem születnek víztől és Szentlélektől, nem mehetnek be a mennyek országába.” Szól ez az embereknek és a szellemeknek egyaránt. Születni kell víztől: azaz az életnek abba a folyamába bele kell kerülni, amely folyam az Istenségből árad és rezgésbe hozza a mindenséget, munkába szólítja a kicsiny, láthatatlan életrészcskéket. Ezekből az életfolyam az Istenből eredő Élet hatalmas erejétől vonzatra mind többet és többet tud hordozni és magába felszívni. És amikor ezeket az életparányokat felszívta, akkor ezeknek meg kell ismerkedniük a nap sugaraival, a nap világosságával, a nap melegével, hogy ez a nap, az élet napja átváltoztassa, és magasabb rendű életre készítse őket elő. A földi világ a holt életparányoknak új létbe való szólítása, új munkaalkalmak megteremtése; alkalom a tanulásra, a próbákra, a tisztulásra, a nemesedésre, a felemelkedésre. Tehát meg kell születniük azoknak a szellemeknek is, akik mennyei örökségüket elpredálták, eltékoztatták a bűn, a tévelygés útján. Ez az út lefele vezet, a halálba, a megsemmisülésbe, a megmerevedésbe. Mert az Isten igazságos törvénye folyton minősít, törvényről-törvényre, kézzől-kézre adja ezeket az életparányokat; és amelyek nem ütnek meg a mértéket, azokat az örökké mozgó élettörvény egy-egy élet után egy fokkal, sőt több fokkal is lejjebb szállítja.

Eljön azonban újra meg újra az idő, hogy ezek a mélyre süllyedt életparányok ismét életbe szólíttatnak, ismét megjelenhetnek a nap fényében, ismét az élet királyaivá válhatnak, örülhetnek, boldogok lehetnek, hogy a lelkükben kialakult érzések megpróbáltassanak, vágyaik részben beteljesedhessenek, hogy ezeken a beteljesedett vágyakon keresztül nagyobb, szebb és tisztább életformához csatoltathassanak. Ezek vagytok ti, testvéreim. A ti vágyaitokon, a ti érzéseiteken, a ti törekvéseiteken keresztül rostál meg titeket az Igazság Törvénye; a ti lelketekben kialakult érzések azok, amelyek felemelnek titeket a magasba, és mind több és több, nagyobb és értékesebb étellel, életformával, életlehetőséggel kapcsolnak össze. Ha azonban a vágyaitok alacsony szinten mozognak, és beéritek a test világával, beéritek a halál törvényével, és a lelketek nem keresi a nagyobbat, az értékesebbet, a maradandóbbat: akkor — amikor eljön az az idő, amely titeket is megfoszt a testetektől, és beteljesedik a földi életetekre kiszabott napjaitok száma — ti is siránkozó, jajgató és csalódott szellemekké váltok, ha a nap világosságával, az Isten kegyelmével magatokat fel nem öltöztettétek. A ti kereső és kutató lelketek olyan vágyakat hordoz magában, amely vágyak titeket elégedetlenné tesznek a test nyújtotta örömmel. Amikor a testben elérhető boldogság kicsinynek, csekély értékűnek tűnik fel a lelki szemeitek előtt, akkor már a lelketek felfigyel a szóra. Mert a lelketekben hordozott vágyak azok, amelyek átfúrják a

bizonytalanság sötét ködét, és keresik a világosságot, a bizonyosságot, hogy ebben a bizonyosságban rögzített állapotot teremthessetek magatoknak, hogy a lelketeknek legyen mibe belefogódzkodnia, hogy a múlandó élet vihara le ne sodorjon titeket a mélybe, a megsemmisülésbe, hanem az a gondolat, az az érzés, az a vágy, amely a jobbhoz, az igazabbhoz, a maradandóhoz kapcsolt, megtartsa benneteket. Amikor már a lelketek felébredt arra a tudatra, hogy kell lennie valami jobbnak, valami igazabbnak, és ezt keresve a lelketek tétova érzéssel majd ide, majd amoda nyit be a természettörvénybe, hogy az igazságot megtalálhassa, de mindenünnen csalódva tér vissza, *akkor a ti szellemeteknek meg kell éreznie ezt a bizonyosságot, hogy van Isten, van egy hatalmas Erő, amelyen keresztül az egyetemes világ fennmarad; van egy Bölcsesség, amely az egyetemes világot rendezi; van egy igazság, amely törvényt tart fenn!*

*Amikor a természet világában végzett kutatásokatok rendjén idáig eljutottatok, akkor már a szellemetek ébredezőben van, hogy meghallja az Isten szavát, azt az igazságot, amelyet a lelketek elfogad, amely igazságnak a lelketek engedelmeskedni kényszerül, mert belátjátok, hogy nem is tehettek mást. És ha a lelketek megtanulja az alázatosság igazságát, az engedelmség törvényét, akkor elérkezik az az idő, hogy a szívelek megnyílik, és érzékennyé válik a Szentlélek szavára; és amikor érzékennyé vált, akkor önmagával számot vetve egy másik, egy nagyobb és igazabb Élet felé nyújtja ki a kezét: az Isten szellemi igazságának törvénye felé, és akkor megtalálja Krisztust a szeretet világában; ez a szeretet világa pedig betölti az egész lelkét. És akkor a lelki világa átalakul, megtisztul, felemelkedik és igazzá válik, mert belátja, hogy nem *adatott semmiféle más igazság, amely megtarthatná a múlandó embert, mint egyedül csak a Krisztus igazsága.* Mivel azonban az ember testével a föld törvényéhez, a föld igazságához van kötve — mivel ebbe kellett először belenőnie, mivel először az életet meg kellett ismernie, az élet követelményeit kellett betöltenie anélkül, hogy tudta volna, mi célból cselekszi ezt, kinek és minek engedelmeskedik ezzel — így két törvény kezd kialakulni a lelkében: az egyik a test törvénye, amely a földhöz köti őt, a másik a megismert isteni igazság törvénye, amely a mennyek felé emeli. Ez a törvény sokszor ellene mond a test törvényének, és a lelkében megismert igazság mégis arra kényszeríti őt, hogy a test igazságát mellőzze és az életével a szellem igazságának szerezzen érvényt. Ebben a küzdelemben, ameddig t. i. kialakul az egyik, és elhalványodik a másik (tudniillik a test igazsága), sok megpróbáltatás, sok szenvedés és csalódás küzdőterévé teszik a lelket a lét kényszerű törvényei, és sok fájdalommal és szenvedéssel kell neki a test hiábavaló kívánságaitól és törekvéseitől elszakadnia.*

A test kívánsága, a test vágva ugyanis a halálba visz, a lélek kívánsága, a lélek vágva pedig az örökéletre. Valaki meg nem születik Szentlélektől, nem mehet be a mennyek országába; akik azonban a Szentlélektől fülelnek, titokzatos, kiszámíthatatlan úton-módon szólíttatnak munkába és az életbe. *A Szentlélektől való újjászületés lassanként történik, nem pedig máról-holnapra, évről-évre, napról-napra, percről-percre mindjobban érzi az ember, hogyan szakad el vágyaival és kívánságaival a földi világtól, a föld nyújtotta örömeiktől, a föld igazságaitól, és mindjobban és jobban helyezkedik át a lélek vágyaiba, a lélek kívánságaiba. A lélek kutató és kereső ösztönzései mind nagyobb és nagyobb munkateret írnak és rajzolnak eléje, és minden szálacskát, amely a test igazságához kötötte őt, lassan-lassan érez elerőtlenedni, elszakadni. A testi ember vágyvilága fokozottan elhalványodik, és lassan, észrevétlenül, szenvedve és reménykedve megy végbe a titokzatos folyamat, mígnen megszületik az Isten gyermeke, a halhatatlan szellem. Hogy ez egyáltalán végbemehessen, szükséges hogy az Isten Lelke mind jobban erősítse, bátorítsa, világosítsa és bátorítsa a földi embert, mert a földi ember magától nem képes, hogy ezt az újjászületést véghezvihesse. Amint az ember akarata nem játszik közre a földi, testi megszületésnél, éppen úgy nem jöhet számításba a mennyei megszületésnél sem. Az Isten Lelke választja ki azokat, akiket éretteknak talál arra, hogy elválassza őket a földi világtól, az Isten Lelke választja ki azokat, akik alkalmasak arra, hogy*

az Isten igazságát a szívükbe már el lehet helyezni, – abba a szívbe, amely még e világon van.

Mert nem odaát — mint ti gondoljátok — hanem itt a múlandóban keresi ki az Isten azokat, akiket fel akar emelni, akiket Magához akar venni, akiknek az örökéletet akarja ajándékozni. Amikor a lelketek visszhangot ad az Isten hívó szavára, amikor a lelketekben megrezdül az érzés azoknak az igazságoknak hallatára, amelyeket az Isten a földi emberek megváltására és üdvösségére adott, amikor felujjong a lelketekben az öröm afölött, hogy az Isten gondolt rátok, hogy az Isten veletek van és vezet benneteket: ez annak a bizonyossága, hogy az Isten szólt a lelketekhez, és a ti lelketek ezt megértette, és megérette azt, hogy Isten a ti Atyátok, aki hazahív benneteket. Ez az érzés azonban még nem jelenti azt, hogy már meg is vagytok váltva! *Még nem jelenti azt, hogy már semmi közöttök a földhöz; nem jelenti azt, hogy kiváltságosak vagytok!* Csak azt jelenti, hogy elhivatottak vagytok. Hogy elhivatottakból kiválasztottakká legyetek, ahhoz az egész lelki ének átadása, a ti egész életetek hűséges, engedelmes felajánlása szükséges. Mert a szóban csak azok a körülmények vannak megjelölve és körülrajzolva, amelyek ezeket az igazságokat hozzátok juttatták; de hogy ezek az igazságok a lelketekben gyümölcsöt is teremjenek, az a ti lelketektől, a ti érzéseitektől, a ti lelketeknek fellobogásától, kitartásától, hűségétől, szeretetétől függ.

Isten az ő igéjében minden testelöltött szellemet hív az üdvösség világába, az enyhület világába; minden lelket hív, hogy az ő gyermekévé tegye. Az Isten igéje megmutatja az utat a haladó emberek lelkének, amelyen Hozzá juthatnak, de az emberlekek megmaradnak az út szemlélésénél, megmaradnak annál, hogy meghallották az Isten hívó szavát, de a szívükbe nem vették azt egészen át; a lelküket nem adták oda, hanem az egyik lábukkal az Isten útját, a másik lábukkal pedig a bűn útját járják; nem térnek meg, hogy az Isten megválthassa őket, nem akarnak újjászületni, mert úgy hiszik és úgy gondolják, hogy bűneikkel, tévelygéseikkel együtt is bejuthatnak a külső forma betartása árán a mennyek országába. Pedig tisztán és határozottan mondja az Úr, hogy *„Valakik újjá nem születnek víztől és Szentlélektől, nem mehetnek be a mennyek országába.”* A földi élet, bármilyen legyen is, csak keret, csak lehetőség azoknak a lelki értékeknek megszerzésére, amelyeket Isten a földi embernek ajándékozott. Nincs tehát érdem és nincs eredmény. Nem úgy van az, mint ahogyan a pogány karma okozati törvényébe belemagyarazzák; mert legyen bár a földi élet szegénységben vagy gazdagságban, elnyomottságban vagy hatalomban eltöltött, ez mind csak külső körülmény a lélek számára, amely körülmények alkalmasak arra, hogy a lélek érzéseit előhívják abból a homályból, amelybe a bűnök és a tévelygések folytán aláhanyatlottak. *Nagy, tiszta, szép és szent érzésekre van szükség; ezeket kell a léleknek Isten oltárára helyeznie, s ezeket kell minden körülmények közt előhozni magából, ha egészen és maradék nélkül át akarja magát adni Istennek, Teremtőjének.*

Nem fontos tehát, hogy valaki magas polcon töltse be élethivatását, de igenis fontos, hogy az Isten Lelkétől ihletve jól, becsületesen és igazságosan töltse be azt, amit az Isten a jelenségek, a látszat világában rábízott. Mert hiszen még ha a legjobban, a legbecsületesebben és a legigazabban tölti is be élethivatását, akkor sem alkotott maradandó értékűt a múlandóság világában, mert itt színehagyottá válik és szétmállik az abban a pillanatban, amikor az igazság sugara megérinti. De az sem fontos, hogy valaki szegénységben, megpróbáltatásban és szenvedésekben éljen; az a fontos, hogy a szegénységben és a szenvedésben is hű és igaz legyen ahhoz a törvényhez, amelyet a lelkében Isten törvényeként ismer, és tartson ki hűséggel és alázatossággal mindvégig az Isten akarata szerint azon az úton, amely útra őt a mennyei Atya helyezte. Nem áll az, hogy akik nagy nyomorúságban, szegénységben és csapások súlya alatt görnyedve élik végig az életüket, azok nagyobb bűnösök, mint akik kényelemben, kevesebb csapással és kevesebb szenvedéssel élik végig az életüket. Nem; Isten minden egyes teremtett gyermekét megvesszőzi, kipróbálja, mielőtt fiává, vagy leányává fogadja őt. Közelebb áll tehát az igazsághoz az a feltevés, hogy akiket az Isten szeret, azokat

megpróbálja, azokat megpróbáltatásokon keresztül vonja Magához. Mert akikre megpróbáltatásokat, fájdalokat és szenvedéseket rak, azokra gondja van, azoknak lelkét figyeli az Ő mindenütt jelenvalóságával, és várja a lelkükben a felcsillanó magasabb rendű, tisztább mennyei érzést, amellyel Hozzá, a szeretet Istenéhez tapadva remélik a szabadítást.

Akik gonoszságokat visznek véghez, akik csalnak, lopnak, az Isten törvényét lábbal tiporják, a hazugságból maguk körül egész szövevényét építik ki azoknak a ferde elméleteknek, hiábavalóságoknak, gonosz igazságoknak, amelyek az embereket áldozatukká teszik, azokat az igazság törvénye még nem érte utol; Isten még nem találta eléggé teltnék az ő poharukat, hanem várja, hogy a lelkük gonoszsága kifusson abból a pohárból, és csak akkor engedi meg, hogy az Igazsággal találkozassanak, hogy az Igazság számon kérje tőlük az élet értékét, az igazság értékét. Ezeknek még az igazság törvényével nem kellett találkozniuk, ezek egyelőre még csak a szenvedés törvényével találkoznak, mégpedig a kilátástalan, reménytelen szenvedés törvényével, amely szenvedésnek gonoszságuk minden részecskéjét fel kell morzsolnia, a lelkük minden gonosz kívánságát fel kell örölnie, hogy azután új testbe, új formába, új törvénybe hívja őket létbe az igazság törvénye. Tehát *nem az isteni kegyelem engedi őket futni, mert ők meg Isten kegyelméhez, az isteni igazsághoz nem is közeledhetnek.* A gonosznak sikerei olyanok, mint a hóvihar diadala, amely a vándort, aki igaz úton halad, megakaszthatja haladásában, szenvedéseket rakhat az útjába, de fel nem tartóztathatja. A gonosz minden öröme és dicsősége pedig olyan, mint az olvadó hó; egyik óráról a másikra megszűnik. Akik ellenben hisznek és bíznak Isten szabadító erejében, azok még a kétségbeesítő állapotok legmélyén is magukhoz vonzzák azt, és az isteni kegyelem az ő hitük szerint kiszabadítja őket.

Az Isten Lelkének életet adó kegyelme tartja fenn a világokat, az életet. És az élet, amint megfogamzik, szintén magához hasonló életregeket bocsát ki magából. Az élet folyton terjed tovább a legalsó fokozattól felfelé a legmagasabbig, és a legmagasabbtól lefelé az alig észrevehető életparány megnyilvánulásáig. A körülöttetek hullámzó, zajló életet az Isten akarata hozta létre, de ez az élet még nem találta meg azt az összekötő kapcsot, amely őt közvetlenül összefüzné Teremtőjével. *Ti vagytok az összekötő kapocs Isten és teremtett világ közt, ti emberek, akiknek, Isten Szentlelkének tartályaivá kell válnotok. Mert különben a ti életetek értéke is csak annyi, mint a fűnek virágáé: az egyik nap van, a másik nap hervadásnak indul, és a holnapi nap nem emlékezik meg róla.* Ha azonban Isten Szentlelkének tartályaivá váltok, akkor a lelketekben felhangzik az Isten szava, a lelketek visszhangot tud adni az Isten hozzátok intézett szavára, s akkor ti véghezvihetitek, megcselekedhetitek az Isten akaratát itt ebben a világban; és akkor ez a világ a maga teremtett lényeivel együtt rátok figyel, titeket követ. Mert ha a lelketekből az Isten Szentlelkének igazsága rezeg ki a teremtett világba, akkor hatalmasokká és nagyokká válnatok. Mit akar ugyanis az Isten Szentlelke? Üdvözíteni és boldogítani akar titeket, és rajtatok keresztül az egész világot, a teremtett mindenséget. Rajtatok keresztül akarja a *világba sugározni a jót, az igazat. Ezért hatalmas tartályaivá válhattok az isteni igazságnak, az isteni akaratnak.* Nem olyan hiábavaló tehát a ti életetek, nem olyan értéknélküli a ti megjelenésetek a földön, legyen bár szenvedésekkel, fájdalokkal megterhelve. Nagy és szent célért küldettelek a földre. Isten akarta, hogy megszülessetek, Isten adta nektek az életet; a testet is ő adta, hogy a testeteken keresztül az ő Szentlelke ténykedhessék, cselekedhessék a teremtett világban, hogy minden teremtett lény érezze az Isten jóságát és igazságát. Az ember tehát arra van hivatva, hogy a világot megváltoztassa, és e világi életen keresztül megváltoztassa azokat az árnyékba burkolt tartózkodási helyeket is, vagy mondjuk dimenziókat, ahol reménység nélkül kénytelenek bolyongani azok, akik az újjászületés ajándékát gonosz hálátlansággal viszonzták Teremtőjükkel szemben.

Tehát az ember megjelenése fontos e világon; nemcsak itt, a jelenségek világában, hanem az árnyékban is, mert a ti világosságotok, a ti meggyőződésetek, a ti igazságotok, a ti szeretetetek, a ti igaz vágyatok, a ti szent törekvéstök új életet sugároz alá azokba az elhagyott

helyekbe és állapotokba, új gondolatokat, új vágyakat ébreszt azokban a szellemekben, akik kétségbeesetten az örök kárhozát gondolatát hordozzák a lelkükben. Az ember tehát nagy és szent hivatást tölt be, de csak akkor, ha nem a tévelygés szellemének, hanem Isten Szellemének adja át a lelkét, a lelkének szent és tiszta törekvéseit, és életét annak megvalósítására szenteli, amit neki a Szentlélek sugall. Ha ezeket valósítja meg földi életében, és minél inkább valóvá teszi azt, amit az Úr itt hagyott az Igében, abban a szövetségben, amelyet az emberrel (nem a szellemekkel!) kötött, s minél inkább megvalósítja azt múlandó életében, annál inkább megrögzíti a bizonyosság világában a maga békességét és üdvösségét; mert ebben a munkában napról-napra válik le belőle a múlandó, percről-percre halványodik a lelkében a hiábavalóság színe, káprázatos ragyogása; s elerőtlenedik a világ hiú dicsőségének vonzása reá nézve. És amilyen mértékben elhalványulnak és elerőtlenednek ezek a földi ember lelkében, abban a mértékben emelkedik ki az örökkévalónak, a megmásíthatatlannak, az igaznak, a dicsőségesnek épülete abban a hazában, ahová Isten hívja a változandóság világából a földi ember lelkét.

Ő az egyedüli bizonyosság, ő az egyedüli élet, az egyedüli törvény, az egyedüli világosság, aki beragyo a világmindenség minden zugába; ő az egyedüli igazság, aki törvényt tart fenn; ő az egyedüli szeretet, amelyet ha a földi ember lelke megérez, és visszhangot ad rá, ez a szeretet megbocsátja a vétkeket, eltörli bűneinek emlékét, feltartóztatja az igazság törvényének száguldó kerekét, és nem engedi megőrnülni a földi ember lelkét, hanem kegyelmének egyetlen simításával letörli róla bűneinek, tökéletlenségeinek, tévelygéseinek porát, szennyét, és letörli a könnyeket, amelyeket a kétségbeesés fakasztott, s megerősíti a lelkét, amikor kitekint a bizonytalanságba. Ő megfogja az ember kezét, és elvezeti a bizonyosság világába, mert ő Szentlelkével átsegíti a bizonytalanságból a bizonyosságba, a múlandóból az örökkévalóságba.

Szükséges, hogy újjászülessetek, hogy senki se maradjon meg tévelygéseiben és bűneiben, bármennyire dédelgeti is ezeket a maga ferdére fejlett értelmével. Vetkőzzétek le Isten előtt a külső embereteket, a külső emberetek igazságát, és öltözzetek fel a kegyelemből nyújtott palástot, s járuljatok Eléje, megbánva bűneiteket és tévelygéseiteket. Adjátok át a lelketeket, hogy Szentlelkével újjáteremthesse azt, hogy a tévelygő és bűnös emberből igaz és bölcs, tiszta és dicsőséges Isten gyermeke szülessék meg. Ezt az újjászületést csak ő adhatja meg nektek! Ti, akik itt álltok Isten előtt, akik halljátok az ő szavát, térjete meg, ne holnap, se egy jövő életben, hanem *térjete meg még ma!* Hagyjátok el a régi embert és éljete új életet! Kérjete az ő Szentlelkét, hogy hassa át a szíveteket, a lelketeket, és szóljon hozzátok azon a hangon, amely hangot megértete, hogy *ő* hívjon titeket, ő fogjon kézen titeket, és ne engedjen el többé soha; öltöztessen fel benneteket azokkal az ajándékokkal, amelyek titeket igazabbakká és jobbakká tehetnek, öltöztessen fel igazsággal, szeretettel, bűnbánattal, hogy méltóképp jelenhessete meg Előtte, amikor eljön az a nagy számadás, amikor az élet mindent elvesz tőletek, amit adott, csak a lelketek érzései, vágyai, törekvései maradnak meg és a Hozzá való szent ragaszkodás, amellyel mindig és minden időben Őt kerestete, az ő szavát lestete, hogy teljesíthessete azt.

Mert — mint mondom az élet folyton-folyton hullámzik, és mindent lemos rólatok, amit rátok rakott, és ti ott maradtok mezítelenül az Igazság tükre előtt. És akkor boldogok leszete, ha azoknak a szent áhítattal töltött óráknak emlékei ott állanak mellettete, hogy felöltöztessenete titeket az alázatosság palástjába, hogy ne kelljen mezítelenül állnotok az Igazság Törvénye előtt. Eljön az idő mindnyájótok részére, amikor számot kell adnotok múlandó életetekről. Itt van az idő, hogy a mai nappal ti is hagyjátok el tévelygéseiteket, emberi igazságaitokat, és keresztelkedjete meg az Atyánál, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek nevében, hogy felvegyen titeket az Isten Szentlelke azok közé, akikre munkát bízott, és akikre munkát bíz, mert ezzel a mennyei munkával ti az ő gyermekei közé, az Isten családjába tartozhattok. Hiába tudtok, hiába vannak ismereteitek: ha a lelketek megmarad a régi

tévelygésekben, akkor minden világosságotokkal, minden bizonyosságotokkal a kárhozatba eshettek.

Térjete meg a Lélek szavára, a Lélek igazságára, halljátok meg az ő hívó szavát, és lépjete be azok közé, akik amikor hallották a Szentlélek hangját, mindent elhagytak földön, hogy a lelküket megmenthessék az örökéletre. Ti is hagyjatek kint mindent a világban, s legyete e világnak sója, hogy e világ tartósan fennmaradhasson azokon az igazságokon keresztül, amelyeket ti a ti életetekkel ebben a világban itt hagyjatek; hogy amikor eljön a leszámolás napja, ne kelljen bánkódva siratnotok a mulandót, hanem örülhessetek a nektek felkínált és általatek elnyert örökéletnek.

Mielőtt elbúcsúzom tőletek, megáldalak titeket a mi teremtő Istenünk szent nevében és a mi megváltó Jézusunk nevében, és megáldlak; az ő Szentlelkének nevében; és kérem értete a mi szerető Atyánkat, árássa ki reátok az ő Szentlelkét; óvjon és védjen meg benneteke minden tévelygéstől és félrelépéstől, és tartson meg titeket az ő útján abban a szeretetben, amely egyé tesz titeket Előtte és előttünk, hogy ne legyete közteteke egy se, aki eltévelyedjék az útról, hanem ez a szeretet kísérjen titeket nemcsak most, ebben a múlandó életben, hanem az örökkévalóságban is. Ugyanez a szeretet tartson és kapcsoljon össze titeket mindazokkal a testvérekkel, akik ugyancsak az Isten Szentlelkétől áthatva ebben a munkában fáradoznak, amelyet Ő bízott reátok.

Áldjon meg titeket a mindenható Isten, és vezéreljen az ő országába, és vezéreljen titeket itt e múlandó életben is, hogy munkálkodhassatek jó kedvvel és nagy elragadtatással a lelketekben magatekéért, egymásért és azokért, akiket az Úr rátok bízott és még rátok fog bízni!